LENE KAABERBØL
AGNETE FRIIS

băiatul din valiză

„Avertisment! Dacă deschizi această carte,
viața ta va rămâne în stand-by." *Elle*

FICTION CONNECTION 3

TREI

www.virtual-project.eu

LENE KAABERBØL
AGNETE FRIIS

— Seria NINA BORG —

#1 BĂIATUL DIN VALIZĂ

Original: *The Boy in the Suitcase* (2011)

Traducere din limba engleză:
ISABELLA PRODAN

virtual-project.eu

— 2013 —

Mulțumiri

Le mulțumim sincer și din toată inima următorilor:

Anders Trolle
Daiva Povilavičienė
Henrik Friis
Henrik Laier
Inger Laier
Joana Mikalauskaitė Nørskov
Juozas Mikalauskas
Justina Mikalauskienė
Kirstine Freiis
Ludvika Strakauskienė și Grădinița „Žemyna”
Lone-emilie Rasmussen
Pranas Povilavičius

Și multor altora care, prin sprijinul lor, au făcut posibilă publicarea acestei cărți.

Lene și Agnete, august 2008

Cu un picior proptit în ușa de sticlă, ca s-o țină deschisă, trase de valiză spre scările ce duceau în parcarea subterană. Sudoarea îi șiroia domol pe piept și pe spate, pe sub tricou; aici era doar puțin mai răcoare decât pe străzile îmbâcsite și lucind de arșiță de afară. Mirosul puternic de mâncare stricată venind de la un ambalaj de sendviș aruncat pe jos nu ameliora cu nimic aerul din jur.

Nu exista lift. Pas cu pas, cără valiza grea cu brațele, ducând-o către nivelul inferior unde parcase, numai că, odată ajunsă, își dădu seama că nu era dispusă s-o bage în mașină fără să știe ce ascunde. Ochi un loc mai ferit în spatele unor tomberoane și se adăposti de camerele de filmat și de privirile curioase ale trecătorilor. Valiza nu era încuiată, ci doar prinsă cu două catarame și cu o curelușă foarte rezistentă. Îi tremurau mâinile, ba una îi și amorțise și se făcuse livid de la cât cărase povara. Cu toate astea, izbuti să desfacă și curelușa, și cataramele.

În valiză era un băiat: gol, cu părul bălai, destul de firav, cam de trei anișori. Șocată, femeia se clătină pe călcâie și se prăvăli peste un tomberon de plastic. Băiețelul avea genunchii lipiți de piept, de parcă l-ar fi împăturit cineva ca pe o cămașă. Altfel, se gândi ea, probabil că n-ar fi încăput. Avea ochii închiși și pielea îi strălucea ușor în lumina orbitoare și albăstruie a becurilor fluorescente din tavan. Numai în clipa în care văzu cum buzele i se deschid ușor, își dădu seama că era în viață.

August

Casa se afla pe un povârniș de stâncă, având o vedere neîngrădită asupra golfului. Jan știa prea bine că localnicii o numeau Fortăreața. Dar nu de-asta se uita la zidurile ei albe cu o oarecare nemulțumire. Oamenii erau liberi să creadă orice; nu ei contau.

Construcția era, firește, proiectată de un arhitect renumit, într-un stil modern, clasic-funcțional, o copie contemporană după trendul suedez „funkis". Neo-funkis. Așa îi spunea Anne, care-i arătase fotografii și alte case la fel până ce se lămurise, măcar parțial, cu privire la ce-și dorea. Linii drepte și niciun ornament. Priveliștea spunea totul, prin ferestrele imense pătrunzând în cameră toată lumina și frumusețea din jur. Așa se exprimase arhitectul, iar Jan pricepuse unde voia să ajungă: totul trebuia să fie inedit și neîntinat. Jan cumpărase pământul și pusese să fie dărâmată vechea casă de vacanță; se luptase cu cei din consiliul municipal, făcându-i să înțeleagă că era bine să-l aibă drept contribuabil în zonă și, prin urmare, îi dăduseră acordul dorit; ba chiar o cucerise și pe reprezentanta filialei din zonă a Societății pentru Natură, făcând o donație în urma căreia femeia fusese cât pe-aci să se înece cu un ceai de plante. Ce motiv ar fi avut să nu-și dorească protejarea naturii sălbatice? Nu-l interesa să-i știe și pe alții construind acolo și nici să vadă cârduri de indivizi veniți la picnic, cutreierând locul de colo-colo. Iată deci că acum avea casa lui, delimitată de ziduri imaculate, înalte și senine, cu linii drepte și neîncărcate, în stil neo-funkis. Exact așa cum o visase.

Și totuși, nu o visase așa. Nu așa ar fi trebuit să fie. Încă era cu gândul la celălalt loc, nutrind o speranță neînțeleasă și incertă. O clădire mare și veche, o fermecătoare combinație între decadentismul din 1912 al proaspăt-îmbogățiților și acareturile nespus de respingătoare ale anilor '60, dar și incredibil de scumpă, întrucât se afla în Strandvejen, alături de reședințele de pe țărm ale elitei bogătanilor din Copenhaga. Dar nu de asta și-o dorea, codul poștal nu însemna nimic pentru el. Îl atrăgea pentru că era aproape de casa în care copilărise Anne, aflată dincolo de un gard de mărăcini înalt și neîngrijit. Nu putea să nu-și imagineze cum ar fi fost: o familie mare adunată sub meri, la grătar, el și tatăl lui

Anne înfășurați într-un nor de fum de tutun Virginia, ținând în mână două pahare pline cu scotch de calitate. Frații lui Anne așezați la o masă lungă și albă, în curte, alături de copiii lor. Maică-sa, într-un scaun-balansoar, cu un superb șal de cașmir peste umeri. Copiii lui și ai lui Anne, patru sau cinci la număr, cu mezinul dormind în poala mamei. Și, mai presus de toate, și-o închipui pe Anne fericită, liniștită și zâmbind. Adunarea ar fi fost prilejuită, poate, de ziua de Sânziene și ar fi făcut cu toții un foc de tabără, iar printre ei s-ar fi aflat destui care să aibă voce și să intoneze un cântec armonios. Ori poate că s-ar fi adunat laolaltă într-o zi normală de joi, din dorința tuturor, și ar fi mers pe chei să caute creveți proaspeți.

Trase cu nesaț din țigară, cuprinzând golful cu privirea. Apa era de un albastru-închis mohorât, brăzdată de spumă, iar vântul îi înfoia părul și-i făcea ochii să lăcrimeze. Îl convinsese până și pe proprietar să vândă. Actele erau gata de semnat. Numai că se împotrivise ea.

Nu înțelegea. Până la urmă, era familia ei. Nu așa se zice, că femeilor le pasă de chestiile astea? Să fie aproape de familie, de locul de baștină, să mențină legătura cu cei dragi? Și tot așa. Și când te gândești ce familie avea Anne. Atât... de corectă. De sănătoasă. De iubitoare. De puternică. Keld și Inger, încă vizibil îndrăgostiți după aproape patruzeci de ani. Frații lui Anne, care treceau pe-acasă regulat, uneori cu soțiile și cu copiii, alteori singuri, înființându-se pe nepregătite, pentru simplul fapt că-și doreau să facă o partidă de tenis la vechiul club. Să-ți fie atât de ușor și de la îndemână să fii aproape de ei, să locuiești chiar vizavi, la distanță de un simplu gard... cum de refuzase așa ceva? Ei bine, uite că o făcuse. Tacit, cu încăpățânare, cum numai ea era în stare, fără argumente și explicații. Rostind un simplu „nu”.

Și iată-i ajunși unde erau. Aici locuiau ei, ea și Aleksander, pe un povârniș de stâncă. Vântul șuiera pe lângă zidurile imaculate de fiecare dată când bătea spre nord-vest, iar ei erau singuri. Mult prea departe pentru ca vreunul din familie să se înființeze pe neașteptate, să le fie alături și să poată întreține lesne o relație apropiată cu ei, fără un aranjament din timp, făcut când și când, de patru-cinci ori pe an.

Trase adânc din țigară și o aruncă, strivind chiștocul cu piciorul, ca să se asigure că nu ia foc iarba uscată. Rămase locului, așteptând ca vântul

să-i împrăștie mirosul din haine și din păr. Anne nu știa că se apucase iar de fumat.

Scoase fotografia din portofel. O ținea acolo din simplul motiv c-o știa pe Anne mult prea bine-crescută ca să-i cotrobăiască prin buzunare. Probabil c-ar fi fost momentul să scape de ea, numai că simțea nevoia s-o mai privească din când în când, să simtă speranța și groaza pe care i le inspira.

Băiatul îl privea fix din fotografie. Își ținea umerii goi aplecați în față, de parcă s-ar fi ferit din calea unui pericol nevăzut. Nu puteai să-ți dai seama unde era făcută fotografia; detaliile se pierdeau în întunericul care-l învăluia. Era murdar la gură, semn că mâncase ceva de curând. Poate ciocolată.

Jan își trecu ușor degetul peste fotografie. Apoi o ascunse cu grijă la locul ei. Îi trimiseseră un mobil, un Nokia vechi, pe care el nu și l-ar fi cumpărat niciodată. Probabil, furat, se gândi. Formă numărul și așteptă.

— Domnule Marquart.

Glasul suna politicos, dar avea un accent particular.

— Bună ziua. V-ați hotărât?

În ciuda faptului că luase deja o decizie, ezită. Așa că vocea se văzu nevoită să-l îmboldească.

— Domnule Marquart?

Își drese glasul.

— Da, sunt de acord.

— Perfect. Și-acum, instrucțiunile.

Ascultă indicațiile scurte și precise, notă numere și scheme. Fu politicos, asemenea omului de la telefon. După încheierea conversației însă, își dădu seama că nu-și mai putea ascunde sila și ostilitatea. Aruncă furios telefonul, care descrise un arc peste gard și-apoi dispăru în prăpastia năpădită de buruieni de sub el.

Se urcă la loc în mașină și o luă spre casă.

Aproape o oră mai târziu, se târa pe povârniș, în căutarea obiectului blestemat. Anne ieși pe terasa din fața casei și se aplecă peste balustradă.

— Ce faci? îi strigă ea.

— Am pierdut ceva, răspunse el.

— Te-ajut să-l cauți?

— Nu.

Rămase câteva clipe țintuită locului. Vântul îi înfoia rochia de pânză de culoarea piersicii, iar curentul de aer venind de jos îi răvășea părul blond și lung până la umeri, acoperindu-i chipul, ca și cum ar fi stat să cadă peste balustradă. În gol, fără parașută, se gândi el, iar apoi își întrerupse temător șirul gândurilor. O să fie bine. Anne n-o să afle niciodată.

Îi luă aproape o oră și jumătate să găsească afurisitul ăla de telefon. Apoi sună la compania aeriană. Pentru așa o călătorie, rezervarea nu putea fi sub nicio formă lăsată pe seama secretarei.

— Unde pleci? îl întrebă Anne.

— Dau o fugă până la Zürich.

— E totul bine?

— Da, se grăbi el să răspundă.

Frica se oglindi instantaneu în ochii femeii și el încercă, din reflex, s-o liniștească.

— E ceva legat de afaceri. Trebuie să mă ocup de niște fonduri. Luni sunt înapoi.

Cum de sfârșiseră împreună? Își aminti numaidecât, cu nespusă emoție, că în urmă cu mai bine de zece ani, într-o sâmbătă de mai, îl zărise pe Keld însoțind-o pe alee. Ea era ca o zână din povești, cu o rochie albă și uimitor de simplă și cu boboci de trandafir roz și albi în păr. Și-a dat seama imediat că buchetul pe care-l alesese era mult prea mare și țipător, dar nu s-a cramponat de asta. Peste câteva minute, avea s-o audă spunând „da". Privirea lui și cea a lui Keld s-au intersectat preț de o clipă și i s-a părut că a întrezărit un „bun venit" și o binecuvântare în ochii celuilalt. Socrul său. O să am grijă de ea, îi promisese el, în gând, bărbatului înalt și zâmbitor. Și mai rostise, în sinea lui, încă două promisiuni ce nu țineau de jurămintele căsătoriei: avea să-i ofere tot ce-i poftea inima și avea s-o ferească de tot răul din lume.

La fel îmi doresc și-acum, se gândi el, vârând pașaportul în servieta pe care avea s-o ia la Zürich. Și-o să fac asta cu orice preț.

Uneori, Jucas visa o familie. O mamă, un tată și doi copii, un băiat și o fată. De regulă, stăteau la masă și se înfruptau din ceea ce gătise mama. Locuiau într-o casă cu grădină, unde aveau meri și zmeură. Zâmbeau, deci era limpede că erau fericiți.

El stătea afară și se uita pe fereastră la scena dinăuntru. Avea necontenit sentimentul că, dintr-o clipă-n alta, ceilalți aveau să-l zărească, iar tatăl, deschizând ușa și zâmbind larg, o să-i spună: „Iată-te în sfârșit! Haide, intră!”

Jucas habar n-avea cine erau. Nu-și putea aminti nici cum arătau. Dar, de fiecare dată când se trezea, îl cuprindea un sentiment nedefinit de nostalgie și speranță care-l bântuia cât era ziua de lungă, ca o apăsare în piept.

În ultima vreme începuse să viseze familia aceea din ce în ce mai des. Dădu vina pe Barbara. Pentru că ținea mereu să-i spună cum ar fi fost – el cu ea, în căsuța din imediata vecinătate a Cracoviei, suficient de aproape pentru ca mama ei să vină în vizită luând doar un autobuz și, în același timp, destul de departe cât să aibă și ei puțină intimitate. Și mai erau și copiii, firește. Pentru că asta-și dorea Barbara: copii.

Cu o zi înainte de întâmplare, sărbătoriseră. Totul era gata, lucrurile erau puse la punct. Mașina era încărcată și pregătirile, încheiate. Singurul lucru care-i mai putea opri era să se răzgândească scorpia. Și chiar de-ar fi fost așa, nu le rămânea decât să mai aștepte o săptămână.

— Să mergem la țară! zise Barbara. Să mergem într-un loc unde să ne tolănim în iarbă numai noi doi, singuri.

La început o refuză, pe motiv că nu e bine să-ți schimbi planurile. Oamenii țineau minte. Numai atâta vreme cât continuai să faci același lucru ca întotdeauna puteai să rămâi neremarcat. Dar apoi realiză că, dacă totul mergea conform planului, aceea avea să fie ultima lui zi în Lituania. Și parcă n-avea chef s-o petreacă vânzându-le sisteme de securitate oamenilor cu venituri medii din Vilnius.

Îl sună pe clientul cu care trebuia să se întâlnească și anulă totul, spunându-i că firma avea să trimită luni sau marți pe cineva în locul lui. Și Barbara sună la muncă, învoindu-se pe motiv că e „gripată". Oamenii lui Klimka aveau să-și dea seama abia luni, adică oricum prea târziu, că amândoi chiuliseră în același timp.

Conduseră spre lacul Didžiulis. Pe vremuri, aici fusese o tabără de vacanță pentru copiii pionieri. Acum era o tabără de cercetași și, în acea zi obișnuită de școală de la sfârșitul lui august, locul era complet pustiu. Jucas parcă Mitsubishiul la umbra unor pini, în speranța că vehiculul n-avea să se transforme într-un cuptor până la întoarcerea lor. Barbara se dădu jos și se întinse, iar cămașa albă i se ridică puțin, dând la iveală o porțiune din pântecele bronzat. Fu suficient pentru ca bărbatul să aibă o erecție. Nu cunoscuse nicio altă femeie care să-l excite așa ușor ca Barbara. De fapt, nu cunoscuse pe nimeni ca ea. Încă se întreba cum de-l alesese pe unul ca el.

Se ținură la distanță de colibele din pădure, care, oricum, păreau dărăpănate și aveau un aer trist. Aleseră, în schimb, cărarea ce ocolea dealul și se afunda în pădure. Jucas se desfătă cu mirosul de rășină și de copaci arși de soare, întorcându-se pentru o clipă în timp la bunica Edita și la ferma de lângă Visaginas. Acolo își petrecuse primii șapte ani de viață. Iarna era pustiu și foarte frig, dar vara, familia Rimanta se muta cu bunic cu tot la ferma vecină, iar codrul des de pini dintre cele două proprietăți se transforma în jungla africană a lui Tarzan sau în nesfârșitele păduri mohicane ale lui Hawkeye.

— Uite, cred că putem înota.

Barbara arătă spre țărmul din depărtare. Pe apa lacului se zărea o veche platformă de înot semănând cu un deget ușor încovoiat.

Jucas își ascunse gândul la Visaginas înapoi în sertărașul de care aparținea, etichetat cu „Trecut". Nu-l deschidea des, iar acum avea mai puține motive decât oricând s-o facă.

— Probabil că-s lipitori, zise el, s-o tachineze.

Ea făcu o grimasă.

— Nu sunt! Altfel, cum i-ar lăsa pe copii să înoate?

Într-un târziu, își dădu seama că n-avea niciun motiv să n-o lase să se dezbrace.

— Da, cred că ai dreptate, zise el numaidecât.

Barbara îi aruncă un zâmbet scurt, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Sub privirile lui, își desfăcu alene nasturii de la cămașă și-și dădu jos fusta de culoarea nisipului și sandalele cu bretele, rămânând în picioarele goale pe plajă, având pe ea numai o pereche de chiloți albi și un sutien simplu de aceeași nuanță.

— Vrei mai întâi să înotăm? o întrebă el.

— Nu, zise ea, apropiindu-se. Putem s-o facem și dup-aia.

O dorea atât de aprig, că uneori devenea la fel de neîndemânatic precum un adolescent. Dar azi se forță să aibă răbdare. Să se joace cu ea. S-o sărute. Să fie sigur că era la fel de excitată ca el. Bâjbâi după prezervativ, care, la insistențele ei, era nelipsit din portofel. Dar acum Barbara îl opri.

— E-așa de frumos azi, zise. Și suntem într-un loc atât de frumos. Nu crezi c-am putea face un copil frumos?

Jucas rămase fără cuvinte. Puse portofelul deoparte și o ținu în brațe câteva minute, iar apoi o lăsă jos, pe iarbă și încercă să-i ofere ceea ce-și dorea cu atâta ardoare.

Apoi înotară în apele adânci și reci ale lacului. Ea nu era o înotătoare foarte pricepută, nu învățase niciodată mișcările, așa că mai mult dădea din picioare ca un cățel, stropind și lovind apa. În cele din urmă, își încolăci brațele pe după gâtul lui și se lăsă purtată pe ape, în timp ce Jucas înota pe spate, plutind împreună. Se uită în ochii lui.

— Mă iubești? îl întrebă.

— Da.

— Chit că-s o femeie bătrână, bătrână?

Era cu nouă ani mai mare decât el și lucrul ăsta o incomoda. Însă lui nu-i păsa.

— Te iubesc ca un nebun, zise el. Și nu ești deloc bătrână.

— Să ai grijă de mine, spuse ea, punând capul pe pieptul lui.

Bărbatul fu surprins de intensa tandrețe care îl cuprinse.

— Voi fi mereu la dispoziția ta, murmură.

Și se gândi că, poate, familia din vis era chiar a lor, poate că asta era toată ideea – el și Barbara, în casa din imediata vecinătate a Cracoviei.

Curând.

Mai avea de făcut un singur lucru.

Sâmbetele erau cele mai singuratice zile pentru Sigita.

Săptămâna trecea repede; avea munca, îl avea pe Mikas, pe care îl lua din când în când de la grădiniță, cu puțin înainte de ora șase. Totul se derula după o rutină strictă: gătitul, mâncatul, îmbăiatul și îmbrăcatul copilului, pregătitul hainelor pentru dimineață, curățenia, spălatul vaselor, răstimpul în care se uita la televizor. Uneori adormea cu bâzâitul știrilor în urechi.

Mai puțin sâmbăta. Când lumea mergea la bunici. Dis-de-dimineață, parcarea din fața clădirii în care locuiau vuia de mașini pline cu copii, sacoșe și coșuri goale. Se întorceau duminică seara, cu ele încărcate cu cartofi, salată și varză, iar uneori cu ouă proaspete și miere. Toată lumea „se ducea la țară", chit că asta însemna un simplu lot de pământ sau o adevărată fermă ținută de bunici.

Sigita nu se ducea nicăieri. Își făcea toate cumpărăturile la supermarket. Iar uneori, când o vedea pe micuța Sofija, în vârstă de patru ani, de la apartamentul 32, luând-o la goană și sărind în brațele bunică-sii cu pielea arsă de soare și cu părul vopsit cu henna, o durea nespus de rău, de parcă și-ar fi pierdut un membru.

În sâmbăta asta avea să facă același lucru ca-ntotdeauna – o să pregătească un termos mare cu cafea și un pachet cu puțină mâncare, iar apoi o să meargă cu Mikas la terenul de joacă de la grădiniță. Mestecenii de lângă gard sclipeau în nuanțe verzi și albe sub razele soarelui. Peste noapte plouase și câțiva grauri se scăldau în noroiul brun-roșcat de sub balansoar.

— Uitemami sescaldăpăsările! zise Mikas, arătând entuziast cu degetul.

În ultima vreme începuse să vorbească repede și aproape fără oprire, însă nu foarte clar. Nu era întotdeauna ușor să pricepi ce spunea.

— Da, probabil că vor să fie drăguțe și curate. Crezi că știu că mâine e duminică?

Sperase să găsească încă unu-doi copii pe terenul de joacă, dar sâmbăta asta erau singuri, ca mai mereu, de altfel. Îi dădu lui Mikas camionul, lopățica și găletușa roșie de plastic. Încă îi plăcea groapa cu nisip și se juca acolo ore-ntregi, construind, cu încăpățânare, șanțuri și

drumuri, cu rămurele înfipte în pământ, în chip de copaci, uneori ridicând chiar și cetăți. Sigita se așează pe marginea gropii, închizând ochii câteva clipe.

Era așa de obosită.

Se trezi cu o ploaie rece de nisip pe față. Deschise ochii.

— Mikas!

O făcuse dinadins. Văzu cum își înăbușă râsul. Îi licăreau ochii.

— Mikas, încetează!

Băiețelul înfipse lopățica în nisip și o răsuci – o nouă ploaie de nisip o lovi, de data asta, direct în capul pieptului, iar o parte i se strecură pe sub bluză.

— Mikas!

Mikas nu mai putu să-și înăbușe chicotele. Irezistibile și contagioase, se revărsaseră nestăvilite. Ea sări în picioare.

— Hai că-ți arăt eu ție!

Copilul chiui de încântare și o luă la fugă cât putu de repede. Sigita încetini puțin, lăsându-l s-o ia înainte, iar apoi porni după el, îl prinse, îl ridică în aer și-l strânse puternic în brațe. La început, Mikas se zvârcoli un pic, însă apoi o prinse cu mânuțele pe după gât și-și adăposti capul sub bărbia maică-sii. Părul lui fin și bălai mirosea a șampon și a copil. Îl sărută pe creștet, puternic și zgomotos, iar el se zbătu și chicoti iar.

— Mamilasă-mă!

Doar mai târziu, după ce se așezară din nou lângă groapa de nisip și ea-și turnă o primă ceașcă de cafea, o ajunse din urmă și oboseala.

Ridică ceașca de plastic în dreptul nasului și inspiră adânc, de parc-ar fi tras cocaină. Însă oboseala de acum nu putea fi învinsă cu cafea.

Oare așa o să fie mereu? se gândi. Doar eu și Mikas. Singuri pe lume. N-ar fi trebuit să fie așa. Sau da?

Mikas sări numaidecât în picioare și o luă la fugă spre gard. Acolo stătea o femeie, o femeie tânără, înaltă, purtând o haină subțire de culoare deschisă, cu capul acoperit cu o eșarfă înflorată, de parc-ar fi fost în drum spre biserică. Mikas se îndrepta spre ea cu pași hotărâți. Să fi fost vreo educatoare de la grădiniță? Nu, era puțin probabil. Sigita se ridică ezitant în picioare.

Apoi văzu că femeia ținea ceva în mână. Ambalajul lucea în soare, iar Mikas se cățărase, dornic și nerăbdător, până la jumătatea gardului. Ciocolată.

Pe neașteptate, Sigita simți că ia foc. Din zece sau doisprezece pași foarte mari, ajunse lângă gard. Îl înșfăcă pe Mikas puţin prea dur, iar băieţelul îi aruncă o privire îmbufnată. Era deja murdar de ciocolată pe faţă.

— Cum îți permiți să-i dai așa ceva?

Necunoscuta o privi cu surprindere.

— E doar un pic de ciocolată...

Avea un accent ușor, poate rusesc, însă asta n-o impresionă deloc pe Sigita.

— Băiatul meu n-are voie să mănânce dulciuri de la străini! zise ea.

— Îmi cer scuze. Doar că... e adorabil.

— Tot tu ai fost și ieri? Și alaltăieri?

Sigita descoperise pete de ciocolată pe jerseul lui Mikas și se certase rău cu personalul de la grădiniță pe tema asta. Însă toți negaseră ferm că i-ar fi dat dulciuri copilului. Numai o dată pe lună, așa cum prevedea regulamentul, și n-ar fi cutezat nici în ruptul capului să se abată de la el, îi spuseseră angajaţii. Se pare că nu minţiseră.

— Trec des pe-aici. Locuiesc acolo, zise femeia, arătând spre unul dintre blocurile ce împrejmuiau terenul de joacă. Le aduc mereu copiilor câte ceva dulce.

— De ce?

Femeia cu haină deschisă la culoare se uită la Mikas câteva clipe lungi. Părea încurcată, de parc-ar fi fost prinsă făcând ceva ce nu se cuvenea.

— Pentru că eu n-am copii, spuse ea într-un final.

Mila se strecură ca un junghi în sufletul plin de furie al Sigitei.

— O să ai, stai liniștită, se auzi rostind. Ești încă tânără.

Femeia dădu dezaprobator din cap.

— Am treizeci și șase de ani, zise ea, ca și cum vârsta cu pricina ar fi fost tragică.

De-abia atunci reuși Sigita să remarce machiajul atent realizat, cu scopul de a ascunde micile semne de îmbătrânire din jurul ochilor și al

gurii. Își prinse, instinctiv, copilul și mai strâns. Măcar eu îl am pe Mikas, își zise în sinea ei. Măcar atât.

— Te rog să nu-i mai dai dulciuri de-acum încolo, spuse ea pe un ton mai puțin sever decât intenționase. Nu-i fac bine!

Ochii femeii licăriră.

— Îmi cer scuze, zise ea. Promit că nu-i mai dau.

Apoi se întoarse brusc pe călcâie și se îndepărtă cu pași repezi.

Biata de ea, se gândi Sigita. Se pare că nu sunt singura a cărei viață s-a dovedit a fi altfel decât mi-am imaginat.

Șterse urmele de ciocolată cu o batistă umedă. Mikas se zvârcolea ca un vierme și era trist.

— Maivreauciocolată, spuse el. Maivreau!

— Nu se poate, răspunse Sigita. Nu mai e!

Văzu că mai avea puțin și făcea o criză, așa că se gândi repede la ceva cu care să-l distragă.

— Hei, zise ea, apucând găletușa roșie. Hai să construim un castel, vrei?

Se jucă răbdătoare cu el până când îl prinse iar în joc, văzându-l din nou fascinat de apă, de nisip, de bețe și de lucrurile pe care le putea face cu ele. Cafeaua se răcise, dar o bău oricum. Pe sub sutien simțea firele aspre de nisip care-o stânjeneau, așa că încercă să le îndepărteze. Pe jos se vedeau umbrele desenate de frunzele mestecenilor, iar Mikas se târa în patru labe, cu camionul într-o mână, imitând cu pricepere zgomotul de motor.

Mai târziu, ăsta fu ultimul lucru pe care și-l aminti.

Un pescăruș, se gândi Jan. Un nenorocit de pescăruș!

Trebuia să fi ajuns acasă, în Danemarca, de mai bine de-o oră. Însă el aștepta după avionul care ar fi trebuit să plece la 7:45 spre Copenhaga, prăjindu-se într-un tub de aluminiu alături de alți 122 de nefericiți. Indiferent câte băuturi răcoritoare i-ar fi oferit însoțitorii de zbor, îi era imposibil să-și ascundă disperarea.

Avionul care venise dinspre Copenhaga aterizase la timp. Dar îmbarcarea fusese amânată: mai întâi cu cincisprezece minute, apoi cu încă cincisprezece, iar în final cu o altă jumătate de oră. Pe Jan îl trecuseră transpirațiile. Nu se putea abate de la orarul lui. Dar personalul de serviciu o ținea una și bună că problema era temporară și că pasagerii erau rugați să aștepte la poarta de îmbarcare. Când anunțară iar, pe neașteptate, o nouă amânare, de data asta cu o oră și fără să dea nicio altă explicație, bărbatul își pierdu cumpătul și ceru să i se aducă bagajul, hotărât să caute o altă cursă spre Copenhaga. Fu refuzat politicos. Bagajul se afla deja în cală și se vedea clar că nu era nimeni dispus să-l caute printre celelalte 122. Când, în cele din urmă, zise că-l doare-n cot de bagaj și vru să părăsească oricum poarta de îmbarcare, se trezi flancat de doi ofițeri responsabili cu securitatea, care-i spuseră că atâta timp cât bagajul lui avea să zboare cu acel avion, așa o să facă și el. Vreo problemă?

Nu, răspunse el numaidecât, pe un ton șovăielnic, nefiind deloc dornic să piardă alte câteva ore într-o încăpere lipsită de ferestre și cu lacăt la ușă. Nu era terorist, era un simplu om de afaceri și trebuia să ia parte la niște chestiuni foarte importante, le explică el. Și asigurarea securității aeroportului era tot o chestiune foarte importantă, îi răspunseră ei. Domnule. Bărbatul dădu aprobator din cap și se așeză supus pe unul dintre scaunele albastre din plastic, blestemând, în sinea lui data de 11 septembrie și toate consecințele pe care le avusese în lume acea zi îngrozitoare.

Într-un final, li se spuse să se pregătească de îmbarcare. Acum totul trebuia executat cu o viteză amețitoare. Fură deschise alte două birouri, iar angajații în uniforme bleu se mișcau de zor, răstindu-se la pasagerii care pierdeau vremea sau umblau hai-hui. Jan se cuibări, recunoscător,

în scaunul lui comod de la clasa business și se uită la ceas. Încă mai putea izbuti.

Motoarele porniră, însoțitorii de zbor începură să dea detalii despre ieșirile de urgență și avionul se urni pe pistă.

Însă apoi se opri. Și rămase așa atât de mult, încât Jan se impacientă iar și își verifică din nou ceasul. Hai odată, putorilor, înjură în sinea lui. Hai odată sus cu avionu' ăsta!

Însă vocea căpitanului se făcu auzită în difuzor:

— Vă informez, cu regret, că întâmpinăm o nouă problemă de zbor. După plecarea din Copenhaga, am fost loviți, pe drum, de o pasăre. Nava n-a suferit nicio defecțiune, dar trebuie efectuată o revizie generală înainte să ni se acorde permisiunea de a zbura din nou. Nava a fost verificată și declarată complet funcțională.

Și-atunci, de ce nu decolăm? se întrebă Jan, scrâșnind din dinți.

— Compania aeriană beneficiază de un program de control al calității, care, împreună cu documentele privind verificarea navei, trebuie trimis prin fax la Copenhaga, spre semnare și, ulterior, spre acordarea permisiunii de a decola. În acest moment, în Copenhaga există un singur om la post care are calificarea de a ne acorda această permisiune. Și, din anumite motive, nu poate fi găsit...

Frustrarea pilotului se vădi cât se poate de limpede, doar că era incomparabilă cu disperarea pe care o simțea Jan. Inima-i bătea atât de tare, că, efectiv, îl durea pieptul. Dacă fac atac de cord, oare or să mă lase să cobor din blestematul ăsta de avion? se întrebă el, gândindu-se dacă era nimerit sau nu să mimeze unul. Dar chiar dacă l-ar fi lăsat să coboare, tot avea să-i ia ceva până să găsească o altă cursă, inclusiv în cazul în care ar fi fost dispus să scoată bani din buzunar pentru a aranja un zbor particular. Se văzu nevoit să accepte că n-avea să izbutească.

Ce dracu' putea să facă? Încercă febril să se gândească pe cine să sune ca să-l ajute. Cine dovedea atâta loialitate și competență încât să facă ceea ce era de făcut? Și oare ar fi trebuit s-o sune și pe Anne?

Nu. Pe Anne nu. Karin avea să se ocupe de tot. Oricum era într-un fel implicată, în plus, cu cât implica mai puțini oameni, cu atât era mai bine. Scoase mobilul personal din servietă și formă numărul.

Însoțitoarea de zbor se aplecă asupra lui precum uliul asupra găinii.

— Domnule, vă rog să închideți telefonul!

— Dar staționăm, insistă el. Iar în cazul în care compania nu dorește să fie dată în judecată pentru o sumă cu cinci zerouri în coadă, vă sugerez să-mi dați pace și să mă lăsați să-i sun pe cei din compania mea acum.

Însoțitorii de zbor remarcară tensiunea vizibil crescută de la nivelul mandibulei bărbatului și hotărâră că diplomația era cea mai convenabilă atitudine.

— Bine, dar să fiți scurt, zise însoțitoarea. Iar apoi am să vă rog să închideți telefonul.

Femeia rămase lângă el în tot acest timp. Se gândi s-o roage să-i acorde puțină intimitate, dar era înconjurat de peste tot de pasageri, așa că oricum n-ar fi putut să vorbească în voie.

O instrui repede pe Karin să meargă la banca lui din Copenhaga și să ridice banii care îi fuseseră transferați cu puțin timp în urmă din Zürich.

— Or să-ți ceară un cod. Îți trimit un mesaj. Și ia cu tine una dintre servietele mele mari, una care să aibă o încuietoare solidă. Suma e măricică.

Perfect conștient că era ascultat de însoțitoarea de zbor, nu știa cum să vorbească despre celelalte aspecte fără ca totul să pară rupt dintr-un thriller de larg consum.

— De fapt, îți scriu în mesaj și despre restul, zise el repede. Sunt câteva cifre pe care trebuie să le știi. Să-mi scrii înapoi după ce-l primești.

Deși spectacolul se terminase momentan, însoțitoarea rămase demonstrativ lângă el cât scrise mesajul și așteptă răspunsul. Care veni îngrijorător de greu...

OK. Dar îmi rămâi dator vândut.

Da, scrise el. Sunt conștient de asta.

Se întrebă care avea să fie prețul – mai ales pentru tăcerea ei supusă. Karin dezvoltase o preferință aparte pentru lucruri rafinate în viață. Dar în sinea ei era un om bun și loial, își zise el, ca să se liniștească, plus că avea câteva motive constrângătoare ca să rămână de partea lui. Până la urmă, fusese foarte generos ca angajator, dar și în alte privințe.

În acel moment, avionul se smuci și dădu să se miște, iar Jan se întrebă dacă nu cumva se pripise implicând-o pe Karin. Dar se dovedi

că doar părăseau pista, îndreptându-se spre o parcare. Căpitanul spuse că, dată fiind agenda aglomerată a decolărilor din aeroport, pierduseră calea de rulare și erau nevoiți să aștepte un răstimp nedefinit, trebuind, mai înainte de orice, să primească din Copenhaga permisiunea de a decola, iar apoi să le fie alocată o nouă cale. Cu regret, se vedea nevoit să închidă aerul condiționat pe durata așteptării.

Jan închise ochii și înjură în trei limbi. *Fandens. Scheisse. La dracu'.*

Nina se uită fix la bărbat.

— Mai bine-ai pleca, zise ea.

Dar nu avu niciun efect. El se apropie și mai mult, aplecându-se amenințător spre ea. Simți mirosul de aftershave. Poate că în alte circumstanțe i s-ar fi părut plăcut.

— Știu că-i aici, zise el. Și vreau să-mi văd logodnica în clipa asta.

Era o zi caldă de august, iar pe birou avea o vază albastră cu trandafiri albi de grădină. Dincolo de adăpostul „Ellen" soarele își răspândea strălucirea peste peluzele prăfuite și băncile vopsite în alb. Câțiva copii de la scara A jucau fotbal. O echipă țipa în limba urdu, iar cealaltă în română, dar păreau să se înțeleagă. Pauză, se gândi Nina, prin intermediul unei părți mici a creierului ei care reușise să se detașeze de situație. Colegii săi, Magnus și Pernille, o lăsaseră baltă de multă vreme, plecând la cantină, și cât o privea pe Susanne Marcussen, psiholoaga, parc-o și vedea luând prânzul afară, în spațiul special amenajat pentru picnicuri, cu noua asistentă din cartier. Era 11:15 și, făcând abstracție de meciul de fotbal, peste Centrul Danez Fureso al Crucii Roșii, supranumit și tabăra „Magazia de cărbuni", coborâse o liniște apăsătoare, ca de siestă. Or, cel puțin, lucrurile fuseseră calme până înainte cu patru minute, când bărbatul din fața ei intrase, cu pași hotărâți, în clinică. Aruncă o privire spre telefonul de pe birou, dar unde-ar fi putut suna? La poliție? Omul nu făcuse, deocamdată, nimic ilegal.

Avea aproape cincizeci de ani, părul șaten de lungime medie, dat pe spate în dreptul tâmplelor, era bronzat și purta o cămașă Hugo Boss albă, cu mâneci scurte, și o cravată asortată. Se pare că nu-i trecuse nimănui prin cap să-l oprească la poartă.

— Dă-te la o parte! îi spuse el. O găsesc singur!

Nina nu se mișcă din loc. Dacă mă lovește, îl dau în judecată, se gândi ea. Merita cu vârf și-ndesat.

— Asta-i proprietate privată, îi zise. Te rog să pleci.

Dar replica aceasta avu un efect și mai mic decât prima dată. Bărbatul se uită prin ea, scrutând holul din spate.

— Natașa, strigă el. Ieși afară. Te-așteaptă Rina, e deja în mașină!

Poftim? Nina se strădui să-i prindă privirea.

— E la școală, se dădu singură de gol.

Bărbatul se uită în jos la ea, iar zâmbetul care-i arcui buzele fu atât de arogant, că, efectiv, i se făcu rău văzându-l.

— Asta s-o crezi tu, zise el.

O ușă se deschise încet. Fără a-și întoarce capul, Nina știu că Natașa ieșise în hol.

— Să n-o lovești, zise ea.

— Dragă, dar cum aș putea?! răspunse bărbatul cu cămașă Boss. Hai, mergem acasă? Am luat ceva bun de la brutăria aia care-ţi place ție.

Natașa dădu scurt din cap.

Nina o prinse involuntar, încercând s-o oprească, dar tânăra ucraineancă, mică și blondă, trecu pe lângă ea fără s-o privească. Deși Nina știa că fata avea douăzeci și patru de ani, acum i se părea ca o adolescentă speriată.

— Am plecat, zise ea.

— Natașa, poți să-l denunți!

Însă Natașa dădu pur și simplu din cap.

— Pentru ce?

Bărbatul o cuprinse cu mâinile pe după gâtul suplu și o trase aproape, pentru un sărut adânc și provocator. Nina o văzu pe tânără crispându-se. Bărbatul își coborî mâinile pe spate în jos și le vârî pe sub marginea strâmtă a blugilor fetei, apucând-o de fese. Mâinile se curbară pe sub material și, dintr-o smucitură, îi trase bazinul aproape de-al lui.

Nina simți efectiv un gust de fiere în gură. Ar fi apucat vaza albastră ca s-o spargă în capul depravatului, dar n-avu curaj. Știa că spectacolul era pus în scenă pentru ea, atitudinea batjocoritoare și felul în care își etala victoria. Cu cât s-ar fi arătat mai afectată, cu-atât el s-ar fi fălit mai tare.

Nina încă-și amintea de chipul luminat de fericire al tinerei ucrainence când își etalase verigheta.

— De-acum sunt liberă să stau în Danemarca, spusese ea, zâmbind larg. Soțul meu e cetățean danez.

După patru luni, se înființase la centru cu un bagaj făcut în pripă și cu fiică-sa, Rina, în vârstă de șase ani. Arăta de parcă abia ar fi părăsit,

cu chiu, cu vai, un câmp de luptă. Dincolo de câteva zgârieturi minore, nu prezenta niciun alt semn vizibil de violență. Se pare că individul nu se omora cu bătaia. Natașa nu le-a spus cu exactitate ce păţise; doar stătea acolo, nemișcată, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. În cele din urmă, niște dureri abdominale severe au forţat-o să-l lase pe Magnus să-i facă un control.

Nina îl văzuse rareori pe Magnus așa de furios ca atunci.

— *Jävla skitstöfel,* șuierase el. *Fy fan,* ce n-aș da să am un prieten c-o bâtă de baseball!

Când își ieșea din fire, lui Magnus îi mai scăpa câte-o înjurătură în suedeză, limba lui maternă.

— Ce i-a făcut? a întrebat Nina. Ce-a păţit?

— Nemernicu' naibii, măcar dacă s-ar fi rezumat numai la puța lui bleagă, a zis Magnus. Să vezi ce leziuni are în vagin și-n rect. N-am pomenit așa ceva de când mă știu!

Iar acum nemernicu' stătea în fața ei, prinzând-o pe Natașa de fund cu mâini lacome și, în același timp, fără s-o slăbească pe Nina din priviri. Fu nevoită să se uite în altă parte. L-aș strânge de gât, își zise-n sinea ei. Îmi vine să-l omor, să-l castrez, să-l schilodesc. Măcar de-ar ajuta la ceva.

Ca el erau mii. Nu chiar ca el, dar existau mii de alţi oameni care dădeau târcoale ca rechinii, nerăbdători să profite de disperarea refugiaţilor și să sfâșie o bucată din carnea lor vulnerabilă.

În final, bărbatul își scoase mâinile din blugii Natașei.

— O zi bună! zise apoi și plecă.

Natașa îl urmă de parc-ar fi ţinut-o-n lesă.

Nina smulse receptorul din furcă și formă un număr de interior.

— Aţi sunat la Catedră, sunt Ulla.

— E-adevărat că nemernicu' ăla care e însurat cu Natașa a venit după Rina la școală? întrebă Nina.

La capătul celălalt al firului nu se auzi nimic.

— Stai să văd, zise profesoara de engleză.

Nina așteptă vreo șase minute, apoi Ulla Svenningsen reveni la telefon.

— Iartă-mă, zise ea. Da, și-a făcut apariţia imediat ce-a sunat de ieșire. I-a adus o înghețată pe băţ, zic copiii, și fata a luat-o la fugă spre

el.

— La dracu', Ulla!

— Iartă-mă, dar, în definitiv, asta e școală, nu închisoare. Adică e un mediu liber.

Nina închise fără să-și ia rămas-bun. Tremura de furie. N-avea deloc chef să audă scuze sau predici de altfel juste despre importanța deschiderii către comunitate.

Magnus se ivi în pragul ușii, de-abia răsuflând, cu ochelarii așezați pieziș la ochi și cu fața lui lungă, ca de câine, plină de broboane de sudoare.

— Natașa, zise el, cu respirația întretăiată. Tocmai am văzut-o urcând într-o mașină.

— Mda, zise Nina. Se duce-napoi la nenorocitu' ăla.

— *For helvete da!*

— Mai întâi a luat-o pe Rina. Apoi Natașa pur și simplu l-a urmat.

Magnus se prăbuși în scaunul de la birou.

— Și, normal, n-o să-l raporteze.

— Așa e. Dar nu putem s-o facem noi?

Magnus își scoase ochelarii și-i șterse, absent, pe reverul hainei lui albe.

— E de-ajuns să spună că nu-i treaba nimănui dacă lui și iubitei lui le place sexul dur, zise el, profund mâhnit. Dacă ea nu-l contrazice... noi n-avem nicio putere. N-o lovește. La raze n-a ieșit c-ar avea vreun braț sau vreo coastă ruptă, așa că nu-l avem cu nimic la mână.

— Și nu abuzează nici copilul, spuse Nina, oftând.

Magnus dădu din cap.

— Nu. Am putea să-l dăm pe mâna poliției pentru asta, dar e prea deștept s-o facă.

Se uită la ceasul de pe perete. Era 12:05.

— Nu te duci la masă?

— Nu, mi-a pierit pofta, zise Nina.

În clipa aceea îi vibră telefonul personal în buzunarul uniformei. Îl scoase.

— Nina.

Vocea de la celălalt capăt al firului nu se prezentă, iar la început Nina nu știu cu exactitate cui îi aparținea.

— Trebuie să mă ajuți!

— Ăăă... la ce?

— Trebuie să vii să-l iei. Tu știi ce să-i faci.

Era Karin, își dădu ea seama. Ultima oară se văzuseră la o masă festivă de Crăciun, cu foștii colegi de facultate, unde se îmbătaseră și sfârșiseră prin a se întrece în țipat.

— Karin, ce-ai pățit? Vorbești ciudat.

— Sunt la cafeneaua de la Magasin, zise Karin, rostind numele celui mai vechi centru comercial din Copenhaga. N-am știut unde altundeva să mă duc. Vii încoace?

— Sunt la muncă.

— Știu. Dar vii?

Nina ezită. Își aminti, deodată, de nenumărate lucruri. De favoruri vechi. De conturi neîncheiate. Și își dădu prea bine seama că-i era datoare.

— Bine, ajung în douăzeci de minute.

Magnus ridică din sprâncene.

— Ei, se pare c-o să mă duc totuși la masă, zise Nina. Și... ăăă... s-ar putea să-mi ia mai bine de-o oră.

Bărbatul dădu nedumerit din cap.

— Păi, în regulă atunci. Bănuiesc c-o să ne descurcăm și fără tine.

— Doamnă Ramoskiene!

O lumină puternică îi pătrunse Sigitei în ochi. Încercă să se răsucească pe-o parte, dar simți că nu poate; o ținea cineva, îi ținea capul cu fermitate.

— Doamnă Ramoskiene, mă auziți?

Nu putu să răspundă. N-avea putere nici măcar să deschidă ochii.

— Ne chinuim degeaba, zise o altă voce. Nu ne-aude.

— Ptiu, da' ce duhnește.

Da, își zise Sigita, amețită. În aer plutea, într-adevăr, un miros greu, de băutură și de vomă. Cineva trebuie să cureţe locul.

— Doamnă Ramoskiene, ne-ar fi mult mai ușor dacă ne-ați ajuta și dumneavoastră puțin.

Cum să-i ajute? Nu înțelegea. Unde se afla? Unde era Mikas?

— Trebuie să vă inserăm un tub pe gât în jos. Încercaţi să înghiţiţi când împingem, ca să fie mai puţin neplăcut.

Un tub? De ce-ar fi acceptat să înghită un tub? Mintea ei confuză o duse înapoi la pariurile absurde din curtea școlii. Îți dau un litas dacă înghiți cilindrul ăsta. Vezi litasul ăsta? Putea fi al tău dacă nu erai prea laș să înghiți râma asta de vie. Apoi lucrurile deveniră oarecum logice. Probabil că era la spital. Da, era la spital și-i cereau să înghită un tub de plastic. Dar de ce?

Se dovedi că nu putea înghiți. Nu era în stare. Se zbătea întruna, fără să se poată opri, iar asta-i producea o durere în plus, îndeajuns de acută ca s-o trezească din starea de confuzie în care se afla. Brațul. Doamne, brațul ei.

Era foarte greu să țipi cu un tub de plastic în gură, constată ea.

— Mikas.

— Ce zice?

— Unde-i Mikas?

Deschise ochii. Își simțea pleoapele îngreunate, era o senzație stranie, dar se chinui totuși și-i deschise. Lumina era orbitoare, albă ca laptele. Reuși să distingă două femei, niște siluete întunecoase în mijlocul albului. Asistente sau îngrijitoare, nu putu să-și dea seama de aceste detalii. Făceau patul de lângă ea.

— Unde-i Mikas? zise ea, cât putu de clar.

— Sst, mai încet, doamnă Ramoskiene.

Un accident, își zise, am suferit un accident. De mașină sau poate de troleibuz. De-asta nu-mi amintesc nimic. Apoi o cuprinse teama. Cu Mikas ce s-a întâmplat? Era rănit? Era mort?

— Unde-i fiul meu? țipă ea. Unde l-ați dus?

— Doamnă, vă rog să vă liniștiți. Vă rog să vă întindeți la loc în pat.

Una dintre femei încercă s-o imobilizeze, dar era prea înspăimântată ca să se lase imobilizată. Se ridică în capul oaselor. Un braț îi atârna mai greu decât celălalt, și o năpădi un val de vomă. Acidul îi ardea esofagul extrem de inflamat, iar durerea îi puse stăpânire pe picioare, preluă controlul asupra lor și, în cele din urmă, Sigita se prăvăli pe dușumea, lângă pat, cu mâinile încleștate pe cearșaf și chinuindu-se să se ridice în picioare.

— Mikas! Vreau să-l văd pe Mikas!

— Nu-i aici, doamnă Ramoskiene. Probabil că e cu mama dumneavoastră sau cu vreo altă rudă. Ori poate cu un vecin. E bine, sănătos, nu vă faceți griji. Acum, vă rog să vă întindeți la loc în pat și să nu mai țipați în halul ăsta. Mai sunt și alți pacienți aici, unii chiar grav bolnavi, și zău că nu se cuvine să-i deranjați așa.

Asistenta o ajută să urce la loc în pat. La început se simți, pur și simplu, ușurată. Mikas era bine! Dar apoi își dădu seama că ceva era totuși în neregulă. Sigita se strădui să observe mai clar chipul femeii. Era ceva cu ea, în tonul vocii ei, în felul în care își ținea maxilarul, ceva ce nu exprima deloc milă, dimpotrivă. Exprima dispreț.

Știe, se gândi Sigita, confuză. Știe ce-am făcut. Dar cum? Cum era posibil ca o asistentă, ca o necunoscută dintr-un salon oarecare din Vilnius să știe atât de multe despre ea? În definitiv, trecuseră atâția ani de-atunci.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea cu greutate, făcând abstracție de greață.

Evident, Mikas nu putea fi cu mama ei. Poate cu vecina, doamna Mazekiene, dar era bătrână și putea fi arțăgoasă și rea dacă-i lăsa copilul în grijă prea mult.

— Mikas are nevoie de mine.

Cealaltă asistentă, aranjând fața de pernă cu mișcări bruște și precise, îi aruncă o privire de dincolo de patul alăturat.

— Grija asta trebuia s-o fi avut înainte, nu acum, zise ea.

— Înainte... înainte de ce? bâigui Sigita.

Accidentul fusese din vina ei?

— Înainte să vă beți mințile. Dacă tot ați întrebat.

Să bea?

— Dar eu nu beau, zise Sigita... Decât foarte rar.

— Ei, nu mai spuneți! Atunci bănuiesc c-am greșit amarnic trimițându-vă să faceți spălături stomacale. Aveați o alcoolemie de 2,8.

— Dar... sincer, eu nu beau.

N-avea cum. N-avea cum să fie vorba despre *ea*.

— Mai bine odihniți-vă, zise prima asistentă, trăgându-i pătura peste picioare. Poate c-o să vă lămuriți mai încolo, când o să revină doctorul.

— Dar ce-am pățit? Ce mi s-a-ntâmplat?

— Cred c-ați căzut pe scări. Ați suferit o comoție și v-ați fracturat brațul stâng inferior. Noroc că n-a fost mai grav!

Pe scări? Nu-și amintea nimic de nicio scară. Nu-și mai amintea nimic după episodul cu cafeaua, terenul de joacă și cu Mikas în nisip, jucându-se cu camionul.

Era, de fapt, o ușurare că pleca de la centru, se gândi Nina în timp ce urca rampa spre parcarea de la Magasin și-și strecura Fiatul mic într-un spațiu prea puțin generos, între un stâlp de beton și Mercedesul cu fund mare al cuiva. Uneori i se ura până peste cap să se simtă neputincioasă. Ce țară era aia în care trăia, când fete ca Natașa se vedeau nevoite să se vândă unor oameni precum nemernicul ăla, pentru a obține un permis de ședere?

Luă liftul până la ultimul etaj al clădirii. Imediat ce ieși din îngusta cutie de oțel, o dădu gata mirosul de mâncare – friptură de porc, grăsime încinsă în friteuză și o aromă pătrunzătoare de cafea. Examină cu privirea cafeneaua și, în cele din urmă, zări părul blond al Karinei. Stătea la o masă lângă fereastră, îmbrăcată într-o rochie albă fără mâneci, care Ninei i se păru a fi varianta neoficială a uniformei de asistentă. În locul micuței poșete șic pe care o etala de obicei, o mână i se odihnea posesiv pe servieta neagră de pe scaunul alăturat, iar cealaltă învârtea febril ceașca de cafea, de la stânga la dreapta și înapoi.

— Bună, zise Nina. Ia zi, ce-ai pățit?

Karin își ridica ochii spre ea. Erau tensionați și strălucitori, vădind o emoție pe care Nina n-o putu identifica.

— Vreau să ridici ceva în locul meu, zise ea, trântind pe masă un cerculeț de plastic.

Un jeton cu un număr, constată Nina, precum cele folosite pentru vestiarele publice.

Nina devenea din ce în ce mai nervoasă.

— Da' ce-i cu misterul ăsta? Ce anume trebuie să ridic?

Karin ezită.

— O valiză, zise ea într-un final. Dintr-un vestiar din Gara Centrală. Să n-o deschizi până n-ajungi într-un loc sigur. Și să ai grijă să nu te vadă nimeni. Tre' să te grăbești!

— La dracu', Karin, vorbești de parc-ar fi plină ochi cu cocaină sau mai știu eu ce!

Karin scutură din cap.

— Nu, nu e vorba de asta. E...

Se opri brusc, iar Nina văzu că de-abia își ascundea panica.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, zise ea cu înfrigurare. Eu nu pot s-o fac. Nu știu cum. Dar tu poți.

Karin se ridică în picioare de parc-ar fi dat să plece. Ninei îi venea s-o apuce de mână și s-o forțeze să stea, cam cum făcuse și cu Natașa. Dar se abținu. Se uită în jos, la jetonul de pe masă. 37-43, citi ea numerele scrise cu alb pe plasticul negru.

— Te știam dornică să salvezi lumea, ori greșesc? zise Karin strâmbând cu amărăciune din buze. Ei bine, ai șansa s-o faci! Dar trebuie să te grăbești.

— Unde pleci?

— Să-mi dau demisia, zise Karin cu un glas încordat. Iar apoi o să plec departe o vreme.

Se duse către ieșire, făcând slalom printre mesele din jur. Dosi bine servieta la subsuoară, în loc s-o ia de mâner. Ceva părea oarecum în neregulă.

Nina o privi plecând. Apoi se uită la jetonul mic și strălucitor. O valiză. Un vestiar. *Te știam dornică să salvezi lumea, ori greșesc*?

— În ce naiba te-ai băgat, Karin? bâigui ea pentru sine.

Avea sentimentul puternic că cel mai înțelept lucru pe care-l putea face era să lase jetonul cu numerele 37-43 pe masa aia lipicioasă din cafenea și să-și vadă de drum.

— Ah, la dracu' zise ea printre dinți, apucând jetonul.

— Doamnă Mazekiene? Sunt Sigita.

După o clipă de tăcere, doamna Mazekiene răspunse.

— Sigita. Slavă Domnului! Ești bine?

— Da, mi-am mai revenit, dar nu mă lasă să plec mai devreme de mâine. Mikas e cu dumneavoastră?

— O, nu, dragă. E cu taică-su.

— Cu Darius?

— Da, normal. L-a luat chiar înainte de accidentul tău. Drăguțo, nu-ți mai amintești?

— Nu. Mi-au zis că am suferit o comoție. Nu-mi amintesc multe.

Dar... Darius era în Germania, la muncă. Oare chiar l-o fi luat? N-o anunța mereu înainte să vină acasă. Oficial, erau în continuare despărțiți, iar tot ce mai aveau în comun era Mikas. Să-l fi luat, într-adevăr, Darius cu el în Germania? Sau să-l fi dus la maică-sa, în Taurage? În Vilnius n-avea un loc al lui unde să stea, iar Sigita se îndoia că amicii de petrecere la care trăgea ocazional ar fi primit cu brațele deschise un băiețel de trei anișori.

Era furioasă și-o durea capul. Nu putea gândi deloc limpede și nu era prea liniștită la gândul că Darius îl luase pe Mikas, dar măcar știa unde era. Sau măcar cu cine.

— A fost groaznic, drăguță. Am crezut c-ai murit! Nu-mi vine să cred c-ai zăcut o noapte-ntreagă pe scări! Vezi să te odihnești bine acolo, la spital, lasă-i să aibă grijă de tine până-ți revii.

— Așa o să fac. Mulțumesc, doamnă Mazekiene.

Sigita își închise mobilul cu zgomot. Fusese o adevărată provocare să facă rost de el și cu atât mai mult să-l ia pe furiș cu ea la toaletă. În spital, folosirea telefoanelor era interzisă, cu excepția unei anumite zone de pe culoar, care, din punctul ei de vedere, putea fi pe Lună – încă nu era în stare să se deplaseze fără să se sprijine de pereți.

Neîndemânatică, deschise iar telefonul și, cu degetul mare de la mâna dreaptă, formă numărul lui Darius. Era incapabilă să-l țină în mâna stângă, îmbrăcată în ghips, sau, cel puțin, nu putea să-l țină în așa fel încât să-l și manevreze.

Vocea lui Darius era veselă și caldă, impregnând cu prezența lui până și stupidul mesaj de pe robot.

„Ați sunat la Darius Ramoska, dar, dar, dar... momentan nu sunt disponibil. Reveniți mai târziu!”

Destul de tipic, se gândi ea. Povestea vieții lui sau, în orice caz, povestea relației lor. Momentan nu sunt disponibil, reveniți mai târziu.

Începuseră să iasă împreună în vara de dinainte ca ea să termine școala generală, iar el să intre în al doilea an de liceu la Centrul Educațional din Taurage. În vara acelui an fusese neobișnuit de cald. Pe asfaltul moale și fierbinte din curtea școlii se mai jucau doar copilașii plini de energie. Elevii mai mari stăteau pe jos cu spatele lipit de zidul cenușiu de ciment, cu mânecile și jeanșii suflecați, sporovăind leneș ca niște oameni mari, așa cum le plăcea să creadă că sunt.

— Pleci undeva în vacanță, Sigita?

Milda îi pusese întrebarea. Și știa prea bine că răspunsul era nu.

— Poate, zise Sigita. Încă n-am stabilit nimic.

— Noi mergem în Palanga, zise Daiva. O să stăm la hotel!

— Serios? rosti Milda, pe un ton tărăgănat. Ce tare! Noi plecăm doar până la Miami.

Peste tot în jurul ei se așternu o tăcere apăsătoare. Invidia și respectul aproape că se întrezăreau în aer, asemenea luciului provocat de căldură de deasupra caldarâmului. Miami. Multora li se părea mai accesibilă o călătorie în spațiu. Prin vacanță înțelegeau, la fel ca Daiva, o ședere de două săptămâni la un hotel din Palanga ori poate o călătorie la Marea Neagră, dacă erau cu-adevărat norocoși. Nimeni din anul lor nu se aventurase mai departe de-atât.

— Ești sigură? întrebă Daiva.

— Normal. Biletele sunt plătite.

N-o întrebă nimeni pe Milda de unde avea bani. Știau cu toții – tatăl și unchiul ei aduceau mașini vechi din Germania, le reparau și le vindeau rușilor. Era o afacere bună, după cum se văzuse, mai întâi, după hainele copiilor și bicicleta ei nouă, apoi după BMW-ul pe care-l

aveau și, în cele din urmă, după casa nouă și mare pe care o construiseră în apropierea orașului. Și totuși – Miami.

— Eu m-aș duce mai degrabă la New York, se auzi Sigita rostind.

Și-și dori, aproape instantaneu, să-și fi înghițit fiecare silabă.

Milda își dădu capul pe spate și râse.

— Perfect. Atunci n-ai decât să-i spui lui taică-tău că vrei la New York, zise ea. O să-ți cumpere biletul în secunda doi... după ce vinde cămășile alea.

Sigita simți că-i iau foc obrajii. Cămășile alea nenorocite! Nu mai voia să audă de ele. Aveau s-o bântuie până la capătul zilelor, era convinsă.

Erau împrăștiate peste tot în apartament. Mii de cămăși. Proveneau de la o întreprindere închisă din Polonia, iar taică-su le cumpărase pentru „o nimica toată", așa cum singur se exprimase. Însă, pentru nimica asta toată, se văzuseră nevoiți să-și vândă mașina. Și cu toată poliloghia lui despre „marfă de calitatea întâi" și „design clasic", taică-su reușise să vândă mai puțin de doișpe bucăți. Vreme de aproape doi ani, cămășile, învelite într-un celofan foșnitor, „proaspăt scoase din fabrică", atârnaseră pe cozi de mătură și pe sfori prinse în tavan, deasupra canapelei, a paturilor și chiar și pe hol. Nu-și mai chema prietenii pe la ea; efectiv, îi era jenă. Dar și mai jenă îi era să ducă „mostre" la școală, în speranța că vreunul dintre părinții colegilor ei avea să facă o neașteptată achiziție.

De când plecaseră rușii acasă, taică-său fusese depășit grav de problemă. Pe vremea comuniștilor, fusese inspector la fabrica de conserve. Nu avea un salariu cu mult mai mare decât un muncitor de rând, dar pe-atunci nu banii contau, ci relațiile. Nimeni nu putea să cumpere nimic din ce-și dorea dacă nu trăgea niște sfori. Și, în general, taică-său era omul cu aranjamentele.

Acum, fabrica se închisese. Zăcea dincolo de gardul de sârmă ghimpată, o matahală cenușie, cu ramele geamurilor goale, și prin a cărei pardoseală de ciment răzbiseră buruienile. Relațiile de altădată erau de prisos sau chiar mai rău de-atât. Oamenii care-o duceau bine acum erau cei care știau să facă afaceri, să se orienteze și să aibă spirit organizatoric – chit că era vorba despre speculă sau despre muncă cinstită.

Sigita se ridică. Soarele o lovea ca un ciocan, iar odată văzută sus, în picioare, nu știu încotro s-o apuce.

— Pleci? Așa repede? o întrebă Milda. A, bănuiesc că te grăbești s-ajungi acasă, să-ți iei bilete pentru New York?

Și-atunci sări el s-o salveze.

— Sigita? Să nu uiți, sâmbătă mergem la Kaliningrad, da?

Darius. Bronzat și blond, relaxat și cu o încredere în sine bine exersată, pe care ceilalți băieți n-o aveau. Cămașa îi era desfăcută neglijent, ca să i se vadă tricoul alb, imaculat, de dedesubt, niciuna dintre cele două piese nefiind luată din Polonia.

— Nu uit, zise ea. Ce-o să ne mai distrăm! Ai auzit că Milda se duce în Miami în vacanță?

— O, spuse el, dacă-i așa, să-l saluți și pe unchiu-meu, locuiește acolo.

Îi trebuiseră ani de zile să-și dea seama că armura strălucitoare a lui Darius era subțire precum o coajă de ou. N-avea cum s-o salveze, nu fusese niciodată în stare de așa ceva, de fapt. Cine știe ce-o fi făcând acum cu Mikas? Oare îl târâse cu el prin cine știe ce bar, cu gașca lui petrecăreață, care avea să-l lase să bea din berile lor? Se cutremură. Trebuia să iasă numaidecât din spitalul ăla nenorocit.

Gara era luată cu asalt de mulțimea agitată din fiecare zi de luni, iar în sala centrală respirațiile și transpirația tuturor aproape că formaseră un strat gros de ceață. Oamenii se deplasau anevoios prin zăpușeală, cu hainele și cu nervozitatea lipite de ei, iar difuzoarele anunțară că trenul de 13:11 spre Elsinore avea o întârziere de aproximativ douăzeci de minute. Nina simți o tensiune care-o făcu dornică să nu se apropie prea mult de mulțimea de necunoscuți. Încercă să se miște în așa fel încât să n-o atingă nimeni, dar nu reuși. În cele din urmă, ajunse la scările ce duceau jos, către depozitul de bagaje din stânga. Aici, mirosul pătrunzător al produselor de curățenie era mai slab și deci nu reușea să mascheze prea bine duhoarea urinei stătute. De-a lungul pereților se înșirau dulapuri de metal, cu suprafața zgâriată – șiruri lungi albe cu numere negre pe ele. 56, 55... Își verifică iar jetonul. 37-43. Unde naiba era secțiunea 37?

Într-un final, o descoperi la capătul unui culoar întunecos și tăcut ce ducea spre cel principal, mult mai intens populat. Acum, în zonă erau numai doi călători – un cuplu de tineri care se lupta să îndese un rucsac mare într-unul dintre dulapuri.

— N-are loc, zise fata. Ți-am zis eu, e prea mare.

După accent, Ninei i se păru că era americancă sau poate canadiancă. Oare s-aștepte să plece? Dar aveau să vină alți turiști, iar ăștia măcar erau ocupați să se lupte cu rucsacul umflat. Vârî jetonul în sistemul automat ce controla secțiunea 37, apoi auzi un clic metalic și clar, iar dulapul 43 se deschise.

Înăuntru era o valiză de piele maro-închis și bine lustruită, oarecum de modă veche, cu o lungă despicătură laterală, astfel că i se vedea căptușeala verde. În rest, nu se remarca prin nimic. Evident că n-avea nicio etichetă cu adresa. Știa c-ar fi fost un gest prostesc s-o deschidă acum. Oamenii care-și ridică bagajul nu-l deschid să vadă ce-i înăuntru. În plus, Karin o sfătuise la fel: *Să n-o deschizi până n-ajungi într-un loc sigur. Și să ai grijă să nu te vadă nimeni.* Of, Karin! În ce te-ai băgat? se gândi Nina. Îi venea greu să creadă că era vorba despre ceva atât de groaznic sau de grav. Karin era atât de... lipsită de spirit de aventură – poate nu era un termen potrivit, dar totuși. Pur și simplu,

era greu să ți-o închipui pe Karin cea relaxată și o hedonistă implicată în ceva necurat, ilegal sau periculos. Dar glasul ei vădise o frică neobișnuită: *Nu așa ne-a fost înțelegerea.* Oare ce-o fi vrut să spună cu asta?

Nina scoase valiza din compartimentul îngust. Era mai grea decât părea, bănuia că avea aproape douăzeci de kilograme. Trebuia să facă un efort să o care, iar parcarea subterană din Nyropsgade, unde își lăsase Fiatul, era la o distanță de vreo două intersecții. Dar Gara Centrală din Copenhaga nu punea la dispoziție cărucioare gratuite precum acelea din aeroporturi, așa că n-avea de ales.

Tinerii începură să scoată lucruri din rucsac, ca să-l facă mai mic și să încapă în dulapul strâmt. Bărbatul scăpă din mână o borsetă de farduri ce lovi podeaua și se desfăcu. Rimel, dermatograf, fixativ și deodorante, toate se împrăștiară peste plăcile de gresie. Unul dintre deodorante făcu o curbă în direcția Ninei și se rostogoli până la picioarele ei, unde se opri.

— Of, fir-ar să fie, zise el. Scuzați-mă.

Nina zâmbi mecanic. Apoi apucă valiza cât putu de ferm și-o luă la pas, încercând să meargă cât mai firesc cu putință. Dumnezeule mare, dar ce grea era! Ce naiba era în ea?

O deschise abia când se văzu în parcare. Și dădu peste un băiețel.

Era inconștient. Avea pielea rece, dar nu alarmant de rece. Profesionista din ea își dădu automat seama că avea pulsul slab, dar, iarăși, nu periculos de slab, că respira profund și, totodată, rar și că avea pupilele ușor contractate. Puțin probabil să fi fost drogat, se gândi ea. Nu urma să-i moară în brațe, avea nevoie de tratament – de lichide și poate de un antidot, dacă reușeau să-și dea seama ce substanță îi fusese administrată. Apucă violent mobilul și formă primele două cifre ale numărului de urgență, apoi făcu o pauză înainte s-o tasteze pe ultima.

Se uită la valiză. Era atât de obișnuită. De banală. Despicătura de pe suprafața de piele îl ajutase să respire, dar nu puteai spune dacă fusese făcută intenționat, ca să-i asigure o anumită doză de oxigen. Oamenii

care bagă copii mici în valize nu se sinchisesc prea mult de starea lor de bine, se gândi Nina.

Undeva se auzi zgomot de pași, niște portiere trântite, apoi hârâitul unui motor pornit. Zgomotele răzbăteau din spatele zidurilor de beton, iar Nina se ascunse instinctiv în spatele coșului de gunoi, să n-o vadă nimeni. De ce? N-ar fi fost mai bine să iasă la lumină, să ceară ajutor? Dar n-o făcu. Zări cu coada ochiului capacele metalice și lucioase ale roților, apoi mașina se făcu nevăzută.

Trebuia să-l ducă pe copil la mașina ei, dar cum? N-o lăsa inima să închidă valiza și să-l care așa, ca pe-un bagaj. Dădu fuga la Fiat și luă o pătură în dungi din portbagaj, îl înveli pe băiat în ea, îl puse pe umăr și-l duse la mașină. Mama și copilul, își zise în sinea ei. Dacă mă vede cineva, sunt o simplă mamă ce abia și-a luat copilul ostenit de la grădiniță.

Părea ușor ca fulgul, mult mai ușor decât atunci când fusese în valiză. Îi simțea respirația pe gât, mică și caldă. Doamne, Dumnezeule! Cine ar fi putut să-i facă asta unui copil?

Îl lăsă jos, pe bancheta din spate, și-i mai verifică o dată pulsul. Deja bătea mai repede, ca și cum ar fi reacționat la mediul din jur. Luă sticla cu apă dintre scaunele din față, își înmuie un deget în ea și-i umezi buzele. Băiatul mișcă limba. Nu era total inconștient.

Spital, poliție. Poliție, spital. Dar dacă n-ar fi fost vorba decât să sune la 112, de ce n-o făcuse Karin? La naiba, Karin, înjură Nina în tăcere. Ești băgată-n asta? „Eu nu pot s-o fac. Dar tu poți", îi zisese ea. Însă ce naiba ar fi trebuit să facă?

Luni dimineața, Sigita se văzu, în sfârșit, externată. Îl sunase pe Darius în repetate rânduri, dar de fiecare dată îi răspunsese robotul ăla stupid.

Tot nu înțelegea ce se întâmplase. Nu avea obiceiul să bea, în orice caz, nu până s-ajungă să cadă, inconștientă, pe scări. Și de ce îl lăsase pe Darius să-l ia pe Mikas? Se întâmplase înainte de episodul cu scările, așa îi spusese doamna Mazekiene. Sigita simțea o înțepătură slabă, dar persistentă de teamă. Dacă Darius n-avea să i-l mai dea pe Mikas înapoi? Și cum ajunsese la capătul scărilor cu o mână ruptă și o comoție? Darius n-o lovise niciodată, nici măcar în cele mai dure certuri. Se îndoia c-ar fi lovit-o acum. Ori poate din greșeală...? Era limpede că, dintre toți oamenii de pe pământul ăsta, Darius era singurul care-ar fi putut s-o facă să se îmbete.

Se gândi să ia un taxi înapoi spre casă, în Pasilliciai, dar anii de lipsuri o făcuseră să fie foarte cumpătată. Oricum, practic, troleibuzul oprea în fața casei ei. Până să treacă de primele stații, chiar în Vilnius, oamenii stătură înghesuiți ca sardelele; ghipsul o ajută să obțină un loc, pe care-l acceptă recunoscătoare, dar chiar și-așa, presiunea celorlalte corpuri din jur o făcu să simtă voma înaintând pe gât în sus, până-n punctul în care-i fu teamă că n-o s-o mai poată reține. Înc-o stație și gata, își zise în gând. Dacă nu mă simt mai bine, o să cobor și-o să chem un taxi. Dar presiunea slăbi după ce oamenii coborâră în centru, iar fluxul orei de vârf își schimbă direcția. La Žemynos gatvė, când reuși, în sfârșit, să coboare și ea, fu nevoită să se-așeze puțin pe banca din stație, ca să-și tragă sufletul, și abia apoi izbuti să meargă mai departe.

Înainte să intre în casă, sună la ușa doamnei Mazekiene.

— O, tu erai, drăguță. Mă bucur să te văd iarăși pe picioare! Ce mai tărăboi!

— Așa e. Dar, doamnă Mazekiene, spuneți-mi, când l-a luat, mai precis, Darius pe Mikas?

— Sâmbătă. Ciudat că nu-ți amintești!

— Sâmbătă când?

— Mi se pare că puțin după prânz. Mda. Numai ce mâncasem, când i-am văzut.

— I-ați văzut? Mai era cineva cu el?

Doamna Mazekiene își mușcă buza, părând să creadă că poate-o luase gura pe dinainte.

— Păi, da. Era o doamnă...

O duru, cu toate că ea, Sigita, fusese cea care-l dăduse pe Darius afară din casă, și nu invers. Firește că exista o „doamnă". Oare-și închipuise vreodată că n-o să existe?

— Și cum arăta? întrebă ea, cu slaba speranță că o fi fost, poate, mama sau sora lui Darius.

— Era drăguță. Destul de tânără. Înaltă și blondă, bine îmbrăcată. Nu ca stricatele astea din ziua de azi, spuse doamna Mazekiene.

Clar, nu era soră-sa.

Apoi o lovi un gând. O femeie tânără, blondă, înaltă și arătoasă. Nu c-ar fi fot singura, dar...

— Mai știți cu ce era îmbrăcată?

— Avea o haină subțire de vară. Din bumbac, paremi-se. Și o eșarfă.

Femeia de la terenul de joacă. Cea care-și dorea mult un copil. Sigita simți c-o trece un fior. Dacă Darius avea acum o iubită care-și dorea un copil... Își aminti de ambalajul argintiu, de obrajii mânjiți de ciocolată ai lui Mikas. Nenorocita naibii, șmechera! Să-i pândească, să-l pândească pe Mikas și să-i câștige încrederea cu o ciocolată. Probabil că presupusul accent rusesc era, de fapt, german. Vreo Irmgard pe care-o agățase la muncă.

— Drăguță, ești bine?

— Da, rosti Sigita printre dinți, cu toate că greața i se învălmășea în gât precum apa într-o găleată. Dar cred c-ar fi bine să mă duc totuși să mă întind.

Apartamentul arăta la fel. Curat, imaculat și modern, la ani-lumină distanță de iadul din Taurage, sufocat de toate cămășile alea. Chiar și jucăriile lui Mikas erau așezate în ordine pe rafturi. Un singur obiect

străin tulbura simetria: o sticlă goală de vodcă se holba la ea de pe tăblia din bucătărie, de lângă chiuvetă.

O îndesă numaidecât în coșul de gunoi. Oare o îmbătaseră prima dată pe ea? Nu-i venea să creadă, nu putea să creadă că-i lăsase pe Darius și pe târfa lui germană s-o șteargă cu Mikas.

Îi sună mobilul.

— Sigita, unde naiba ești? Dobrovolskij ajunge într-o juma' de oră și-avem nevoie de cifrele alea!

Era Algirdas. Algirdas Janusevicius, proprietar peste jumătate din Janus Constructions și șeful ei direct.

— Îmi cer scuze, zise ea. Tocmai am ieșit din spital.

— Din spital?

La început, iritarea din vocea lui era limpede, mai apoi însă, când vorbi iar, reuși să adopte un ton mai îngrijorat:

— Sper că nu e grav.

— Nu, nu e, răspunse ea. Am căzut pe scări. Numai c-o să trebuiască să lipsesc câteva zile.

Tăcerea de la capătul celălalt al firului era palpabilă.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou.

— Am înțeles. Bine. N-avem ce face. Dar... cifrele alea?

— E un dosar verde în dulapul din spatele biroului meu, sub Dobrovolskij. Rapoartele sunt chiar acolo, primele.

— Sigita, ce naiba? Nu vorbesc de cifrele alea.

Firește că știa la ce se referea. Când lucrai pentru unul ca Dobrovolskij, trebuia să lucrezi și cu rapoarte nescrise, cu cifre și sume care nu erau niciodată făcute cunoscute. Motivul pentru care Sigita devenise repede indispensabilă pentru Algirdas era că reușea să țină totul minte. Până și bătrânul Dobrovolskij, care era greu de mulțumit, ajunsese să aibă încredere în precizia de care era capabilă Sigita. Cunoștea fiecare învoială, până la ultimul litas.

Numai că acum îi era greu să-și amintească până și propriul număr de telefon. Singurul lucru din mintea ei era o ceață cenușie de greață și nedumerire.

— Îmi pare sincer rău, spuse ea. Am suferit o comoție.

De data asta, tăcerea fu și mai apăsătoare. Aproape că putea auzi panica din respirația lui Algirdas.

— Și cât o să...? întrebă el, precaut.

— Mi-au spus că majoritatea își recapătă memoria integral în câteva săptămâni.

— În câteva săptămâni?

— Algirdas, n-am făcut-o intenționat.

— Nu... nu. Firește că nu. O să ne descurcăm noi cumva. Dar...

— Da. Imediat ce-o să pot.

— Ai grijă.

Și închise. Sigita își lăsă mâna care ținea telefonul să-i cadă în poală.

O durea capul. Se simțea ca și cum un pumn imens ar fi strâns-o ritmic, potrivindu-se cu bătăile inimii. Formă iarăși numărul lui Darius.

— Ați sunat la Darius Ramoska...

Zăcu o vreme în bucătărie, pe unul dintre scaunele de lemn din jurul mesei, încercând să gândească.

Apoi sună la poliție.

Băiatul zăcea inconștient pe bancheta din spate, cu trupul lui firav și nemișcat acoperit de pătura în dungi. Iar Karin nu răspundea la telefon.

Nina închise ochii, încercând să se concentreze. 1:35. Ar trebui să fie 1:35... Mâinile îi tremurau încet. Se uită la ceas. 1:36 indicau cifrele digitale. Fusese pe-aproape. Simți o oarecare ușurare ce o ajută să gândească puțin mai limpede.

Iartă-mă, Karin, zise încet, ca pentru prietena ei. De data asta-mi ceri prea mult.

Trase pătura un pic mai sus, ca să nu vadă nimeni din prima că sub ea se afla un copil adormit. Coborî puțin geamul, lăsând aerul să circule prin mașină. Încuie Fiatul și plecă, mergând cu pași mari și repezi, de parc-ar fi alergat.

Tăie sala centrală a gării, urmând semnul alb cu verde ce indica direcția în care se afla poliția locală. Intră în biroul mic, neștiind ce se cuvenea să zică într-o astfel de situație. „Bună ziua, tocmai am găsit un copil”?

Polițista de la biroul de primire părea obosită. Se pare că n-avea cea mai ușoară slujbă din Copenhaga.

— Cu ce vă putem ajuta? o întrebă pe Nina.

— Ăă... am un copil în mașină...

Explicația ezitantă a Ninei fu întreruptă de un pârâit emis de stația femeii. Nina nu înțelese nimic din cele comunicate, dar femeia zise numaidecât pe un ton grăbit:

— Am înțeles! Ajung imediat!

Și porni imediat spre ușă.

— Așteptați-mă aici, vă rog! strigă ea peste umăr, dar Nina era deja pe urmele ei, ieșind în sala centrală.

O văzu alăturându-se unei colege în uniformă și coborând amândouă în viteză scările ce duceau la dulapurile pentru bagaje. Să le urmeze mai departe, la subsol, nu fu de fapt o decizie conștientă.

Tărăboiul se declanșă imediat ce începu să coboare scările. Toată lumea se opri din mutatul bagajelor, iar unii se strânseseră deja la capătul culoarului pe care se afla dulapul cu numărul 37-43. Nina simți un fior de neliniște pe șira spinării, ca o insectă ce-i gâdila pielea, dar nu putu să se abțină să nu arunce o privire.

Un bărbat lovea în ușa de metal cu o ferocitate înspăimântătoare. Îi zări ceafa, părul atât de scurt, că bărbatul părea ras în cap, și o pereche de umeri imenși, îndesați într-o geacă de piele maro, care, cu siguranță, era prea groasă pentru vremea de afară. Când polițistele ajunseră la el, se descotorosi de prima ca de un copil cu care nu mai avea chef să se joace. Apoi păru să se potolească.

— Scuze, scuze, zise el, pronunțând „z”-urile de parc-ar fi fost „s”-uri.

Era destul de liniștit, așa că polițistele trecură de la alerta în caz de violență la dialog.

— Plătesc. E stricat, plătesc.

Apoi întoarse capul brusc și se uită țintă la ea. Nu înțelese de ce-o alesese tocmai pe ea din mulțime, dar îi văzu mușchii încordându-i-se pe măsură ce furia îi contorsiona chipul și ochii i se îngustau. Nu se mișcă și nici nu vorbi, dar, chiar și-așa, Nina simți agresivitatea pe care se străduia s-o țină-n frâu.

Ce făcuse de merita să fie tratată cu atâta ostilitate? Nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

Numai că, firește, dulapul pe care aproape că-l făcuse bucăți nu era unul oarecare. Era cel cu numărul 37-43. Și dintr-odată înțelese de unde-i venea furia.

Luase ceva ce-i aparținea.

Fu nevoită să apeleze la toată stăpânirea de sine pe care o avea ca să n-o ia la goană înapoi, către mașină. N-are cum să vină după mine, își spuse, poliția-i acolo. Merse cât putu de repede, fără să se uite în urmă.

Dar nu uită cum se descotorosise de polițistă, asemenea unui câine care-și scutură un purice din blană, iar singurul plan la care se putu

gândi era să plece numaidecât cu băiatul, cât mai departe cu putință de acel bărbat.

După mai bine de trei ore, când telefonul Nokia, furat, îi sună în servietă, avionul era încă la sol, iar Jan stătea în continuare pe locul lui de la clasa business, transpirând ca un porc. Își scoase iarăși telefonul, însă acum nu se mai năpusti nicio însoțitoare de zbor asupra lui. Personalul renunțase de mult să le mai ceară socoteală, așa că cel puțin alți douăzeci de oameni din jur dădeau telefoane în diverse colturi ale lumii, să anunțe de ce întârzie.

— Domnule Marquart.

În ciuda conexiunii proaste și a pârâiturilor din fundal, furia omului se făcu simțită clar și tare, nu atât din cuvinte, cât, mai ales, din tonul vocii.

— Da...

— Am făcut livrarea. Așa cum ne-am înțeles. Femeia s-a prezentat și a luat ce era de luat. Dar n-a lăsat niciun ban. N-ați făcut plata.

Ce?

Jan îl contrazise. Îi spuse că era blocat într-un avion, dar c-o instruise pe secretară să se ocupe de tot în locul lui și că era sigur că procedase întocmai.

— Domnule Marquart, n-am găsit niciun ban.

Jan încercă să-și dea seama ce s-ar fi putut întâmpla.

— Sigur e o neînțelegere, zise el. O să lămuresc situația imediat ce mă-ntorc.

— Ar fi indicat! zise bărbatul și întrerupse convorbirea.

Răspunsul ferm îi dădu fiori lui Jan, chit că-n cabină era foarte cald. Îi sugera că avea de-a face cu un om care nu era nevoit să recurgă la amenințări. Un om care nu trebuia supărat.

Jan formă numărul lui Karin cu un gest oarecum sălbatic. Nu-i răspunse, așa că-i lăsă doar un mesaj scurt: „Sună-mă!”

Se uită în gol la spătarul scaunului din față. Transpira abundent. Sorbi din apă, dar și din ginul tonic călduț pe care-l acceptase cu câteva ore în urmă, când își închipuia că urzise un posibil plan B. Îi luă aproape o jumătate de oră până să se-mpace cu ideea că va trebui să o sune pe Anne.

— Știi ceva de Karin? o întrebă.

Apoi o ascultă pe Anne spunându-i că da, Karin se întorsese, dar plecase iarăși în mare grabă. Zăbovise numai câteva minute în apartamentul ei de deasupra garajului.

— Avea ceva la ea? întrebă Jan. Când a venit? Și când a plecat?

— Sincer, nu știu, zise Anne, nedeslușit. Ar fi trebuit să aibă ceva anume?

— Nu, răspunse el. Ei, lasă. O să văd eu când mă-ntorc.

Când avionul începu, în sfârșit, să se pună în mișcare,

Jan se rezemă de tapiseria albastră de piele, întrebându-se, agitat, cum de se înșelase atât de amarnic în privința ei.

Trebuia să mă fi ocupat singur de tot, își zise el, cu amărăciune. Dar mereu se întâmpla așa. Îți faci un plan perfect. Deții controlul absolut. Iar apoi un nenorocit de pescăruș strică tot.

Casa de vacanță din Vedbæk era perfect situată, se gândi Nina.

N-avea nici vedere spre ocean, nici păduri idilice în fundal, fiind totuși cât se poate de retrasă. Gardurile tunse îngrijit fereau pereții din cărămidă roșie și parcarea cu pietriș de ochii curioșilor, iar casele familiilor bune din jur impuneau respect. Nu știa dacă asta contase neapărat pentru Allan când o cumpărase, cu gândul să-și facă un cabinet în suburbiile din nord, pentru că nu intenționase niciodată să asigure servicii medicale pentru imigranții ilegal; în schimb, pentru scopul Ninei, casa era perfectă.

Se uită în oglinda retrovizoare. Băiatul nu se mișcase deloc de când îl urcase în mașină și nu scosese niciun sunet. Pătura era, și ea, așa cum o așezase, numai câteva șuvițe de păr blond se iveau de sub marginea ei.

Cioc, cioc!

Un ciocănit egal de dincolo de geam o făcu pe Nina să tresară. Era Allan. Silueta lui înaltă și greoaie acoperi soarele în timp ce se aplecă s-arunce un ochi în mașină. Apoi bătu încă o dată-n geam, dar înainte ca ea să reacționeze, se pregăti să deschidă ușa din spate, dar nu reuși. Probabil c-o încuiase din instinct. Nina își dădu seama că ținea în continuare strâns de volan, cu degetele livide încleștate de el, și-i luă o clipă să-i dea drumul. Se întinse în spate și deblocă ușa cu o mișcare anevoioasă, iar apoi coborî din mașină.

Allan îl scosese deja, ușor, pe băiat din vehicul, cu tot cu pătura în care era înfășurat. Îl ridică pe umăr.

— Ce știi despre el?

Se îndrepta spre casă, iar Nina trebui să mărească pasul ca să se țină după el.

— Nimic. Sau aproape nimic. Cineva l-a băgat într-o valiză!

Nina închise ușa după ei și-l urmă pe Allan, care se îndrepta cu pași mari spre birou. Pe pereți atârnau desene vesele făcute de copii, iar în spatele computerului se afla un clovn mic de jucărie, util, bineînțeles, la înveselirea tinerilor pacienți.

Acum însă, clovnul nu le era de niciun folos. Băiatul din valiză atârna fără vlagă în brațele lui Allan, ca una dintre netrebuincioasele păpuși

Raggedy Ann ale Idei[1], se gândi Nina, simțind în gură un cunoscut gust metalic. Era gustul fricii. Și-l simțea de fiecare dată când adrenalina îi gonea prin corp, prin fiecare celulă în parte, amintindu-i de taberele de la Dadaab și Zwangheli sau din alte locuri infecte unde locuise și avusese grijă de copiii altora. (Și-i mai amintea și de ziua în care murise el.)

Nina alungă imediat gândul, îndreptându-și atenția asupra lui Allan și a băiatului. Allan așeză cu blândețe trupul firav și moale pe canapea, fixându-și degetul mijlociu și arătătorul pe gâtul copilului. Avea chipul aprins de concentrare, iar Nina văzu o broboană de sudoare prelingându-i-se pe grumaz în jos și dispărând sub decolteul cămășii albe. Nu era momentul să-i vorbească.

Tensiometrul se afla la îndemână, pe biroul lui Allan, dar manșeta era mult prea mare pentru brațul subțire al băiatului. Nina găsi unul cu o manșetă mai mică și i-o înfășură. Copilul nu reacționă la zgomotul ascuțit și nici la presiunea manșetei umflate. 90 cu 52. Întoarse indicatorul în așa fel încât să vadă și Allan cifrele digitale.

Allan se încruntă și puse mâinile pe pieptul băiatului, fixând stetoscopul pe pielea lui delicată și albă, iar apoi, cu o mișcare precisă, îl mută în dreptul cavității abdominale. După aceea îl întoarse pe băiat pe-o parte, cu un gest delicat care-i produse Ninei, preț de o clipă, un val duios de căldură în suflet. Îl ascultă iar și, în cele din urmă, îl așeză înapoi în poziția inițială, pe spate, cu brațele desfăcute.

În mod neliniștitor, părea, în continuare, să n-aibă suflu. De parc-ar fi fost în pragul iadului, nici viu, nici mort, efectiv inert. Allan îi ridică o pleoapă cu grijă și-i îndreptă o lanternă micuță înspre ochi.

— L-au drogat, zise. Nu știu cu ce, dar nu pare să-i amenințe viața.

— Să-i dăm niște naloxon? întrebă Nina.

Allan dădu dezaprobator din cap.

— Pare că respiră bine. Tensiunea e puțin mică și pare să fie deshidratat, dar cred că, după ce-o să doarmă, o să-și revină de la sine. În orice caz, n-avem cum să-i administrăm un antidot dacă nu știm ce i-au dat inițial.

Nina încuviință din cap, evitând să se uite la Allan. Știa ce urma să spună.

— Un lucru e sigur: trebuie să-l duci la spital.

— Dar ai zis c-o să-și revină de la sine...

Allan făcu un semn spre colecția sa de cărți de medicină.

— Sunt o grămadă de medicamente pe lumea asta pe care i le-ar fi putut da; habar n-am ce are copilul ăsta și nu dispun nici de mijloacele necesare pentru a-i face testele de rigoare. N-ai decât să-l duci la Hvidovre.

La început, Nina nu răspunse.

Nici n-avusese timp să-l studieze cu atenție. Inițial, se gândise că trebuie să fi avut numai vreo trei anișori, dar acum, privindu-i chipul cu atenție, i se păru că nu era chiar așa de firav. Probabil că se-apropia de patru. Îi atinse obrajii ușor, urmând conturul blând al buzelor. Avea părul scurt și atât de deschis la culoare, că părea alb, iar pielea, fină și oarecum vineție în lumina care se strecura prin storuri.

— Nu știu de unde e, zise ea. Nu cred că e danez și știu că-l caută cineva. Cineva care vrea... să-l folosească în cine știe ce scop.

Allan se încruntă iar.

— Un pedofil?

Nina ridică din umeri, încercând să-și aducă mai bine aminte de bărbatul care izbise cu pumnii în ușa dulapului. Un tip imens. Asta era impresia generală. Să fi avut, poate, în jur de treizeci de ani și părul atât de scurt, că nu-și putea aminti deloc ce culoare avea. Să fi fost brunet? Închis la culoare, ca geaca de piele nepotrivită pentru vremea de-afară. Încercă să și-i imagineze pe cei de la poliție emițând un comunicat cu semnalmentele individului și-și dădu seama că descrierea făcută de ea se potrivea unui mare număr de bărbați. Apoi și-l închipui pe băiat singur într-un salon de spital, în timp ce într-un birou alăturat un asistent social sau un îngrijitor de copii completa niște formulare nesfârșite. Oare-ar fi reușit să-l protejeze împotriva furiei pe care o întrezărise în ochii individului? Ce-ar fi făcut autoritățile daneze cu el după ce și-ar fi revenit? L-ar fi trimis într-o instituție sau într-un centru pentru refugiați, cum era „Magazia de cărbuni”? Nina se cutremură. Nenorocitul ăla de logodnic al Natașei se înființase fără menajamente în tabără și-o luase pe Rina, iar nimeni nu-i remarcase lipsa. Se întâmpla prea des ca minori aparent ai nimănui să dispară, efectiv, din

centru după numai câteva zile de la sosire. Erau luați de cei care aveau drepturi asupra lor.

— N-o să-i las să-l ducă-n cine știe ce centru, pufni ea, aruncând o privire prin birou. Zilnic dispar copii. N-are ce căuta acolo.

În cele din urmă, zări ceea ce căuta. În spatele geamurilor mate ale dulapului de lângă ușă, văzu trusa de prim ajutor a lui Allan, în care știa că se aflau câteva pungi cu ser.

Cu un an în urmă, mersese împreună cu Allan să vadă un bătrân care fugise din azilul din Sandholm și se ascundea în oraș, la niște rude. În mod normal, ar fi trebuit trimis într-o tabără pentru refugiați din Liban, dar sfârșise pe o saltea dintr-o mansardă a unui vechi bloc cu apartamente pentru închiriat din Norrebro. Acolo, sub grindă, erau cel puțin patruzeci și șase de grade, iar în alte circumstanțe ar fi fost un caz aproape banal de atac de cord. Dar pentru că n-avuseseră toate cele necesare în trusa de prim ajutor, așa cum era normal pentru orice ambulanță, fuseseră cât pe ce să-l piardă. De-atunci, setul de perfuzie era nelipsit din trusa lui Allan. Cu toate astea, din câte știa ea, n-avusese când să-l folosească. Allan voia să iasă din asta. De fapt, voia de mult, dar nu exista nicio listă de așteptare pentru posturile neoficiale de medici pentru imigranți ilegal pe care se lupta rețeaua să-i ajute, iar Nina îl tot presase cu telefoanele. Pentru orice eventualitate, își zise ea, cu un diabolic zâmbet interior care se întrezări foarte slab pe buze. Pentru eventualitatea în care avea să descopere un băiețel de trei ani într-o valiză.

Se întinse spre setul de perfuzie și punga cu ser fiziologic de pe etajeră și simți o undă de liniște în vreme ce cuprinse cu mâinile binecunoscutul echipament. Știa procedura. Rupi ambalajul transparent dintr-o mișcare, scoți acul, desfaci tubul de plastic. Se uită după ceva pe care să sprijine punga în așa fel încât să fie mai sus decât băiatul, iar în cele din urmă îi făcu loc pe etajera de deasupra canapelei, lângă o grămadă de jucării. Apoi prinse brațul fără vlagă al băiatului, descoperi venele de sub pielea albicioasă și vârî acul.

Lângă ea, Allan dădu din cap și oftă.

— O să-mi pierd dreptul la practică dac-or să afle de asta. Dacă i se-ntâmplă ceva...

— N-or să afle. Cine să le spună? Și-o să am mare grijă de el, zise Nina. O să fie bine.

Allan o privi cu o ciudată neîncredere pe care Nina nu știu dacă s-o pună sau nu la suflet. Se întoarse înapoi spre băiat și-l dezveli cu totul de pătura care-i ascundea trupul plăpând.

— Așa era când l-ai găsit? întrebă el.

Nina dădu din cap.

— Ți se pare că i-ar fi făcut ceva? întrebă ea. Crezi c-a fost... abuzat?

Allan ridică ușor din umeri și-l întoarse iarăși pe băiat pe-o parte, cu spatele la ei. Nina simți același gust metalic în gură și se răsuci să se uite pe fereastră. Vântul adia ușor și auzea cum foșneau frunzele castanilor mari de afară, în rest, nu se-auzea nimic. Niciun glas, niciun zgomot de mașină, nici copii. Era evident că-n Vedbæk lumea nu era așa de zgomotoasă ca în centrul orașului, își zise ea, devenind pe neașteptate conștientă de sudoarea neplăcută care-i făcea tricoul să i se lipească de piele.

În spatele ei, Allan vorbea pe un ton atent controlat:

— Nu văd nicio urmă de abuz, dar e cam greu să te pronunți la modul sigur. Oamenii sunt îngrozitor de ingenioși cu chestiile astea.

Allan își scoase dintr-o smucitură mănușile albe și subțiri, din latex, îl acoperi pe băiat la loc, până-n dreptul mijlocului, și apoi își duse ușor mâna la frunte.

— Nina, uite ce te sfătuiesc eu, în calitate de doctor, zise el, privind-o pentru prima dată fix în ochi.

Ochii lui aveau culoarea fierului ruginit. Dumnezeule mare, se gândi Nina, omul părea să fi coborât direct din paginile romanelor publicate de Harlequin[2]; un tip bine făcut și foarte bronzat, care te ducea cu gândul la un teren de tenis sau la lungi călătorii pe mare, cu barca pe care, după cum își amintea ea, o ținea în portul din Vedbæk. Jeanșii albastru-închis, în ton cu moda și tociți atât cât trebuie în dreptul genunchilor, aduceau o notă de lejeritate. Un medic chipeș, uman și locuind la periferie, care făcea totul așa cum trebuie, asumându-și chiar mari riscuri pe cont propriu în ceea ce privea activitatea lui pentru rețea. I se cuvenea un loc de vază în domeniu, se gândi ea. Pentru că era, fără doar și poate, un om bun.

Și totuși, simți față de el o dușmănie brutală. În mai puțin de-un minut, omul ăsta simpatic și sufletist din fața ei o să-i spună că nu mai poate s-o ajute. Că n-avea ce să mai facă pentru băiat.

Allan oftă iarăși, dând, pur și simplu, aerul afară din plămâni.

— Te sfătuiesc să-l duci la Spitalul Hvidovre. Iar dacă pățește ceva...

Nina știa ce urma să-i spună, dar nu mai conta, pentru că izbutise să obțină cea mai importantă victorie: Allan n-avea să sune la poliție.

— Dacă pățește ceva și o să fii luată la întrebări cu privire la mine și la cazul ăsta, să nu uiți ce sfat ți-am dat. Și vreau să aud că ești de acord.

Nina dădu repede din cap.

— O să-l duc la spital, răspunse ea, ascultătoare, și aruncă o privire spre ceas.

3:09.

Trecuseră mai bine de treizeci de minute de când se afla acolo.

Allan o privi iarăși, cu o expresie neîncrezătoare care-i aminti Ninei de conflictele prelungi și obositoare cu Morten. Morten, care o considera incapabilă să se mai ocupe de ceva de una singură. Cu-atât mai puțin de copii. N-o spusese pe șleau, dar își dăduse seama după felul în care-i vorbise când îi dăduse instrucțiuni detaliate legate de cum să facă pachețelul pentru Ida sau cum să-l îmbrace pe Anton pentru școală. Îi vorbise încet și clar, accentuând fiecare silabă, în timp ce se străduise să-i susțină privirea, de parc-ar fi fost surdă sau cu probleme mintale, sau amândouă la un loc. Mai mult, îi zărise teama din privire când își făcuse bagajele pentru schimbul lunar pe care îl executa în cadrul companiei de foraj petrolier de la Marea Nordului. Îi era teamă să-i lase pe copii numai în grija ei.

Nu mai avea încredere în ea. Nu mai credea nimic din ce-i spunea.

Și se părea că nici Allan. Dar măcar el n-avea de gând s-o oprească. Băiatul din valiză nu era responsabilitatea lui; și nici n-avea să fie vreodată. Măcar pentru atât, și tot o lăsa să plece.

— Să aștepți până se termină serul, zise Allan. Apoi vreau să pleci. Ai grijă să nu te vadă nimeni. Și, Nina...

O privi iarăși în ochi, și ea văzu din nou expresia aceea de nervozitate.

— Am terminat cu asta, zise el. Să nu mă mai cauți.

— Deci pretindeți că soțul dumneavoastră l-a răpit pe Mikas?

Evaldas Guzas de la Oficiul pentru Persoane Dispărute se uită neîncrezător la Sigita.

— Suntem divorțați, zise ea.

— Dar el este tatăl copilului, nu?

Sigita simți că roșește.

— Firește.

Încăperea era sufocantă din pricina canicule, iar o muscă bâzâia cu disperare în dreptul ferestrei dinspre stradă, prinsă între geam și perdeaua transparentă. Biroul lui Guzas părea o vechitură plină de zgârieturi din perioada sovietică, cu câțiva ani mai bătrân decât însuși Guzas. Sigita ar fi preferat un polițist mai în vârstă în locul tânărului brunet, cu trăsături ascuțite și având până în treizeci de ani. Își scosese haina gri-albăstruie și-și slăbise cravata roșiatică, semănând cu un patron de cafenea aflat în concediu. Nu părea serios, își zise Sigita. Ea avea nevoie de cineva cu experiență, de încredere și eficient și nu era sigură că primea toate astea.

— Și ziceți că așa-zisa răpire... a avut loc sâmbătă?

— Da, sâmbătă după-amiaza.

— Și ați așteptat două zile până să veniți la noi, pentru că...?

Întrebarea lui rămase suspendată în aerul jilav.

Sigita vru să lase privirea în pământ, însă rezistă impulsului. Ar fi fost o dovadă de nesiguranță și polițistul ar fi devenit și mai sceptic decât la început.

— Abia azi-dimineață am ieșit din spital.

— Înțeleg. Puteți să-mi spuneți în ce circumstanțe a avut loc această așa-zisă răpire? întrebă el.

— Vecina l-a văzut pe soțul meu și pe o tânără ciudată ducându-l pe Mikas la mașină și luându-l cu ei.

— Copilul s-a opus?

— Nu... cel puțin, așa zice doamna Mazekiene. Dar, vedeți dumneavoastră, femeia ne spiona de ceva vreme, de vreo două-trei zile, și-i dădea ciocolată lui Mikas. Și nu-i deloc normal!

Bărbatul își făcu de lucru cu pixul, privind-o atent în timp ce-i vorbea.

— Și dumneavoastră unde eraţi când s-a întâmplat totul?

De data asta, Sigita nu mai putu să-și ascundă nesiguranța din glas.

— Nu... nu-mi amintesc exact, zise ea. Am suferit o comoţie. Poate... poate că m-au atacat chiar ei.

Cuvintele pe care le rosti i se părură ciudate pentru că nu-l credea pe Darius în stare de așa ceva. Dar femeia... nu știa de ce era capabilă.

— Și la ce spital aţi fost?

Inima îi deveni grea ca o piatră.

— La Vilkpedes, zise ea, sperând că n-avea să mai ceară și alte detalii.

Dar firește că nu fu așa. Bărbatul se întinse după telefon.

— Ce secţie?

— M1.

Stătea acolo, pe scaunul incomod de plastic, frustrată și fără pic de vlagă, în timp ce polițistului i se făcu legătura cu secția și purtă o scurtă conversaţie cu cineva de la celălalt capăt al firului. Musca bâzâia și se izbea în continuare de geam. Guzas mai mult asculta decât vorbea, iar Sigita ghici ce i se spunea. Conţinut de alcool în sânge, căzut pe scări.

— Doamnă Ramoskiene, zise el, așezând receptorul la loc. Nu credeţi c-ar fi mai bine să vă duceţi acasă și s-așteptaţi să vă sune soţul?

— Nu beau! îi aruncă ea, deși era evident că vorbele ei nu făceau decât să confirme suspiciunea polițistului.

— Vă rog, doamnă Ramoskiene, duceţi-vă acasă.

Se urcă, mecanic, în troleibuzul 17 care opri la T. Sevcenkos gatvė. Câteva staţii mai încolo, își dădu seama că uitase să coboare la Aguonu gatvė, ca să schimbe cu alt mijloc de transport. Se simţea de parcă orașul în care locuia de mai bine de opt ani devenise dintr-odată străin. Razele soarelui îi străpungeau ochii ca niște ace. O singură dată în viața ei se mai simţise atât de neputincioasă.

Vă rog, doamnă Ramoskiene, duceţi-vă acasă. La ce bun? Fără Mikas, nimic n-avea sens – nici apartamentul, nici mobilierul, nici toate lucrurile noi și frumoase pentru care se zbătuse atâta.

Te-a pedepsit Dumnezeu, șopti o voce din capul ei.

— Taci, șopti ea, dar în zadar.

De când plecase din Taurage, nu mai dăduse pe la biserică. Nici măcar o dată în opt ani de zile. Nu voia să creadă în Dumnezeu, dar se părea că nu putea să uite mirosul de ceară al lumânărilor aprinse, bătrânele care de-abia puteau îngenunchea, dar insistau s-o facă, florile de pe altar, aerul de solemnitate care-o făcuse să stea liniștită chiar și când era atât de mică încât, stând în strană, își legăna picioarele cu ciorapi albi și pantofi negri, lustruiți – într-o zi din săptămână tot omul trebuia să se străduiască, așa cum îi spusese maică-sa, și să-și pună cele mai bune haine. Prima spovedanie... se simțise importantă, ca un om mare. Era suficient de mare să păcătuiască. Cuvântul își dezvălui întreg înțelesul în mintea ei, răspândind un miros de întuneric și de pucioasă, de vină și de suflete rătăcite. Dar, mai presus de toate astea, păcatul era interesant. La fel de interesant ca sora maică-sii, mătușa Jolita, care locuia în Vilnius și făcuse lucruri despre care Sigitei nu-i dăduse nimeni nicio explicație. Păcătoșii erau mult mai interesanți decât oamenii obișnuiți, scria până și-n Biblie. Iar de curând, lumea păcatului și a spovedaniei i se revelase și ei. Era amețitor să faci parte din corul care răspundea la murmurul congregației: „Esu kaltas, esu kaltas, esu labai kaltas". Sunt vinovat, sunt foarte vinovat. Iar Sigita o spunea cu toată hotărârea.

— Sst, zicea maică-sa, așezându-i eșarfa la loc. Mai încet!

Treptat, învățase care era tonul potrivit – nici tare și ascuțit, ca să atragi atenția asupra ta, dar nici prea încet, să pară c-ai șoväi; un murmur sincer pe care să-l audă cei aflați aproape de tine și care să nu răsune în toată biserica. *Esu kaltas.* Avea o frumusețe și o blândețe aparte.

Până-n ziua în care avu cu-adevărat ceva important de mărturisit și nu fu în stare s-o spună. La început încercă s-o facă pe adolescenta rebelă, susținând sus și tare că nu vrea să meargă. De-ar fi fost numai maică-sa, poate c-ar fi reușit s-o scoată la capăt. Dar când bunica Julija îi aruncă o privire și-o întrebă dacă se întâmplase ceva, tentativa ei slabă de răzvrătire eșuă. Nu, nu se întâmplase nimic. Absolut nimic. Bunică-sa o mângâie pe braț și-i spuse că era fată cuminte. Că era perfect firesc să mai ai îndoieli din când în când. Domnul o-nțelegea.

Apoi Sigita se văzu nevoită să dea fuga să-și pună hainele bune, de duminică, ca să nu întârzie. Pe dinafară, totul era la fel ca-ntotdeauna. Pe dinăuntru, lumea se năruise în întregime.

Biserica Sf. Kazimiero era liniștită și aproape pustie. Două femei în vârstă își vedeau de curățenie. Erau, probabil, voluntare, așa cum era obiceiul și-n Taurage, se gândi Sigita. Una dintre ele o întrebă dacă avea nevoie de ceva.

— Nu, mulțumesc, spuse Sigita. Vreau doar să stau puțin aici.

Dădură binevoitoare din cap. Orice credincios adevărat înțelegea nevoia de „a sta puțin acolo". Sigita se simțea ca o trădătoare. Nu mai credea de mult în nimic.

Atunci, ce cauți aici? șopti vocea din capul ei.

Nu găsi nicio explicație. Se simțea de parcă s-ar fi aflat pe marginea unui hău, însă fără să se bazeze în niciun fel pe Dumnezeu c-o va salva. Dimpotrivă. *Nu mai cred în nimic. Nu mai cred.* Dar când își ridică ochii spre portretul Fecioarei Maria, nu mai putu să se abțină. Madona îl ținea cu tandrețe în brațe pe pruncul Iisus, cu chipul luminat de iubire. Iar Sigita căzu în genunchi pe dalele reci și plânse nemângâiată, suspinele ei chinuite răsunând sub tavanul boltit. *Esu kaltas. Esu labai kaltas.*

De-abia ieși din biserică și mobilul începu să-i vibreze în geantă. Bâjbâi cu o mână prin ea, cu geanta atârnându-i de brațul îmbrăcat în ghips, până când portofelul, trusa de machiaj și bomboanele de tuse căzură pe trotuar și se răspândiră în toate direcțiile. Însă ea nu se uita decât după telefon. Apelul era de la Darius, după cum remarcă în clipa în care-l luă grăbită de pe jos.

— Ce-i cu tine? zise el pe tonul său obișnuit, vesel și cald. M-ai sunat de nu știu câte ori.

— Să-l aduci imediat acasă! Acum! țipă ea.

— Despre ce vorbești?

— Pe Mikas! Dacă nu-l aduci, o să sun la poliție.

Uită să-i spună că, de fapt, sunase deja. Numai că poliția nu-i dăduse importanță.

— Sigita, scumpo, habar n-am despre ce vorbești. Ce e cu Mikas?

După ani întregi de antrenament, devenise expertă. Putea să-și dea seama imediat când o mințea și când spunea adevărul. Iar tonul lui confuz părea sută la sută sincer.

Puterea i se scurse din picioare precum apa dintr-o cadă și căzu pentru a doua oară în genunchi, în mijlocul trotuarului, înconjurată de toate obiectele care îi căzuseră din geantă. Vocea slabă a lui Darius țipa către ea de undeva din depărtare:

— Sigita! Sigita, ce s-a-ntâmplat? Unde-i Mikas?

De-acum nu mai era pe marginea hăului. Deja o înghițise. Pentru că, dacă nu-l luase Darius pe Mikas, atunci cine o făcuse?

5:10 după-amiaza.

Cine trebuia să se ducă astăzi după Anton? Nina pur și simplu nu-și amintea și simți o zvâcnitură insistentă și rece în stomac, de parcă urma să fie înghițită de un curent subteran înghețat. Programul instituției unde rămâneau copiii după școală se termina la 5. Poate că fiul ei aștepta deja în dreptul porții, însoțit de un angajat cu o înfățișare serioasă.

Se așezase pe canapea cu băieţelul necunoscut în poală; acesta își încolăcise trupul alb și gol în jurul ei. Câteva șuvițe de păr i se umeziseră. Avea pielea deja mai caldă și, după ce serul începuse să i se răspândească în sânge, părea mai zdravăn. Nu se trezise, dar cel puțin se mai înzdrăvenise. La un moment dat, în somn, scosese un scâncet, își mișcase mâna din încheietură și chiar și piciorul, puțin. Trebuie să fie un semn bun, se gândi Nina. Făcuse bine că nu mersese la spital și, cu toate că se înfiora de fiecare dată când își amintea de individul furios de la gară, se simțea totuși ușurată. Băiatul nu murise. Trăia și, după slabele tresăriri ale pleoapelor, Ninei îi era clar că micuţul se întorcea din întunericul profund în care zăcuse.

Totuși, pe lângă ușurare, începuse să aibă și un sentiment de panică: dincolo de faptul că supraviețuise, ce va face cu băiatul? Ce naiba fusese-n capul ei de-o luase la fugă din gară?

Nimic, își zise ea sarcastic, trecându-și un deget pe sub cureaua ceasului de la mână, ca s-o dezlipească de pielea supraîncălzită de dedesubt. Nu se gândise la absolut nimic, simţise doar panică și nevoia de a-și lua tălpășița. De a duce copilul la loc sigur. Iar în curând, băieţelul avea să facă ochii mari, iar ea nu se gândise la niciun plan în privința lui.

Trebuia să tragă de timp. Se aplecă și-și aduse geanta mai aproape, scotocind înăuntru după mobil. Slavă Domnului că Morten era acasă toată săptămâna! Va trebui să se ocupe de tot până să...

Zăbovi cu degetul pe butonul de apelare preț de câteva secunde, făcându-și curaj. Nu putuse niciodată să-l mintă pe Morten cu-adevărat și, în ciuda timpului și a multiplelor ei încercări, nu reușise deloc să-și îmbunătățească abilitățile. Nu c-ar fi vrut să-l mintă cu

privire la lucruri importante. Ci doar legat de lucruri mărunte, care le făceau viaţa mai uşoară. Să-i poată spune, de exemplu, că noul ei tricou costase 200 de coroane, în loc de 450, sau că nu ea fusese cea care uitase de invitaţia la picnic lansată de şcoala unde învăţa Anton. Alţii scăpau basma curată cu asemenea născociri; ei de ce nu-i ieşea? Putea să mintă pe oricine, însă nu şi pe Morten, se gândi ea. Căci el îi ghicea numaidecât slabele tentative. Cumva, când era cu el, îi lipsea homocromia adecvată. Simţea că Morten vedea direct în grămada forfotitoare de gânduri neterminate ce se învolburau. De aceea se şi îndrăgostise de el şi tot de aceea îi era acum greu să trăiască cu el. Câteodată o minciună scăpa fără niciun comentariu, dar asta nu însemna că el o şi credea; ci, mai degrabă, că n-avea chef să discute cu ea. Că o scăpa de corvoadă.

Nina atinse într-o doară tasta de apel; telefonul era deja umed de la transpiraţia din palme. Apăsă tasta şi duse mobilul la ureche, atentă să nu-l deranjeze pe băiat când îşi schimbă poziţia.

Se auzi un clic uşor în momentul în care Morten îi răspunse, apoi un sunet slab, de briză. Auzi în fundal vocile difuze ale copiilor. Slavă Domnului, însemna că-l luase pe Anton! Poate că într-adevăr fusese rândul lui. Când încercă să-şi amintească, constată că, în mod ciudat, mintea i se golise.

— Da.

Vocea lui Morten reuşi să exprime, la un loc, şi supărare, şi resemnare.

— Unde eşti?

Era vocea unui bărbat care simţea că nu merita s-o trateze ca pe un egal. Şi nici ca pe un om mare.

Nina îşi umezi buzele, uitându-se în jos, la copilul pe care-l ţinea în braţe. Trebuia să inventeze ceva cât mai aproape de adevăr, îşi zise, sau Morten avea să-i facă explicaţiile ferfeniţă înainte să apuce să-i explice tot.

— M-a sunat Karin mai devreme, zise ea în cele din urmă. Se simţea rău şi avea mare nevoie de ajutor. A trebuit să stau cu ea, ca să aibă cine s-o ducă la doctor dacă era cazul.

La capătul celălalt era linişte. Apoi Nina auzi iarăşi un ţipăt şi vocea subţire a lui Anton, care cerea ceva.

— Nu, zise Morten fără să lase telefonul jos. Fără înghețată. E luni și știi bine care-i regula.

În fundal, Nina auzi cum Anton ridică vocea, gata să-și susţină pledoaria până la capăt. Poate că ăsta era norocul ei.

— OK, zise Morten. Dar mi se părea că nu mai sunteți așa de apropiate.

Nina avea impresia că îi trecuse supărarea și că era doar puţin obosit.

— O știu de cincisprezece ani. Am trecut prin multe împreună, așa că nu pot să-i întorc spatele, pur și simplu.

— Bine, zise el. Dar n-ar fi stricat să mă suni tu, și nu ăștia de la școală.

La naiba! Nina se făcu mică. *Fusese* rândul ei, era limpede, și poate că i-ar fi fost mai bine, că s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă Morten ar fi făcut o criză. Nu mai auzea decât bâzâitul neregulat din difuzor și frânturile nedeslușite ale disputei pe cale să izbucnească între Morten și Anton. Morten deja uitase de ea.

— Iartă-mă, bâigui Nina, încercând să fixeze telefonul mai bine la ureche. Pur și simplu, am uitat.

— Da, m-am gândit eu, zise el pe un ton glacial și plictisit. Am sperat c-o să fie mai bine. Că n-o să mai uiți de propria-ți familie. Ai idee când vii acasă?

Nina înghiţi în sec. Băieţelul i se răsuci alene în braţe și mâna lui micuță se desfăcu și apoi îi cuprinse iarăși braţul. Avea ochii în continuare închiși.

— Păi, cred c-o să plec în jur de opt, spuse ea, încercând să pară senină și degajată. Promit să n-ajung prea târziu.

Din nou, șuierul static al vântului și conexiunea pe cale să se întrerupă.

— Bine, ne vedem când ne vedem, zise Morten, cuvintele fiindu-i aproape înghiţite de vâjâitul vântului și insistenţele neobosite ale lui Anton. Ori poate că nu. Depinde de tine.

Glasul lui Morten devenise sumbru și distant. Apoi urmă tăcere, doar tăcere, iar legătura fu, în cele din urmă, întreruptă.

Nina oftă reținut și strecură telefonul înapoi în geanta aflată pe jos. Apoi îl lăsă pe băiat din braţe și se ridică. Inima îi bătea cu putere, în ritm de galop, și simți nevoia să se miște, ca și cum frământarea pe

care-o simțea ar fi putut fi alungată prin câțiva pași. Se aplecă iar după telefon și formă un alt număr în timp ce se învârtea de colo-colo, încărcând atmosfera din jur de neastâmpărul care o domina.

În agenda telefonică îl avea trecut simplu ca „Peter" și, la drept vorbind, cam atât știa despre el, plus că locuia undeva în Vanløse. Era singurul contact din rețea pe care-l avea. În mod normal, se întâmpla invers – o sunau ei pe ea. Oamenii de care se îngrijea reţeaua nu puteau hoinări prin birourile medicilor locali și nici nu puteau să-și ducă la urgențe copiii când se îmbolnăveau. De fapt, n-aveau voie să se-apropie sub nicio formă de autorități. Așadar, la nevoie, erau trimiși Nina și Allan. Ori, cel puțin, așa fusese înainte. Dacă Allan vorbea serios cu demisia, poate c-ar trebui să-l coopteze pe Magnus. Însă Magnus, din păcate, n-avea drept de practică privată în Vedbæk.

— Bună, aici Peter, zise o voce veselă și Nina aproape că salută înapoi, când vocea continuă fără pauză: sunt în concediu de pe cincisprezece până pe douăzeci și nouă august, așa că va trebui să vă descurcaţi fără mine!

La dracu'! Nina își rezemă fruntea de perete, închizând ochii preţ de un minut. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Nu cu un copil neînsoţit de nimeni. Reţeaua izbutea, câteodată, să facă rost de o încăpere la subsol sau de vreo casă de vacanţă nelocuită, pentru găzduirea unei familii, sau îi ajuta să treacă granița în Suedia, asta nu era așa de greu. Mai ales că oamenii de genul ăsta puteau, în general, să-și poarte de grijă în mai toate privințele. Dar cine și-ar fi asumat răspunderea pentru un copil de trei ani, abandonat? Și dacă totuși ar fi existat cineva, unde să-l caute?

Nina deschise ochii, analizându-l pe băiat într-un mod puțin diferit. Putea fi de oriunde, se gândi. De oriunde din estul sau nordul Europei. Din Danemarca, Suedia, Polonia, Germania. Își trecu mâna prin părul scurt și șaten, ce părea să se fi îmbâcsit de la umiditatea din aer. Se gândi că poate avea să găsească o soluţie după ce se va trezi băiatul; între timp, trebuia să dea de Karin. De la ea plecase totul și Nina era convinsă că știa mai multe decât fusese dispusă să-i spună când stătuseră împreună la cafeneaua din Magasin, făcându-și nervoasă de lucru cu ceașca.

De data asta lăsă telefonul să sune până se întrerupse tonul de apel, însă Karin tot nu răspunse, iar Nina își trecu, agitată, degetul peste ecranul slab luminat, de parcă l-ar fi șters de un strat invizibil de praf.

Copilul tresări și pătura de pe el alunecă, dezvelind un umăr gol.

Haine, își zise Nina, oarecum ușurată că găsise o soluție asupra căreia să se concentreze. Trebuia să facă rost de niște haine pentru băiat, ca să nu atragă atenția mai mult decât o făceau. Aruncă o privire la punga cu ser. Aproape se golise, ceea ce însemna că puteau pleca în curând.

O mai sună o dată pe Karin. Același rezultat deprimant.

De ce dracu' nu răspundea la telefon?

Jucas știa că furia lui era și o slăbiciune, dar și o forță în sine. Când se antrena, îl ajuta, uneori, să-și adune ultimele rezerve și să aibă parte de adevărate explozii de forță care-l făceau să zvâcnească mai ceva ca-n timpul partidelor de sex. După așa un număr, pur și simplu își vedea puterea. Venele se iveau la suprafața mușchilor, semănând cu niște tuburi de plastic, și sângele trecea, bang! bang! bang! prin fiecare fibră. Doamne, ce-i mai plăcea! În momentele acelea se simțea puternic și se vedea nevoit să-și reprime dorința de a sări pe bancul de lucru și de a-și striga invincibilitatea în gura mare, asemenea eroilor din filmele americane la care se uita: *Omule, stai pe fundu' tău!*

Alteori, furia îl ajuta să ducă la împlinire lucruri care nu-i făceau plăcere. Îl însoțea în permanență, gata să izbucnească: o forță ascunsă pe care, la nevoie, trebuia numai s-o invoce. Apoi bărbații deveneau porci, iar femeile, niște nenorocite, iar el era liber să facă ce era de făcut. Dar era primejdios s-o dezlănțuie, pentru că risca să nu se mai poată controla. Odată pornit, nu reușea întotdeauna să se oprească, plus că nu mai gândea la fel de clar ca înainte. La un moment dat, îl lovise atât de tare pe un bărbat ce se dovedise porc, că tipul nu și-a mai revenit niciodată pe deplin, iar Klimka îi spusese că, dacă nu se controla, a doua oară avea să-l dea afară. De-adevăratelea. Atunci și-a dat seama că, dacă nu era atent, furia putea să-l doboare de tot într-o bună zi, așa că a încetat numaidecât să ia și andro, și durabolin, pentru că-l făceau și mai imprevizibil. Tot cam pe-atunci a întâlnit-o și pe Barbara.

Când se afla în compania ei, furia părea să fie atât de departe, că o credea dispărută. Și poate c-avea să vină o zi în care va dispărea de-adevăratelea, se gândea el; o zi când n-o să mai fie nevoit să lucreze pentru Klimka, iar el și Barbara se vor așeza la casa lor, în apropiere de Cracovia, și-și vor petrece timpul făcând chestii banale: să tundă peluza, să monteze rafturi, să se-nfrupte din mâncarea făcută de Barbara și să facă dragoste cu femeia alături de care își dorea să rămână până la sfârșitul vieții.

Dar n-avea bani. De fiecare dată când își amintea de dulapul gol, furia îl săgeta de parcă l-ar fi împuns cu pistolul pentru bolțuri.

Doamne, ce i-ar mai fi zdrobit țeasta nemernicei ăleia!

Alesese în mod deliberat un dulap de pe cel mai retras culoar; era mai puțin circulat și în afara vizorului celor de la biroul de supraveghere. Inițial, se postase la subsol, ca să vadă cine și când o să ridice valiza. Însă după numai zece minute de stat acolo, paznicii au început să se agite. Era limpede că-l urmăreau, făcând cu rândul: când unul, când altul. S-au strâns laolaltă și s-au sfătuit. Apoi unul a înhățat receptorul. La naiba! Și-a scos și el mobilul și, ținându-l în așa fel încât să-i acopere o parte din față, a trecut prin fața ferestrei lor și a luat-o pe scări în sus, spre sala centrală.

În cele din urmă, s-a văzut nevoit s-o trimită pe Barbara acolo, el rămânând în mașină să păzească celelalte două ieșiri. Planul nu era nici pe departe perfect. Măcar de-ar fi venit danezul, că pe el îl știa din vedere. Dar trebuia să vină nu știu ce femeie pe care Jucas n-o văzuse în viața lui. Mă rog, cel puțin cunoștea valiza.

Se făcuse douăsprezece și el încă nu zărise nicio femeie care să ducă vreo valiză. O tot suna pe Barbara, pentru siguranță, dar, din glasul ei, era limpede că nu făcea decât s-o agite. A hotărât să-i mai lase o oră; până la urmă, danezul fusese forțat de împrejurări să-și schimbe planul, așa că o oarecare întârziere era de înțeles. Dar în final s-a decis s-o trimită pe Barbara jos, să verifice dulapul.

După câteva minute, Barbara a urcat scările ce duceau către ieșirea spre stradă. Se vedea de la o poștă că se-ntâmplase ceva. Se deplasa cu pași mici, tensionați și reținuți și avea umerii lăsați.

— Nu-i nimic acolo, i-a zis ea.

Așa c-a trebuit, firește, să se ducă să vadă cu ochii lui. Barbara avusese dreptate. Cumva, femeia reușise să se strecoare pe lângă amândoi. Valiza nu era la locul ei, și nici banii. Văzând asta, își ieșise puțin din fire, speriindu-i pe purceluții în uniformă, după care trebui să le zâmbească și să le dea niște bani ca să le liniștească inimioarele speriate.

Și, în toată agitația, simțise. Simțise privirea ei îndreptată asupră-i. Dacă n-ar fi trădat-o intensitatea din privire, ar fi putut trece drept o turistă oarecare. Însă a ochit-o imediat în mulțime. Femeia. Era la fel de speriată. Mai mult de-atât, o văzuse uitându-se atent la dulapul pe care-l făcuse el praf. Când femeia se răsucise și o luase la fugă, Jucas nu

mai avusese niciun dubiu. Ea era. Ea luase valiza. Dar la ce se mai întorsese? Oare-și imaginase că putea să se bucure de priveliște fără ca el să-și dea seama? Avea să-i demonstreze că se înșelase. Dincolo de toată furia lui, o văzuse clar. Slabă ca un băieţandru, cu părul închis la culoare și foarte scurt; își închipuise, pentru o clipă, cum ar fi fost să-și înfigă scula într-un asemenea specimen, dar cine și-ar fi dorit una ca asta, în afară de un pederast? Nemernica, băieţoasa dracu'! Mai mult ca sigur c-avea să-nfigă ceva-n ea, dar nu scula.

Îl sunase numaidecât pe danez, care-i venise cu o grămadă de scuze despre întârzieri și bune intenţii. Să-l creadă? Habar n-avea. Furia îi făcea în continuare ravagii în stomac, în timp ce urca scările dinspre stradă, trecând pe lângă trei ruși angajaţi într-un trafic flagrant de droguri. Ce tâmpiţi! Nu puteau să fie și ei mai discreţi? Ăla mai mare, desigur musculosul, se uită urât la Jucas, iar asta îi îmbunătăţi starea de spirit. Vezi-ţi de-ale tale, își zise. Sunt mai mare decât tine, prietene.

Afară, în stradă, căldura se ridica în valuri din asfalt și din cărămizile încinse de soare. Fusese neinspirat să-și ia geaca de piele, dar își închipuise că-n Danemarca e mai frig, iar acum nu-i venea s-o dea jos. Transpira abundent, ca orice om bine făcut, și nu-și dorea să-l vadă Barbara cu pete mari de sudoare la subsuoară.

— Andrius? îi strigase ea prin geamul deschis de la mașină. E totul bine?

Se forţă să tragă adânc aer în piept de câteva ori. Nu era capabil să zâmbească sincer, însă izbuti să-și mai relaxeze degetele încleștate pe cheile de la mașină.

— Da.

Respiră profund. Calmează-te.

— Zice că-i o greșeală. E-n drum spre casă și când ajunge, ne aduce și banii.

— Asta-i bine!

Barbara îl urmărea cu privirea, ţinând capul ușor aplecat într-o parte. Asta făcea ca gâtul să-i pară mai lung. Mai suplu. Era singura care-i spusese vreodată pe numele întreg. Ceilalţi îi ziceau, pur și simplu,

Jucas. De când murise bunică-sa și îl trimiseseră la Vilnius să stea cu taică-său, pentru că nimeni n-avea habar ce era de făcut cu el, aproape uitase că-l chema și Andrius. Taică-său îi spunea rareori pe nume, zicându-i fie „băiete”, fie „ștrengarule”, după cum i se năzărea. Mai apoi, la orfelinat, i se spusese, ca și celorlalți, pe numele de familie.

Se tolăni pe scaunul din față, alături de ea, înfiorându-se la contactul cu tapiseria supraîncălzită de soare. După două zile de mers fără oprire, Mitsubishiul căpătase un aer domestic. Pe jos era plin de pahare de unică folosință și de pungi de sendvișuri luate din benzinăriile nemțești, iar scaunul murdar de mâncare în care stătuse băiețelul mirosea a pipi. Era cazul să-l demonteze și să-l arunce în spatele furgonetei, dar aerul era prea îmbâcsit și nu voia să mai zăbovească nici măcar o secundă în mașină.

— Ți-e foame? întrebă el. Până sună am putea să facem câte ceva.

Barbara se lumină dintr-odată la față.

— Tivoli! zise ea. Hai să vedem Tivoli! M-am uitat adineauri prin gard și pare tare frumos.

N-avea nici cea mai mică dorință să-și petreacă timpul în compania unor țânci gălăgioși și înconjurat de vată pe băț și de vânzători de baloane, dar valul de nerăbdare din ochii ei îl făcu să fie indulgent. Și-au dat leafa pe o zi ca să aibă acces înăuntru și au mâncat o pizza ce l-a costat de numai șapte-opt ori mai mult ca în Vilnius. Dar Barbara a savurat fiecare moment în parte. A zâmbit mai mult ca oricând pe parcursul drumului tensionat pe care-l făcuseră până s-ajungă acolo, iar în cele din urmă, nervii lui Jucas s-au mai potolit. Poate că lucrurile aveau să sfârșească bine. Poate că era numai o neînțelegere. Cum danezul era blocat în avion și nu prea avea ce să facă, nu era deloc surprinzător că cineva o dăduse în bară. O să-i dea banii. Îi promisese. Iar dacă nu se ținea de cuvânt, Jucas știa unde locuia.

— Stai, că ai niște oregano la gură, îi zisese Barbara. Nu, lasă-mă pe mine...

Îl șterse ușor în colțul gurii cu un șervețel în carouri alb cu roșu, privindu-l direct în ochi și zâmbindu-i, astfel că furia i s-a făcut ghem și a tăcut mâlc.

Mai apoi s-au plimbat pe malul unui lac ridicol de mic pe care cineva plasase o goeletă disproporționată, atât de mare că abia ar fi putut fi

întoarsă de un om care-ar fi avut neinspirata idee de-a o manevra. Barbara strecură două monede daneze groase într-un automat și fu răsplătită cu o punguță de mâncare pentru pești. Imediat ce se auzi clicul emis de automat, peștii țâșniră din lac, iar apa efectiv păru că începe să fiarbă, invadată de corpurile care se zbăteau. Priveliștea îi întoarse lui Jucas stomacul pe dos, fără să-nțeleagă exact de ce. Și fix în acel moment îi sună telefonul.

— Tocmai am ajuns acasă, zise bărbatul de la celălalt capăt al firului. Nici urmă de valiză sau de bani. Și nici de persoana pe care-am rugat-o să se ocupe de tot.

Nenorocita. Porcul.

— Eu am făcut livrarea, zise Jucas cu tot calmul de care fu în stare. Acum e rândul tău să plătești.

Omul tăcu o clipă. Apoi zise:

— Când o să primesc ce mi-ai promis, o să-ți dau și restul de bani.

Jucas se lupta atât cu furia, cât și cu vocabularul englezesc. Numai mâna pe care Barbara o lăsase pe brațul lui reuși să-l facă să câștige cel puțin una dintre cele două bătălii.

— Ai trimis o femeie. Nu-i treaba mea că n-a făcut ce i-ai spus.

Un alt moment de tăcere. De data asta, și mai lung.

— A luat o mașină de la firmă, zise danezul în final. Le monitorizăm pe toate prin GPS. Dacă-ți spun unde e, te duci după ea? Trebuie să aibă fie banii, fie valiza, fie pe amândouă. Sau măcar știe unde sunt. Adu-o înapoi la mine!

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, zise Jucas printre dinți.

Își voia banii și, în plus, își dorea să plece odată din țara aia cu prețuri obscen de mari, unde până și peștii erau grași.

— Îți mai dau zece mii de dolari pe lângă ce-am vorbit, zise bărbatul fără să stea pe gânduri. Dacă-mi aduci banii și valiza și dacă te prezinți cu femeia înapoi la mine.

Țipetele venind dinspre roller coaster îl călcau pe nervi. Dar banii erau bani.

— OK, spuse el. Spune-mi unde e.

Nina îl înveli mai bine pe băiat în pătură, îl ridică și părăsi biroul lui Allan cu trupul acela firav în brațe. Prin comparație cu Anton, i se părea ușor ca un fulg, dar bineînțeles că fiul ei trecuse de mult de vârsta de trei anișori. Era deja la școală. Era deja băiat mare.

Se asigură că ușa de la intrarea în cabinet făcu clic în urma ei. Slavă Domnului, parcarea era în continuare goală. Îl așeză ușor pe băiat pe bancheta din spate și închise portiera cu grijă. Era 6:44.

— Și-acum ce fac? bombăni ea, încercată de o oarecare irascibilitate.

Ajunsese să vorbească de una singură. Nu era bine. Nu mai făcuse asta de la începutul liceului, când trebuise să renunțe la diverse apucături puerile, ca să supraviețuiască în plan social. Dar uneori, când o presa ceva, apucăturile îi reveneau. Pesemne c-o ajutau să se concentreze.

Porni mașina și-o lăsă să înainteze pe aleea cu pietriș. Iar îi tremurau mâinile. Remarcă gestul cu aceeași detașare cu care i-ar fi dat de mâncare unei păsări ținute în colivie. Își încleștă bine degetele pe volan, ca să scape de tremuratul deranjant care îi ajunsese din brațe în palme, până-n vârful degetelor.

Karin n-o sunase înapoi. Și nici Morten. Poliția sau alte autorități nu dăduseră niciun semn. Autoritățile ar fi fost puțin probabil să apară, însă Nina nu reușea deloc să scape de sentimentul că e urmărită. Pur și simplu, nu i se părea normal să poată să meargă ore întregi cu mașina, împreună cu un băiețel care nu era al ei, fără să intervină nimeni. Trebuie să-i fi dus cineva lipsa, altcineva decât individul furios din gară.

Porni radioul din mașină, ca să prindă știrile. Pe ecranul mobilului scria că era 6:46. Reduse viteza încetișor și-și recăpătă controlul asupra degetelor, iar apoi o sună încă o dată pe Karin.

După șapte tonuri lungi de apel, veni, în fine, un răspuns.

— Alo?

Vocea lui Karin exprima atât speranță, cât și reținere.

Nina trase aer adânc în piept. Karin ar fi putut să-i închidă oricând dacă o lua prea tare. Trebuia să fie precaută. S-o convingă să-i dea răspunsurile de care avea nevoie.

— Karin.

Nina se strădui să adopte un ton cât mai blând. La fel cum făcea cu Anton când avea câte-un coșmar – îi vorbea cu multă blândețe.

— Karin, sunt Nina. Băiatul e cu mine-n mașină. E bine.

Tăcere. Urmată de o respirație cu sughițuri și de un oftat din rărunchi. Karin se străduia să-și controleze glasul.

— Oh, slavă Domnului! Nina, îți mulțumesc foarte mult că l-ai luat de acolo!

Iarăși o tăcere prelungă. Și-atât. Nina înjură în gând. Mulțumesc că l-ai luat de-acolo? Așa, fără nicio altă explicație? Sau, poate, o mână de ajutor? Ceva, orice care să-i sugereze ce să facă mai departe cu băiatul de trei ani cu care se pricopsise.

— Trebuie să-mi spui câte ceva despre el, zise ea. Habar n-am ce să fac. Vrei să-l duc la poliție? Ai idee al cui e?

Nina își auzi insistența crescândă din glas și, preț de o clipă, se temu să n-o sperie pe Karin, făcând-o să închidă. Apoi distinse un fornăit slab, ca de animal rănit și aflat la ananghie.

— Nina, chiar nu știu ce să-ți spun. Am crezut că ai tu contacte... că rețeaua o să-l poată ajuta.

Nina oftă.

— Nu știu pe nimeni, zise ea, simțind pentru prima dată, până-n străfundul stomacului, adevărul propriilor vorbe. Uite ce e, trebuie să stăm de vorbă. Unde ești?

Karin ezită, iar Nina putu efectiv să audă cum era sfâșiată de temeri și îndoieli.

— Într-o casă de vacanță.

— Unde, mai exact?

Nina aștepta încordată în timp ce Karin își făcea de lucru cu telefonul.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Nu pot. Nu era vorba să fie un copil.

Ultimul cuvânt fu aproape urlet, un scâncet ascuțit și isteric, iar Karin nu-și mai putu reține hohotele violente de plâns, despre care Nina intui c-o chinuiau încă de dinainte să răspundă la telefon.

— Unde e casa? repetă ea, încercând să fie autoritară și în același timp calmă. Karin, spune-mi unde ești și vin la tine. O să fie bine.

Karin respira zgomotos și cu greutate, iar tăcerea care urmă de data asta fu atât de lungă, încât dacă n-ar fi fost așa de disperată, Nina ar fi putut la fel de bine să întrerupă convorbirea.

— În Tisvildeleje.

Karin vorbi așa de încet, că Nina abia o auzi.

— E casa unui văr de-al meu și...

Se auzi un pocnet, în timp ce Karin bâjbâi după ceva, probabil după o coală de hârtie.

— Skovbakken numărul 12. În capăt de tot, e ultima casă înainte de pădure.

Se auzi un clic și de data asta chiar închise.

Nina se întoarse spre copilul adormit, zâmbind sincer pentru prima dată în cele șase ore de când deschisese valiza și-l descoperise pe băiat în ea.

— Am reușit, zise ea, simțindu-și mâinile mai relaxate pe volan. Mai întâi o să mergem să vedem ce s-a întâmplat, iar apoi o să am grijă să ajungi acasă la tine.

Sigita era atât de disperată, că îl rugă să vină.

Vocea lui Darius, răzbătând din receptor, deveni stingheră.

— Sigita... știi bine că n-am cum.

— De ce?

— Nu pot lipsi de la muncă...

Lucra pentru o companie de construcţii din Germania. Nu ca inginer, așa cum se lăuda uneori față de oameni, ci ca instalator.

— Darius, e vorba de Mikas.

— Știu, dar...

Ar fi trebuit să se-aștepte la una ca asta. Se putuse baza vreodată pe el? Însă nici măcar față de Mikas... nu-și închipuise că însemna atât de puțin pentru el. Darius îl îndrăgea și se juca deseori cu el, uneori chiar o oră-ntreagă. Iar Mikas îl venera pe tatăl lui, care avea obiceiul să apară atunci când se așteptau mai puțin, cu brațele pline de jucării învelite în celofan.

— Veceurile la care lucrezi sunt mai importante decât propriul tău copil? zise ea, simţind că se sufocă.

— Sigita...

Îi închise. Știa că nu slujba-l împiedica să vină. Când își dorea ceva cu-adevărat, de exemplu să se uite la un meci de fotbal, suna și anunța că e bolnav, și asta fără să se sinchisească prea mult. Nu era ahtiat după muncă. Nu era chiar atât de înnebunit după jobul său.

Nu era vorba că nu putea, ci că nu voia să vină. Voia să-și vadă de noua lui viață, alături, probabil, de o nouă iubită. N-avea nicio tragere de inimă să se-ntoarcă în Vilnius și Taurage, la Sigita și la pretențiile ei obositoare.

Ding-diiiing! Telefonul emise un semnal sec – primise un mesaj. Era de la Darius.

Sună-mă când ajunge acasă, îi scria.

De parcă Mikas ar fi fost un câine plecat teleleu care o să apară neîntârziat în fața ușii odată ce avea să-l lovească foamea.

— Doamnă, vă simțiți bine?

Își ridică privirea. Un domn în vârstă, într-un costum cenușiu, o privea de la câțiva metri distanță, sprijinit într-un baston negru.

— Da, zise ea. Mi-a fost... mi-e... nu mai contează, a trecut.

O ajută să se ridice-n picioare și să-și adune lucrurile împrăștiate pe jos.

— Trebuie să vă hidratați bine pe căldura asta, zise el, politicos. Cel puțin, așa-mi zice mie doctorul mereu. Numai că uit adesea.

— Da, da, aveți dreptate.

Bătrânul duse agale mâna la pălăria cenușie de fetru și apoi se îndepărtă.

— O zi bună, doamnă!

Se întoarse la secția de poliție din Birzelio 23-iosios gatvė.

Chipul sergentului Guzas luă o expresie resemnată imediat ce-o zări în pragul ușii.

— Doamnă Ramoskiene, parcă ne înțeleseserăm să mergeți acasă.

— Nu l-a luat el. Nu l-a luat Darius, zise ea. Chiar nu înțelegeți că fiul meu a fost răpit?

Resemnarea se transformă în plictiseală.

— Doamnă Ramoskiene, acum câteva ore pretindeați că băiatul a fost luat de soț. Să-nțeleg că v-ați înșelat?

— Da! Exact asta încerc să vă spun.

— Dar vecina dumneavoastră l-a văzut...

— Probabil că l-a confundat. E bătrână, nu mai vede bine. În plus, am impresia că l-a văzut pe Darius numai o singură dată.

Clic, clic, clic! Vârful pixului apărea și dispărea, apărea și dispărea. Pesemne că era un tic nervos, care se ivea atunci când încerca să gândească. Însă pe Sigita o cam scotea din sărite. I-ar fi smuls pixul din mână, și numai nevoia de a părea rațională și serioasă o făcu să se abțină. Trebuie să mă creadă, își zise în sinea ei. N-are încotro.

În final, sergentul întinse mâna după o agendă.

— Luați loc, doamnă Ramoskiene. Și mai spuneți-mi o dată cum s-a întâmplat.

Sigita făcu întocmai, încercând să redea cât mai exact cele întâmplate. I-o descrise pe femeia înaltă și blondă, cu haina ei de bumbac. Îi povesti de scena cu ciocolata. Iar apoi se opri. Gaura neagră din mintea ei înghițise aproape douăzeci și patru de ore de viață.

— Cum se numește grădinița?

— Voveraité. Mikas e în grupa mică.

— Aveți și un număr de telefon?

I-l spuse. Câteva clipe mai târziu, sergentul vorbea cu directoarea, doamna Saraskiene. Sigitei îi apăru numaidecât în fața ochilor chipul directoarei, o femeie bine făcută. Îmbrăcată întotdeauna ireproșabil, cu sacou și fustă asortată, ciorapi de damă și pantofi ușori cu toc mic, de parcă s-ar fi pregătit să meargă la o ședință de consiliu din cine știe ce companie. Avea în jur de cincizeci de ani, părul scurt și castaniu și un aer firesc de autoritate, ce potolea instantaneu până și cele mai furtunoase jocuri dintre copii când intra pe ușa clasei. Sigitei îi era puțin frică de ea.

Guzas îi explică de ce o sunase; un copil, Mikas Ramoska, fusese dat dispărut. O femeie implicată în problemă e posibil să-l fi acostat pe băiat în curtea grădiniței. Era oare cu putință ca vreunul dintre membrii personalului s-o fi văzut vorbind cu copiii sau urmărindu-i?

— Ciocolata, zise Sigita. Nu uitați de ciocolată.

Sergentul dădu absent din cap, ascultând răspunsul doamnei Saraskiene.

Apoi îi adresă o întrebare directă, de parcă Sigita nici n-ar fi fost lângă el.

— Ce părere aveți despre mama lui Mikas Ramoska?

Sigita simți cum îi ard obrajii. Cât tupeu! Oare ce-o fi crezând doamna Saraskiene?!

— Mulțumesc. Aș vrea să stau de vorbă și cu supraveghetoarea de care-mi spuneți. Puteți, vă rog, să-i comunicați să mă sune cât mai repede pe numărul ăsta? Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Și-apoi închise.

— Se pare că cineva din personal chiar a remarcat-o pe femeia blondă de care vorbiți și a atenționat-o să nu le dea dulciuri copiilor. Dar nu l-a acostat numai pe Mikas.

— Așa o fi, dar el e singurul care a dispărut!

— Într-adevăr.

N-avea de gând să-l întrebe. Nu voia să-l întrebe. Dar nu rezistă:

— Ce-a spus despre mine?

Buza superioară a bărbatului se arcui în cel mai firav zâmbet cu putință, primul semn de umanitate pe care-l remarcă la el.

— Că sunteți o mamă bună și responsabilă. Că vă numărați printre plătitori. Și că vă apreciază loialitatea.

Nu se referise la plata vreunei taxe pentru serviciile de bază, ci la un program facultativ inițiat de grădiniță și susținut de părinți, care depuneau în fiecare lună o anumită sumă de bani într-un cont deschis special pentru asta. Banii erau folosiți pentru îmbunătățiri și servicii de întreținere, dar și pentru activități culturale destinate copiilor – care nu erau finanțate din bugetul local. Îi fusese greu, mai ales în anul de după ce-și cumpărase apartamentul, dar pentru Sigita conta mult să se numere printre „plătitori".

— Ei bine, acum mă credeți?

Sergentul stătu puțin pe gânduri. Clic, clic, făcu pixul lui nenorocit.

— Declarația dumneavoastră se leagă în anumite puncte, zise el, oarecum dezinteresat.

— Atunci, vă rog, faceți ceva!

Nu putu să-și mai înăbușe disperarea.

— Trebuie să-l găsiți!

Clic, clic, clic!

— Bun, v-am notat declarația și o să lansăm, desigur, un anunț pentru căutarea lui Mikas, zise el. O să-l căutăm.

La început, Sigita simți o eliberare imensă văzând că era crezută. Își deschise poșeta și scoase o poză cu Mikas dintr-un buzunar transparent. Fotografia fusese făcută la serbarea din vară de la grădiniță, iar Mikas era îmbrăcat cu hainele lui cele mai bune, ținea strâns în mână o coroniță din frunze de stejar și afișa un zâmbet nesigur pe față. Refuzase să-și pună coroniță pe cap, pentru că nu voia să arate ca o fată, își aminti ea.

— Mulțumesc, zise. Poza asta vă e de vreun ajutor? Cam așa arată și acum.

O puse pe birou, în fața lui Guzas, iar el o luă cu un gest oarecum ezitant, de parcă n-ar fi fost convins c-o să-l ajute prea mult. De-abia atunci înțelese Sigita că era mult prea devreme să se simtă eliberată.

— Doamnă Ramoskiene... e posibil ca bărbatul și femeia care v-au luat băiatul să fie cunoștințe sau, poate, rude de-ale dumneavoastră?

— Nu, nu... prea cred. Pe femeie n-o știu, sunt sigură. Dar, recunosc, n-am întrebat-o prea multe pe doamna Mazekiene cu privire la

bărbatul despre care am crezut că e Darius.

— O să încercăm să aflăm noi semnalmentele de la vecina dumneavoastră. Au încercat răpitorii să vă contacteze în vreun fel? Să vă ceară vreo răscumpărare sau să vă amenințe? Și vă vine cumva în minte cineva care-ar dori să pună presiune pe dumneavoastră, indiferent de motiv?

Sigita clătină tăcută din cap. Singurul lucru care-i trecea prin minte era că poate totul avea legătură cu firma Janus Construction, cu Dobrovolskij și alți clienți asemenea lui, cu cifrele pe care le cunoștea numai ea. Dar de ce? N-avea sens. În orice caz, nu-i zisese nimeni nimic. Nu-i ceruseră nimic și nici n-o amenințaseră.

Își dădu seama că Guzas o privea insistent și că zgomotul pixului încetase.

— Ce-au de gând cu el? zise ea timid, de-abia îndrăznind să dea glas cuvintelor, pentru c-o făceau și mai conștientă de felul în care stăteau lucrurile. De ce răpesc oamenii copiii altora?

— Răpirea unui copil e, de regulă, o chestiune personală – gestul vizând un anumit copil și având la bază anumite motive ce pot avea legătură cu dreptul la custodie sau cu ceva ce vor să obțină răpitorii de la părinți. Dar mai există și un alt gen de răpiri. Aici motivele sunt mai puțin personale și în cazul ăsta...

Sergentul ezită, iar ea se văzu nevoită să-l îmboldească.

— În cazul ăsta ce?

— În cazul ăsta, făptașul răpește, efectiv, un copil. Orice copil.

Nu avu curajul s-o spună pe șleau, însă ea ghici numaidecât. Era conștientă că și copiii erau vânduți la fel ca femeile. Un scâncet chinuit și mut își croi drum afară din pieptul ei. *Esu kaltas, esu kaltas, esu labai kaltas.* E numai vina mea. Disperată, încercă să stăvilească imaginile care-i străfulgerau prin cap. N-avea cum, nu și-l putea închipui pe Mikas pe mâinile unor asemenea indivizi. Ar fi distrus-o.

— Vă rog! Promiteți-mi c-o să-l căutați! se rugă ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Vedea încăperea ca în ceață și aproape că nu mai putea vorbi.

— O să ne străduim, zise el. Dar să sperăm că Mikas face parte din prima categorie. Pe aceia îi găsim, mai devreme sau mai târziu.

Din nou, n-avu curajul s-o spună cu voce tare, însă ea înţelese limpede vorbele nerostite: pe ceilalţi nu-i găseau niciodată.

Nu prea avea timp.

Fiind o situaţie de urgenţă, Ninei i se părea complet inutil să facă o expediţie obișnuită de cumpărături, dar diavolul se ascunde, până la urmă, în detalii și ei îi trebuiau cel puţin un tricou, o pereche de pantaloni scurţi și încă una de sandale, potrivite pentru un copil de trei ani, ca să se poată ascunde o vreme la loc sigur împreună cu băieţelul.

Examină vitrinele magazinelor de pe strada Stationsvej și blestemă în sinea ei puţinele opţiuni pe care le avea. Magazinele nu erau deloc numeroase, în plus, multe aveau ușile închise și ferestrele moarte, neluminate. Dar, pe măsură ce se apropia de capătul străzii, se iviră mai multe, iar două dintre ele, adică mai mult decât suficiente, vindeau și haine pentru copii. Evident, amândouă se voiau de lux; unul avea până și o denumire franţuzească – *La maison des petites*. În vitrină erau expuși pantalonași cu bretele în culori vii, în stilul retro al anilor ’70. Uitându-se mai atent prin geam, Nina ochi un manechin cu haine de mărimea potrivită. Iar magazinul era încă deschis. I-ar fi convenit mai bine un lanţ de magazine precum Kvickly și ar fi fost și mai ieftin, dar până acum nu dăduse decât peste un magazin ce nu comercializa nimic altceva în afară de mâncare. Nu mai avea timp. Băiatul pe care-l lăsase pe bancheta din spate era asemenea unei mici bombe cu ceas; nu era deloc o treabă ușoară să pleci la drum cu un copil gălăgios și, pe deasupra, ţinut ascuns – dacă nu-i lua ceva de îmbrăcat, n-avea, practic, nicio șansă de izbândă. Prima regulă a supravieţuirii: nu atrage atenţia.

Coti pe strada Olgasvej și se strecură cu vechiul Fiat într-un spaţiu dintre două mașini mai mari parcate chiar în curbă. Se răsuci în scaun și-l acoperi mai bine pe băiat, care părea pe cale să se trezească. Un braţ micuţ zvâcni instinctiv și împinse pătura de lână, dând-o iarăși la o parte de pe faţă.

Nina ieși din mașină, uitându-se repede de jur împrejur. Într-o zi așa de caldă ca aceea, localnicii se duseseră, probabil, la plajă sau ieșiseră la un grătar sau să se plimbe prin grădinile răcoroase. Dar încă mai era lume pe stradă. Pe trotuarul de pe partea opusă se vedea mergând agale o familie de la periferie: tatăl, înalt, purta niște pantaloni scurţi care

erau prea scurți, mama avea un maiou subțire, care-i descoperea pielea arsă de soare de pe umeri. Cele două fetițe ale lor țineau în mână două cornete imense de înghețată, în timp ce părinții purtau o discuție aprinsă. Puțin mai sus, pe trotuarul pe care se afla și Nina, un domn în vârstă plimba un baset, iar un grup de tineri cu plete dăduse colțul dinspre Stationsvej, mergând în direcția Ninei.

— Bine, zise ea, aplecându-se dinadins spre bancheta din spate, prin portiera deschisă. Îți aduc o înghețată și gata, să fie clar! Nu mai faci nazuri!

Făcu o pauză de efect, uitându-se pe furiș la omul care-și plimba câinele și care putea, de-acum, s-o audă foarte clar; însă mergea exasperant de încet.

— Mami se-ntoarce într-o clipită.

Încuie repede mașina și porni cu pas hotărât spre Stationsvej. Tinerii nu păreau s-o fi observat, și nici micul spectacol pe care-l dăduse. Se traseră din drum numai atât cât să-i facă loc să treacă. Nina înaintă neabătută. În spate auzi frânturi din discuțiile lor și mesajele la care scriau cu sârg. Perfect, își zise ea. Sunt mult prea absorbiți de-ale lor, n-am de ce să-mi fac griji.

Cei de la firma *La maison des petites* considerau pesemne că fiecare părinte voia să-și îmbrace odrasla în așa fel încât să devină o mică replică a copiilor care fuseseră ei înșiși în anii ’70. Culorile hainelor erau stridente, materialele, preponderent din pânză și din bumbac organic, pentru a nu-i expune pe cei mici la substanțe nocive. Intențiile erau dintre cele mai bune, dar Nina se înfioră gândindu-se la pagubele pe care avea să le sufere contul ei bancar.

O tânără mamă parfumată discret, cu părul fixat pe spate cu ajutorul unei perechi de ochelari negri, în vogă, pe care-i ținea pe cap, trecu ușor pe lângă ea, ținându-și lipit de șold bebelușul dolofan. Nina își reaminti de tricoul ei lipicios și de mirosul deloc plăcut, de transpirație și, probabil, de frică, pe care-l lăsa în urma ei. Momentan, se simțea la fel de comod în complicata poveste urbană ca un Saint Bernard într-un apartament cu două camere.

Scotoci după vreo cinci perechi de chiloței într-o cutie plină cu tot felul de lucruri la reducere, din centrul magazinului. Apoi trecu la grămezile de blugi și de tricouri. Pentru câte zile să ia haine? Cât avea să-l țină alături de ea?

Habar n-avea, dar se gândi să rămână la varianta optimistă. O pereche de blugi, una de pantaloni scurți și două cămășuțe subțiri de bumbac, cu mânecă lungă... Era de-ajuns pe moment. Mușcându-și buza, Nina ochi rafturile cu încălțăminte. O pereche de sandale era mai mult decât necesară. Puse lucrurile grămadă pe tejghea și se strădui să se uite cât mai puțin la vânzătoare în timp ce trecea dispozitivul de citit peste etichetele cu prețul, și ele în cutii țipătoare.

— Face 2400 de coroane, zise tânăra de după tejghea, zâmbindu-i cu o politețe superficială.

Nina se forță să-i întoarcă zâmbetul și, fără să se mai codească, tastă codul PIN al cardului de credit și primi în schimb o ditamai plasa albă și un salut pe măsură.

Afară, căldura era de nesuportat. Nina se uită la ceas. 7:02. Plecase de douăsprezece minute de la mașină. Dădu colțul dinspre Stationsvej și, ajungând pe Olgasvej, se uită spre Fiat. Totul era normal. Nu se strânseseră spectatori îngrijorați, nici fețe curioase. Un bătrân într-un tricou larg trecu pe lângă mașină fără să-i arunce măcar o privire. Probabil că băiatul încă dormea, își zise Nina, ușurată. Chiar peste drum era un supermarket. Dacă se grăbea, poate reușea să cumpere câte ceva de-ale gurii. Nu-i era neapărat foame, dar nu mai mâncase nimic de dimineață și știa că avea să-i chiorăie stomacul în curând.

Nu dură mult să cumpere o franzelă, o pungă de mere și două sticle de apă. Nu știa ce altceva să mai ia, însă pe când se îndrepta spre ieșire, puse ochii pe o ladă cu înghețată de lângă raionul cu articole de toaletă. Rece, își zise ea. Dulce. Multe calorii. Exact ce-i trebuia. Luă din ladă un cornet de înghețată și-l puse în coș, iar apoi așeză produsele pe banda rulantă. Adolescenta plină de coșuri de la casă era singura ființă umană vie din raza ei vizuală. Din cine știe ce motiv, Nina nu putu să-și ia ochii de la unghiile ei pătrate și neobișnuit de lungi în timp ce scana produsele.

Nina puse cumpărăturile într-o pungă galbenă și se grăbi să iasă iar în lumina orbitoare a soarelui. Lipsise încă șase minute și-și dădu

seama imediat că optsprezece minute erau deja prea mult. Avu sentimentul de-a dreptul îngrozitor că timpul, atât de preţios acum, se scursese realmente pe nesimţite, aşa că o luă la fugă spre Fiat.

Maşina era, desigur, acolo unde o lăsase, dar se întâmplase ceva. O femeie cu un ţânc în cărucior care-şi sugea degetul se postase la câţiva metri de vehicul şi scruta agitată strada Olgasvej în sus şi-n jos. Nina simţi un gol în stomac, însă izbuti să încetinească pasul atât cât era necesar, ca să se potrivească cu rolul ei de mamă uşor istovită şi totuşi responsabilă.

— Maşina asta-i a dumneavoastră? Dar copilul?

Când dădu cu ochii de Nina, femeia ridică tonul, plină de indignare.

Nina se mulţumi să aprobe din cap. Distanţa până la maşină părea să crească la infinit, iar acum, că femeia găsise pe cineva asupra căruia să-şi îndrepte indignarea, furia ei creştea tot mai mult. De aproape, părea mai matură decât de la distanţă, una dintre femeile alea de treizeci şi ceva de ani care aveau atâta grijă de aspectul lor fizic, încât numai câteva riduri fine la colţul ochilor le trădau vârsta, când zâmbeau sau se încruntau. Furia şi indignarea îi îngustară ochii şi o îmbătrâniră cu câţiva ani. Nu-i stătea bine, se gândi Nina, simţind că i se încordează şi ei muşchii.

Căruciorul era dispus în aşa fel încât bloca întregul trotuar, iar femeia stătea cu mâinile în şold, într-o postură ce indica siguranţă de sine.

— Stau aici de aproape douăzeci de minute, aşteptând s-apăreţi, proclamă ea, arătând demonstrativ spre ceas. E inadmisibil să laşi un copil în maşină atâta vreme! Ca să nu mai zic de căldură! Ar putea face un atac de cord. E un gest total iresponsabil şi cu-adevărat primejdios.

Nina se gândi cum să reacţioneze. Femeia nu era acolo de douăzeci de minute, iar Nina avusese grijă să lase maşina la umbra unui castan mare de pe stradă şi geamurile uşor întredeschise. Nu exista pericolul ca băiatul să facă un atac de cord într-un timp aşa de scurt, iar Nina ştia asta mai bine ca oricine. Întâlnise cazuri de copii care zăcuseră zile întregi la temperaturi mult mai mari şi-n condiţii mult mai vitrege şi rezistaseră îndeajuns încât să nu moară de subnutriţie. Mama indignată era, mai mult ca sigur, una dintre tâmpitele care făceau exces de zel şi se bucurau să le demonstreze celorlalţi ce grijulii erau ele cu

copiii lor. Dar asta n-o ajuta cu nimic pe Nina. Obiectivul ei principal era să plece înainte să atragă și mai mult atenția asupra sa și a copilului. Își lăsă privirea în pământ și afișă forțat un zâmbet spăsit.

— I-am promis că-i iau o înghețată și era coadă la casă, zise ea încercând să treacă pe lângă căruciorul așezat ostentativ în drum.

— Așa deci! Și bănuiesc c-a fost coadă și la *Maison des petites,* nu? contracară femeia, iar Nina trase o înjurătură în șoaptă.

Existența pungii mari și albe de la magazinul cu haine era greu de justificat, așa că se hotărî să lase lucrurile așa. Apoi îi întoarse hotărâtă spatele femeii indignate, deschise mașina și când făcu, pe neașteptate, un pas înapoi, fu cât pe ce s-o doboare pe femeie, cu căruciorul ei cu tot.

Băiatul se ridicase în picioare.

Avea, în continuare, picioarele învelite în pătură și se uita fix la ea prin geamul întredeschis, cu ochii lui mari și foarte albaștri.

Nina se strădui să rămână calmă. Gândurile îi zburau la tot felul de posibilități și de planuri. Ar fi trebuit să urce în mașină și să plece? Ori, poate, să-i vorbească băiatului? Și dacă-i răspundea?

Apoi își aminti de înghețată.

Își luă ochii de la privirea înspăimântată și confuză a băiatului, căută prin plasa galbenă și o scoase afară. Rupse ambalajul albastru lucios și îi întinse cornetul prin geamul deschis, de-abia îndrăznind să-l privească iarăși în ochi. Însă n-avu încotro. Întrezări o mânuță palidă ce se îndreptă ușor spre buza geamului, apucând înghețata.

— Atju.

Deși pe un ton domol, băiatul rosti cuvântul încet și clar, de parcă ar fi încercat să se asigure că e înțeles bine.

— Nu, se grăbi ea să spună. Nu mai aveau din alea. Trebuie să te mulțumești cu asta.

Apoi ocoli mașina cât putu de repede și se urcă pe scaunul șoferului. Vocea indignată n-o slăbi în timp ce dădu cu spatele și întoarse mașina, răzbătând tare și clar prin geamul deschis:

— Nici măcar n-aveți scaun pentru copil! țipă femeia. Pur și simplu, nu înțeleg cum îndrăzniți să vă numiți mamă. Pur și simplu, nu...

Sigita ar mai fi zăbovit la secția de poliție, dar Guzas o dădu politicos și hotărât afară. Îi luase numărul de telefon și avea s-o sune el. O sfătui, din nou, să se ducă acasă.

— Ar fi bine să vă țină cineva companie. Poate tatăl copilului...

— Lucrează în Germania. N-are cum să vină.

— Păi, atunci poate apelați la o rudă. Sau la un prieten.

Sigita dădu mecanic din cap, de parc-ar fi avut și rude, și prieteni. Nu voia să-i spună că nu avea, de fapt, pe nimeni. Îi era rușine, ca atunci când ai o boală stânjenitoare.

Durerea de cap i se înteți atât de mult, că zăbovea ca un cerc negru la marginea câmpului ei vizual; senzația de greață i se intensifică din nou. Ar fi trebuit să mănânce sau măcar să bea o gură de ceva, după cum îi spusese bătrânul: *Trebuie să vă hidratați bine pe căldura asta.* Își luă un suc de portocale la preț pentru turiști de la un bărbat care vindea dulciuri, vederi și bijuterii de chihlimbar într-o rulotă verde-aprins. Sucul era călduț și nu avea tocmai un gust plăcut, iar acidul citric o arse pe gât în jos.

Or să-l găsească, își zise ea în șoaptă. Or să-l găsească și-o să fie bine.

Nu era convinsă de ceea ce spunea. Nu se considera o persoană cu o imaginație foarte bogată. Se pricepea mai bine să-și amintească fapte și cifre decât să-și închipuie locuri în care nu pusese piciorul sau oameni pe care nu-i văzuse. Nu citea multe romane și nu se uita decât la filmele de la TV.

Dar în momentul acela și-l imagină pe Mikas. Într-o mașină, ascuns sub o carpetă. Zvârcolindu-se și plângând, în timp ce străinii îl apăsau pe cap. Strigând-o pe mama lui fără să primească niciun răspuns.

Ce-i făcuseră? Și de ce-l răpiseră?

Îi tremurau picioarele. Se așeză pe lespezile mari de piatră ce duceau spre râu. Cu câțiva ani în urmă, primăria amplasase bănci acolo, dar acestea atrăseseră ca un magnet drogații și vagabonzii, așa c-au fost scoase, iar din beton se ridicau acum asemenea unor fire țepoase de păr numai suporturile din fier galvanizat. Dincolo de ele, râul Neris înainta domol în albia lui de ciment, cenușiu, împuținat și blând, prin comparație cu cât de sălbatic era în timpul iernii.

În prima vară petrecută cu Darius, râul fusese locul lor de taină. Dar o luai de-a lungul malului și te îndepărtai suficient de pod, cărăruia pavată se deschidea către o potecă noroioasă prin jungla de stufăriș. Insectele, țânțari și muște mici și negre, bâzâiau și zumzăiau, dar nu erau nici picior de om, niciun ochi curios și nicio gură cârtitoare, adică o adevărată raritate în Taurage. Puteau până și să facă baie. Împreună.

Nu mai cunoscuse pe nimeni ca el. Ceilalți băieți erau proști – se hlizeau și făceau desene grosolane cu penisuri pe manuale. Fratele mai mare al Mildei o ciupise o dată pe Sigita de sfârcul stâng și dăduse s-o pupe; era, de fapt, la fel de rău ca Milda, numai că într-un mod puțin diferit.

Darius era cu totul altfel. Părea foarte relaxat și dezinvolt și era mult mai matur decât ceilalți. Îi spusese că-l botezaseră după pilotul erou Steponas Darius; la fel ca strada principală din Taurage: Darius ir Gireno gatvė. Avea sens, își zisese ea. Pentru că nu-i era greu să și-l închipuie pe Darius ajungând un om mare într-o bună zi.

La început, când a încercat să-i dea bluza jos, s-a crispat toată. Iar el s-a oprit și și-a lăsat mâinile să-i alunece în jos, pe mijlocul ei.

— Ce mică ești, îi zisese. Aproape că pot să te cuprind cu mâinile.

A trecut-o un fior intens, și nu de la frig. Mâinile lui s-au plimbat în sus, pe sub bluză, și i-au atins sânii foarte, foarte blând. Și-a îndreptat chipul spre soare. Nu face asta, a auzit în minte vocea bunicii Julija, o să orbești. Dar se lăsă pentru câteva clipe orbită de razele soarelui, înainte să închidă ochii. Mâinile i se încleștară pe cămașa ce îmbrăca spatele lui Darius, iar limba lui o atinse pe a ei, apoi îi trecu peste buze și se cuibări adânc între ele. Își luase gândul de la bluză, acum se concentra asupra fustei și a chiloților. Ea s-a poticnit și s-a dezechilibrat, însă el nu s-a grăbit s-o țină, ci a căzut odată cu ea, cu un zgomot surd, în apa nămoloasă și caldă a râului. Trupul lui a apăsat-o cu putere, împiedicând-o să se miște sau să vorbească, iar el i-a luat tăcerea ca pe o aprobare.

— Doamne, ce frumoasă ești, îi șoptise, desfăcându-i coapsele cu mâini lacome.

Ar fi putut să-l oprească. Dar o voia și ea. Trupul ei o voia. Până și mintea o voia, în felul său. Voia să știe cum e să păcătuiești. Și-i convenea că nu trebuia să facă mai nimic, în afară de-a sta acolo jos și de a-l lăsa în ea. Era pregătită pentru durere; printre chicote, fetele șușotiseră în baie, la școală, că prima dată e greu, că doare.

Dar pe ea n-o duru. Era aproape prea ușor, prea firesc să stea așa lângă el, împinsă în nămolul moale și cald de greutatea trupului său, să-l simtă mișcându-i-se între picioare și înăuntru, ca un oaspete binevenit care i-ar fi putut rămâne alături mult mai mult decât scurtul moment pe care i-l acordase.

Darius se cabră deasupra ei și apoi ieși. Zăcu așa un timp, fără vlagă, și ascultară amândoi zumzetul insectelor, ce se făcu iarăși auzit, zgomotul trenului ce trecea pe podul din depărtare și foșnetul stufului legănat de vânt. O libelulă de un albastru orbitor plană peste umărul lui, iar apoi se făcu nevăzută.

Asta-i tot? își zisese Sigita. Doar atât?

Darius se rostogoli de pe ea. Nu-și dăduse hainele jos; avea numai șlițul deschis. Ea, pe de altă parte, realiză numaidecât cât de indecent arăta, cu chiloții atârnându-i de gleznă și cu fusta ridicată, de i se vedea tot pelvisul. Darius reușise cumva să-i dea și bluza și sutienul la o parte, ca s-ajungă la sâni, numai că ea n-avusese când să remarce, pentru că se întâmplau prea multe deodată. Își trase degrabă fusta la loc și vru să-și aranjeze și bluza.

Numai că atunci el făcu ceva ce n-ar fi făcut niciun alt băiat. Ceva ce doar el știa să facă. O împinse ușor înapoi în nămol. O sărută – un sărut umed, apăsat și așa de prelung, că aproape o lăsă fără suflare. Iar apoi o atinse, înăuntru și afară, iar ea gemu luată prin surprindere.

— Darius...

— Sst, zise el. Stai.

Nu-și folosi decât mâinile și gura. Și-o ținu așa până dispărură lumina și sunetele din jur. Până o făcu să se înfioare din cap până-n picioare. Până când ceva sălbatic și necunoscut zvâcni înăuntrul ei, iar și iar, și înțelese limpede că nu mai era virgină și că n-avea să mai fie nicicând.

Nu simți nicio vină pe moment și nu se gândi nici la rușine, la păcat sau la consecințe. Toate astea veniră mai târziu.

Asfinţitul de august începu să coboare peste golf când Nina coti de pe strada principală a fostului sat de pescari și-și continuă traseul pe drumul pavat numai din loc în loc, ce ducea spre parcarea aproape goală de lângă casa de ţară. În zilele acelea, Tisvildeleje era populat mai ales de navetiști și de turiști, și cum vacanţa de vară se încheiase, majoritatea vizitatorilor plecaseră. În faţa celor mai mari și mai luxoase case se mai zăreau câteva mașini cu număr de înmatriculare german, iar câţiva copii încercau să lovească cu paleta o minge suspendată de un stâlp ce se zgâlţâia amenințător la fiecare izbândă a lor. În rest, peluzele erau pustii și arse de razele soarelui încă fierbinte, de sfârșit de vară. Cu un an în urmă plouase și fusese urât, dar în vara aceea cerul rămăsese senin încă din mai, iar până acum frunzele, tufele și iarba își pierduseră de mult orice notă de luxurianţă, formând un peisaj uscat, colorat în galben ars și verde prăfuit. Nina se uită la ceas. Fix 8:20.

Parcă pe alee, lângă cutia poștală, în spatele unui VW Golf ce avea un mesaj pe geamul din spate. *M-Tech,* scria. *Soluții eficiente.* Să fi fost al lui Karin? Nu părea genul ei de mașină, dar Nina nu mai văzu nimic în jur, cu atât mai puțin un alt vehicul. Cercetă drumul lung și șerpuitor. Căsuţa părea destul de veche; era zugrăvită într-o nuanţă închisă de roșu, cu rame albe și geamuri mici și romantice, datând de dinainte de epoca termopanelor. Era o oarecare distanţă între ea și casa vecină – ultima înainte de pădure, exact cum îi zisese Karin.

Nina înghesui cheile și mobilul în buzunarele de la blugi și coborî din mașină. Băiatul o privea pe furiș, cu pleoapele pe jumătate închise. Deschise portiera din spate și-i atinse ușor încheietura. Avea pielea mai caldă, însă nu avea febră, constată ea, cu obișnuinţa unui profesionist. N-avea nicio îndoială că băiatul era pe deplin conștient, deși zăcea nemișcat, cu pătura ușor murdară înfășurată în jurul picioarelor.

Vrea să dispară, se gândi Nina. Ca iepurașul pe care îl găsise pe când era copilă în grădina din spatele casei, unde încercase, disperat, să se ascundă. Îl luase în braţe, iar el nu se zbătuse deloc. I se ghemuise în palmă, pufos și ușor ca un fulg. În neștiinţa ei de la șase ani, cât avea pe-atunci, se gândise c-o plăcea. Dar când îl așezase pe pat, avea aceeași privire distantă ca a băiatului de pe bancheta din spate, iar

seara îl găsise moale și fără de viață în cutia de pantofi pe care i-o pregătise special.

Oare asta avea de gând și băiatul?

Nina se cutremură, și nu neapărat pentru că se făcuse mai răcoare afară. Nu putea să-l lase pe băiat în mașină, își zise. Era treaz și, deși nu și-o mai amintea de când fuseseră la Adam, era mai bine să-l ia cu ea decât să-l lase încuiat în mașină, mai ales că avea să se lase întunericul, iar el n-o să înțeleagă nici unde și nici de ce se află acolo.

Nu se mișcase deloc, dar când se aplecă înspre el, se dădu numaidecât înapoi, iar pătura alunecă și căzu pe jos.

Nina ezită.

Nu voia să-l sperie. Nu-i plăcea că o privea ca și cum ar fi fost un monstru doar un pic diferit de individul din gară, dar habar n-avea cum să-i câștige încrederea.

— Ce naiba ți-au făcut? șopti ea, lăsându-se pe vine și încercând să-l privească în ochi. De unde ești tu, dragul meu?

Băiatul nu zise nimic, ci se ghemui mai strâns la capătul opus al banchetei, cât mai departe de ea. Nina văzu o pată întunecată în locul unde fusese pătura; băiatul mirosea neplăcut, a sudoare și a urină. Simți un val de blândețe, la fel ca pe vremea când stăteau în apartamentul din Østerbro și se întâmpla ca Anton sau Ida să facă temperatură sau să vomite. Le aducea gheață, suc de fructe de pădure și o cârpă umedă; dorința de a fi bună cu ei și de a-i ajuta să se însănătoșească era atât de copleșitoare, că-i umplea întreaga ființă. Ce simplu era, pe atunci, să fii o mamă bună, își zise ea. Cu timpul, lucrurile deveniseră mai complicate.

Arătă înspre casă, apoi își împreună mâinile asemenea unei statui ce se roagă și-și așeză obrazul pe ele, ca și cum ar fi dormit.

— Mai întâi, trebuie să facem rost de ceva de mâncare, zise ea, încercând să zâmbească. Și apoi o să găsim un pat pentru tine, să dormi. Iar dup-aia, mai vedem noi.

Băiatul nu scoase niciun sunet, dar trebuie să-l fi îmbunat puțin, pentru că-l văzu destinzându-se și apropiindu-se cu câțiva centimetri de ea.

— Bravo, îi spuse.

Își aminti de un articol pe care-l citise cu câțiva ani în urmă, cu privire la capacitatea copiilor de a supraviețui chiar și în cele mai ostile medii. Se spunea în el că erau asemenea unor mici proiectile create să detecteze căldura, orientându-se înspre cea mai apropiată sursă de căldură. Dacă își pierdea mama, copilul se îndrepta către tată. Dacă dispărea și acesta, cel mic se orienta către următorul cel mai apropiat adult și tot așa, căutând orice om mare capabil să-i asigure supraviețuirea și poate chiar să-l iubească.

Nina îi arătă hainele pe care i le cumpărase și când începu să îl îmbrace, o ajută. Ridică, ascultător, brațele, ca să-i tragă pe ele noul tricou, și-și strecură capul prin deschizătura de la gât. Apoi Nina îi dădu o pereche nouă de chiloți. Era de-ajuns, deși brusc arăta deja ca un copil normal de trei ani. O lăsă să-l ia în brațe și să-l scoată din mașină. Nina constată iarăși diferența de greutate dintre el și Anton.

Acum, că era treaz, nu s-a mai lăsat purtat pe umăr. Se sprijini timid de șoldul ei stâng, în timp ce Nina mergea pe drumul pietruit ce ducea spre verandă.

— Hei, micuțule, murmură Nina, pe un ton drăgăstos. N-are de ce să-ți mai fie frică.

Îi simți numaidecât respirația caldă, mirosind a frică și a vomă.

Pe verandă erau orânduite ghivece mari, cu plante verzi și panseluțe; părea să le meargă bine, contrastând cu uscăciunea din restul grădinii. Prin ușa întredeschisă se zărea o pereche de galoși galbeni, așezată alături de o cușcă mică pentru animale de companie. Nina își aminti că la o petrecere de Crăciun, când se lăsase cu beție, Karin îi zisese ceva de un pisoi. Îl striga Pisoiaș. Pentru respectiva prezență masculină optase în momentul în care se hotărâse să nu-și mai aștepte alesul și cei 2,1 copii pe care, statistic vorbind, ar fi trebuit să-i facă.

Nina nu zări nici urmă de Karin și nici de pisoiaș.

Ridică mâna liberă, ca să bată la ușă; dar ușa se mișcă imediat ce-o atinse, deschizându-se larg după primul ciocănit. Nestingherită, Nina păși în holul ușor întunecat. Casa mirosea a curat, a citrice și oțet, iar pantofii și cizmele lui Karin erau așezate ordonat lângă ușa de la bucătărie, deschisă pe jumătate.

Liniștea din jur era apăsătoare.

— Karin?

Nina călcă pe ceva moale, care cedă sub talpa ei, scoțând un trosnet ușor. Uimită, făcu un pas în spate și se sprijini de perete.

— Karin? strigă din nou, de data aceasta fără să mai aștepte vreun răspuns.

Înaintă puțin, pipăind spațiul de lângă ușă cu mâna până dădu de un întrerupător din plastic. Lumina care se aprinse imediat ce-l apăsă dădu la iveală, pe podea, un sendviș mâncat pe jumătate. Era încă parțial înfășurat în ambalaj și văzu că fusese cumpărat de la un magazin Kvickly.

Nina simți un junghi puternic și ascuțit în stomac. Poate că pisoiașul dăduse iama pe furiș în punga cu alimente și târâse captura până-n hol. Și totuși, în casă era mult prea liniște, având în vedere cât de afectată și disperată fusese Karin în urmă cu numai nouăzeci de minute, când vorbise cu ea la telefon. Îl lăsă pe băiat jos din brațe și rămase nehotărâtă în prag.

— Așteaptă-mă aici, șopti, arătând spre podea. Să nu te miști!

Băiatul nu-i răspunse, doar se uită la ea cu ochi serioși. Privirea i se înnegurase; simțise teamă din capul locului, iar ezitarea ei nu era deloc de ajutor. Nina trebuia să ia măsuri numaidecât.

— Karin!

Străbătu repede bucătăria și apoi sufrageria înghesuită. Karin aprinsese o veioză mică și verde deasupra canapelei. Televizorul era pornit, dar fără sunet. Știrile de pe TV2. Nina recunoscu banda roșie din josul ecranului și ținuta îngrijită a prezentatorului.

Se îndreptă cu pași mari spre o fereastră care dădea spre grădina din cealaltă parte a casei. Nu văzu mare lucru, doar pinii înalți de pe plantația din spatele căsuței și o peluză neîngrijită, plină de frunze și de conuri de pin. Nina băgă mâna în buzunar după mobil, formă iar ultimul număr apelat și așteptă să sune. Auzi numaidecât un țârâit venind de la un telefon aflat pe undeva prin casă. Sunetul părea să vină din spatele unei uși închise, care ducea, probabil, în dormitor și, deși distanța până acolo nu era foarte mare, se auzea ciudat, înăbușit, de parcă cineva ar scăpat telefonul într-o găleată. Aruncă o privire rapidă către ușa de la bucătărie, asigurându-se că silueta mică și dreaptă a băiatului rămăsese pe loc. Apoi se uită iarăși la telefon. 8:28.

Cifrele de pe ecranul albastru-deschis avură un efect calmant asupra ei. Puse mobilul la loc, în buzunar și împinse ușa de la dormitor.

Karin era ghemuită pe pat, cu fruntea lipită de genunchi, de parcă ar fi practicat cine știe ce exerciții avansate de yoga. Dar imediat ce imaginea i se formă pe retină, Nina înțelese limpede.

Era moartă.

Morții aveau ceva ciudat. Lucruri mărunte care, luate individual, păreau nesemnificative, dar care, luate împreună, deveneau pline de sens, astfel că Nina n-a avut nicio îndoială când a văzut-o. Încheietura ușor ieșită în afară. Piciorul așezat puțin altfel decât în mod normal și capul odihnindu-se mult prea apăsat pe saltea.

Primul ei instinct fu să fugă. Se forță să se apropie de pat, cu simțurile asaltate de noi detalii. Părul blond al lui Karin era răspândit în jurul capului ca un nimb blond cu nuanțe de roșu și maro-închis. Cearșaful de dedesubt era îmbibat cu sânge, iar când Nina îi întoarse cu atenție partea superioară a corpului, gura lui Karin se deschise și peste buza inferioară se prelinse vomă amestecată cu sânge, coborând apoi spre bărbie, în faldurile moi ale gâtului. Avea doi dinți lipsă și vânătăi roșii și violet pe față și pe gât. Se părea că sângera abundent de undeva de deasupra liniei părului, în dreptul tâmplei stângi, iar când Nina palpă cu prudență locul, craniul, prea moale și plat, cedă sub degetele ei. Moartea nu survenise instantaneu, se gândi Nina. Karin reușise să se ghemuiască în pat, ca un animal rănit ce părăsește haita ca să moară în singurătate.

Cât sânge.

N-o deranja sângele, își reaminti ea, liniștindu-se. N-avea nicio problemă cu el, dimpotrivă, fusese una dintre cele mai hotărâte studente în timpul Facultății de asistentă medicală, atunci când trebuia să aibă de-a face cu fluide corporale. (Din ziua aceea, cu douăzeci și trei de ani în urmă, devenise foarte bună la asta. Așa hotărâse, să devină bună la asta, și reușise.)

Nina se îndepărtă de pat și apucă să se-ntoarcă într-o parte înainte să vomite în reprize scurte și dureroase. Nu mai mâncase nimic de dimineață și împroșcă dușumeaua curată numai cu fiere galben-verzuie și cu apă închisă la culoare.

Imediat după aceea auzi țipătul. Un strigăt de teroare, sfâșietor și aprig, ca țipătul pe care-l auzi în miez de noapte, când prinde vulpea un iepure de câmp.

Sigita ședea pe pietroaiele de lângă râu, așteptând să-i mai treacă durerea de cap și greața, ca să poată porni la drum. Mâna sănătoasă era încleștată pe mobil. Aștepta să sune. Aștepta să sune și să audă că Mikas era bine. Măcar așa ar fi știut că nu se încadra în cea de-a doua categorie, așa cum o numise Guzas; categoria celor care nu mai erau găsiți niciodată.

Nu, nici vorbă de una ca asta. Nu te gândi la ce-ar putea să-i facă străinii copilașului tău perfect, nu te gândi la asta nici măcar o secundă. Dacă devine realitate? Ar fi distrus-o, i-ar fi sfâșiat inima, lăsând-o fără suflu, incapabilă să mai facă ceva. Ținea strâns telefonul, ca un înotător epuizat geamandura.

Nu sună. În cele din urmă, formă ea numărul. Pe al doamnei Mazekiene.

— Doamnă Mazekiene, bărbatul care l-a luat pe Mikas... cum arăta?

Confuzia bătrânei era evidentă până și prin telefon.

— Cum arăta? Păi, era tatăl lui!

— Nu, doamnă Mazekiene. N-a fost el. Darius e în Germania.

Urmă o tăcere prelungă.

— Doamnă Mazekiene?

— Da, mi s-a părut mie că s-a îngrășat. Părea mai mare decât îl știam.

— Cât de mare?

— Nu știu... mare și înalt, dacă mă gândesc mai bine. Și era tuns cam scurt, aproape chel. Dar așa se poartă azi, nu?

— Și-atunci, de ce ați presupus că era tatăl lui Mikas?

— Păi, avea o mașină ca a lui. În plus, cine să fi luat băiatul dacă nu el?

Sigita își mușcă buza tare, abținându-se să spună ceva ce ar fi regretat. E femeie bătrână, își zise ea. N-a făcut-o intenționat. Doar că greșeala ei îi costase aproape 48 de ore, iar asta era cam greu de iertat.

— Ce mașină avea? întrebă, odată ce-și recăpătă cât de cât, controlul.

— Una gri, răspunse doamna Mazekiene vag.

— Ce marcă?

Dar știu, imediat ce-i puse întrebarea, că era inutilă.

— Nu știu prea multe despre mașini, zise doamna Mazekiene, părând complet neajutorată. Era una obișnuită... ca mașina tatălui lui Mikas.

Ultima dată când Sigita se întâlnise cu Darius, acesta conducea un Suzuki Grand Vitara de culoare gri-închis. Așa că era, probabil, vorba de un SUV gri sau ceva de genul ăsta, ori poate de un autoturism combi. Sau o dubă. Dacă doamna Mazekiene nu putea deosebi alura suplă a lui Darius de chelia unui portar, atunci n-avea niciun rost să creadă că putea deosebi o mașină de teren de un Peugeot Partner. Nu ajungea nicăieri așa.

— Avea un portbagaj deasupra, zise doamna Mazekiene pe neașteptate. Acum mi-am amintit!

Fiul mai mare al lui Dobrovolskij conducea uneori un Porsche Cayenne argintiu. Semăna cu Vitara la fel cum seamănă un ponei de Shetland cu un cal de Shire, dar nu-l văzuse niciodată cu un portbagaj deasupra capotei sale scumpe. Însă fu îndeajuns ca să-l sune pe Algirdas.

— Bună, zise el. Ești mai bine?

Sigita nu-i răspunse, ci în schimb îl întrebă.

— Cum a fost ședința cu Dobrovolskij?

— Așa și-așa. Nu prea i-a plăcut că nu te-ai prezentat.

— Dar s-a întâmplat... ceva?

— Sigita, ce anume vrei să afli?

Nu știa ce să-i spună. Nu-i vorbise niciodată prea mult lui Algirdas despre viața ei personală și i se părea ciudat s-o facă acum. Dar dacă...? Dacă dispariția lui Mikas avea vreo legătură cu jobul ei?

— A dispărut Mikas.

Știa, își zise ea în gând, că avea un fiu. Cu un an în urmă, de Crăciun, îl dusese pe Mikas la spectacolul de pantomimă, când cei de la Janus Construction luaseră dintr-odată hotărârea să organizeze ceva special pentru copiii angajaților.

— Mikas? Fiul tău?

— Da, a fost răpit.

Urmă o pauză stranie. Aproape că auzi clicul emis de mecanismele din capul lui Algirdas pe când încerca să-și dea seama dacă situația putea să încline cumva în favoarea lui. În general, era un angajat destul

de agreabil, prietenos, relaxat, nici certăreț, nici tiran. Dar Sigita avea câteodată impresia că trata oamenii ca pe niște calculatoare: datoria lor era numai să muncească, nu conta ce-aveau în suflet.

Iar acum eu nu mai lucrez, se gândi ea. Și nu știe pe cine să cheme ca să mă repare.

— Chestia asta are legătură cu comoția? întrebă el în cele din urmă.

— Posibil. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. Am crezut că Mikas e cu Darius, dar m-am înșelat.

— Păi, și de ce întrebi de Dobrovolskij?

— Pavel Dobrovolskij are un Cayenne argintiu. Iar pe Mikas l-au băgat într-un SUV argintiu.

Era conștientă că răstălmăcea lucrurile, ca să dea suspiciunilor ei mai multă substanță decât aveau. Dacă Dobrovolskij era implicat în asta, Mikas n-avea cum să fie în cea de-a doua categorie. Dacă era implicat, existau șanse să afle ce voia și să facă tot posibilul să-l ia pe Mikas înapoi.

— Iartă-mă, Sigita, dar ți-ai pierdut mințile. De ce ți-ar lua Dobrovolskij băiatul? Plus că, dacă nu mă-nșel, a vândut Cayenne-ul. Zicea că e mai ușor să bagi un elefant într-o cutie de chibrituri decât să parchezi monstrul ăla la periferie, în Vilnius. Ai anunțat poliția?

— Da.

— Atunci lasă-i pe ei să se ocupe de asta.

— Dar nu mișcă un deget! E numai un individ jalnic care se tot joacă cu pixul lui nenorocit!

— Ce-are a face pixul?

— Și zice c-o să-l caute numaidecât pe Mikas, dar cred că, în realitate, nu face nimic. Nu-i găsește nimeni, niciodată! Decât pe ăia răpiți din motive personale.

Își dădu seama că era incoerentă. Știa, de asemenea, că nu trebuia să se poarte așa cu Algirdas, pentru că avea să bată în retragere. Se strădui să respire mai liniștit, ca să-și poată susține cauza în termeni logici.

— Algirdas, trebuie să știu dacă ești băgat în ceva ce nu i-ar conveni lui Dobrovolskij. E vreo plată care nu s-a făcut cum trebuie?

— La dracu', Sigita! Știi bine că numai tu, cu mintea aia autistă a ta, cunoști totul de-a fir a păr. Eu fac plata doar când zici tu.

În mod normal, și-ar fi amintit. În mod normal, ar fi știut până și dacă lipsea un singur litas.

— Plus că vorbești despre el de parc-ar fi un gangster. Și nu e.

— Dar îi cunoaște pe alții care sunt, zise ea cu încăpățânare.

Pe râul de la baza treptelor plutea un sac negru de menaj, umflat de la aerul dinăuntru. Preț de o clipă îngrozitoare, Sigita se gândi doar că era destul de mare cât să încapă un copil mort în el.

— Uite ce e, Sigita. Îmi pare foarte rău că ți-a dispărut băiatul, dar Dobrovolskij n-are nicio treabă. Dumnezeule mare, nu-l băga în asta!

Sigita nu-i răspunse. De-abia avu timp să închidă telefonul înainte să i se contracte abdomenul și să verse suc de portocale și sucuri gastrice calde peste fustă și peste picioarele goale.

Nina se răsuci exact când umbra băiatului dispăru din pragul ușii. Auzi pașii repezi străbătând sufrageria, iar apoi un scârțâit de ușă. Pentru o clipă, o fierbințeală insuportabilă îi paralizează picioarele, iar când reuși, în final, să se miște, gleznele și genunchii îi tremurau periculos de tare.

Câțiva pași mari o aduseră în dreptul ușii, iar apoi în bucătărie. Afară, prin geamul de deasupra chiuvetei, îi văzu capul cu păr blond săltând în întuneric; o luase la fugă. Nina porni, șovăielnic, de-a lungul holului și ajunse afară, pe verandă. În aerul umed de afară, fața și gâtul începură să-i ardă, de la suprasolicitare.

Pinii negri de pe plantația din spatele casei erau învăluiți în ceață; îl pierduse pe băiat din vedere, dar auzea crengile rupându-se în timp ce acesta își croia drum printre copaci. Orientându-se după sunet, o luă la fugă cât putu ea de repede.

Ramurile o loveau peste față pe când iarba înaltă și uscată de la marginea pădurii forma o barieră foșnitoare și înțepătoare, blocându-i înaintarea. Din fericire, întrezări din nou părul deschis la culoare al copilului, ca o nălucă printre trunchiurile negre din întunericul tot mai dens. Se apropia de el.

Se feri cum putu mai bine de crengile joase, iar apoi se văzu nevoită să cotească în lateral, ca să evite rămășițele uscate ale unui copac căzut. Glezna dreaptă se opuse, dar izbuti să gonească iar. Se repezi la umărul băiatului, însă nu reuși să-l țină, iar el se împiedică. La a doua încercare, izbuti. Îl prinse și-l apucă bine de braț, obligându-l să rămână locului.

Fără să-i spună un cuvânt, îl trânti în iarba moale, se puse deasupra lui și-l imobiliză cu brațele. Sub tricoul răsucit, care-i dezvelise coastele, inima copilului bătea repede și cu putere, iar Nina îi simți răsuflarea ca o adiere fierbinte pe gât.

Apoi îl auzi.

Un zgomot pe care ar fi putut, la fel de bine, să nu-l ia în seamă. Un clic slab ce părea să vină de la o ușă închisă cu mare grijă, undeva în noaptea de vară. Zgomotul putea să fi venit dinspre orice căsuță de la marginea pădurii, se gândi Nina, dându-se mai în spate, la adăpost, și

trăgându-l pe băiat alături de ea. Nu mai vedea căsuța lui Karin, dar Fiatul ei roșu, de la capătul aleii, se zărea limpede.

Alte zgomote. De data asta, de pași și un foșnet, de parcă s-ar fi mișcat cineva prin iarba înaltă și uscată. Nina și-l închipui pe individul din gară. Ochii mici și șterși, falca încleștată, ferocitatea cu care lovise dulapul.

Oare s-o fi găsit pe Karin și să-și fi dezlănțuit furia asupra ei?

Nina se uită la ceas.

8:36.

De regulă, ceasul ei era cu 29 de secunde mai în urmă decât ora afișată cu mai multă exactitate de mobil. Din cine știe ce motiv, nu corectase acea neconcordanță. Prefera să calculeze singură cât era ceasul de fapt.

Îl apucă strâns pe băiat în brațe, ținându-l la piept. Corpul lui mic și cald zvâcnea slab în chip de protest, dar nu scotea niciun sunet. Oare să fi înțeles că trebuia să facă liniște sau era, pur și simplu, resemnarea produsă de șoc?

Ascultă iar, dar foșnetul pașilor, dacă pași or fi fost, încetase. Să sune la poliție? Scotoci prin buzunarele blugilor, prima dată în dreptul, apoi în stângul.

Nici urmă de telefon.

Îl căută iar, deși știa că era degeaba. Îi căzuse. Unde și când, habar n-avea.

Fu cuprinsă de noi valuri de adrenalină. Telefonul era singura ei legătură cu lumea – cu Morten, cu rețeaua, cu cei de la muncă și cu poliția. Rămăsese singură. Doar ea și băiatul.

Zgomotul unei uși trântite tulbură liniștea.

Inima începu să-i bată nebunește pe sub tricoul leoarcă de transpirație. Se clătină pe picioare, ținând copilul în brațe.

Iar apoi o luă la goană.

Trupul copilului era încordat și greu de manipulat și Nina simțea surplusul de greutate în glezne și-n genunchi. Îmbătrânea, își zise, era prea bătrână să fugă cu un copil în brațe.

Câteva clipe mai târziu, ajunse la Fiat și deschise brusc ușa din față, de la șofer. Aruncă o privire spre căsuță prin frunzișul mestecenilor ce flancau drumul. Nu zări nici urmă de prezență umană și, pentru un

moment, se îndoi de simțurile sale. Oare să fi auzit cu-adevărat zgomot de pași? Ori o fi fost doar vântul foșnind prin iarbă? Sau poate pisoiașul? Telefonul. Să se-ntoarcă să-l caute? Avea curaj să facă asta? Simți o nevoie irațională de a proteja trupul nemișcat și fără de viață din căsuță, să-l ferească de...

De ce? Era prea târziu. Pentru Karin, totul era prea târziu. Nina trebuia să se gândească, de-acum, la băiat și la ea însăși. Și totuși, ezită, cu copilul în poală, privind printre frunzele uscate și pline de praf. Apoi înlemni. În bucătărie fusese aprinsă lumina și văzu pe cineva umblând de colo-colo. Silueta neagră păru să devină din ce în ce mai mare, apropiindu-se de fereastră, iar Nina întrezări conturul slab al unui chip.

Practic, îl azvârli pe băiat pe bancheta din spate. Vârî cheia în contact cu o grabă vecină cu nebunia, iar când porni motorul, dădu la întâmplare cu spatele pe alee, înclinându-se dintr-o parte a drumului către cealaltă. Iarba înaltă zgârie tabla mașinii, iar la un moment dat o piatră sau o rădăcină lovi în șasiu. Căsuțele din jur aveau, toate, ferestrele negre, neluminate, iar potecile ce duceau spre ele erau pustii. N-ar fi avut cine s-o ajute. O ploaie de pietriș izbi parbrizul când reuși, în sfârșit, să întoarcă mașina și să înainteze, cu o viteză mult prea mare, pe șoseaua pavată ici și colo, ducând spre mare. Abia atunci își dădu seama că uitase să aprindă farurile.

Uitase, iar băiatul începuse să țipe atât de tare că, dacă l-ar fi auzit cineva, ar fi crezut că vrea să-l omoare.

Nina trase adânc aer până-n stomac, încetini o clipă și aprinse farurile printr-un clic sec. Țipetele băiatului se domoliră, transformându-se în suspine, însă se ghemuise pe jos, cu mâinile încleștate pe cap. Iar dintr-odată, printre suspinele și murmurele lui, se auziră limpede câteva cuvinte:

— Mama. Noriu pas Mama!

Slavă Domnului, își zise Nina. Are o mamă, undeva.

Jan se hotărâse să rămână peste noapte în apartamentul central al companiei din Laksegade. Și asta mai ales ca s-o evite pe Anne. Sigur se prinsese, grație radarului ei neobișnuit, că ceva nu mergea potrivit planului, așa că trebuia să stea puțin departe de ea, căci altfel și-ar fi dat seama cât de haotic era totul. Plus că, fără Anne prin preajmă, îi era cu mult mai ușor lămurească lucrurile cu Karin.

Își luase ceva frugal de mâncare de la Magasin și-l pusese la încălzit în cuptorul cu microunde din chicinetă. Trădarea lui Karin îi lăsa în continuare un gust amar. Cum putuse să se-nșele atât de rău? Se părea însă că era mult mai puțin loială și mult mai mercantilă decât își imaginase el. Acasă, în apartamentul ei de deasupra garajului, găsise numai două lucruri demne de atenție: servieta goală și un bilețel pe care scria, cu litere îngroșate: „ÎMI DAU DEMISIA”!

Deci asta însemna recunoștință! În mod normal, Jan aprecia mai bine de cine să stea departe și în cine să aibă încredere. Iar Karin știa care-i miza. Jan nu reușea nici măcar acum să scape de sentimentul că era o neînțelegere la mijloc. Că odată ce va vorbi cu ea, o să se lămurească tot.

Dar lituanianul nu sunase, ceea ce însemna că nu dăduse de ea. Jan simți că i se strânge stomacul, gândindu-se la ce-avea să se-ntâmple cu el și cu viața lui. Șansele ca lucrurile să reintre în normal se diminuau cu fiecare oră ce trecea. Nu avea chiar tot timpul din lume – oare ea nu înțelegea asta?

Își făcu o ceașcă de cafea și-ncercă să se uite la știri, dar nu reuși să se concentreze. Să meargă, mai bine, să facă o tură de alergat prin Kogens Have? Dar n-avea treningul și adidașii cu el și, chit că Magasin avea un raion de bărbați chiar după colț, nu-l tenta să iasă iarăși la cumpărături. Își luase deja o cămașă și o pereche de chiloți pentru mâine, așa cum făcea întotdeauna când muncea până târziu și n-avea niciun rost să se mai ducă acasă.

Prin comparație cu casa, apartamentul era înghesuit ca un sicriu, dar avea ceva ce-i plăcea. Secretara lui, Marianne, se îngrijise de reamenajare și-i adăugase o notă care-l făcea să se simtă bine. Era un fel de versiune luxoasă a unei camere de cămin. Fotolii vechi acoperite

cu pături de culoare deschisă. Veioze retro pe care Marianne le găsise în târgurile cu vechituri. Șapte farfurii diferite, la fel cum erau ceștile de cafea. Secretarei îi plăcea să se ocupe de treburi dintr-astea.

— Trebuie să-l personalizăm cumva, îi zisese ea. Altfel, ai putea, la fel de bine, să stai și la hotel.

Poate că locul îi amintea de apartamentul mic pe care-l împărțise cu prietenul lui din vremea studenției, Kristian, când lumea o apucase pe-un făgaș nou și visau amândoi să facă milioane din IT. Se întrebă, în treacăt, ce-o fi făcând Kristian. Din câte știa, numai el, Jan, reușise să-și împlinească visul de a deveni milionar.

Ce zi nenorocită! Se întinse și simți un junghi în dreptul cicatricii de la operație, de deasupra șoldului. Se scărpina din instinct. Ce dracu' făcea lituanianul ăla? Și ce dracu' era-n capul lui Karin?

Dintr-odată, interfonul de la ușă bâzâi agresiv. Jan puse ceașca pe tăblie și merse să răspundă.

— Da.

— Sunt Inger.

Îi luă o clipă să-și aducă aminte cine era Inger. Soacră-sa.

— Inger, zise el, încercând să pară voios. Intră!

Era slabă și blondă ca Anne; semănau izbitor. Purta una dintre rochiile ei africane stridente, iar brațele sale dezgolite și bronzate etalau patru-cinci brățări de abanos. Inger era neîntrecută la felul în care-și asorta lucrurile.

— Mi-a zis Anne că stai aici, spuse ea. Așa că m-am gândit să profit de ocazie.

— Și bine-ai făcut, zise Jan. Vrei o cafea?

— Nu, mersi, răspunse ea. Vreau numai să vorbim.

— Vai de mine! zise el, încercând să pară că glumește. Ce s-a mai întâmplat?

Inger făcu abstracție de atitudinea lui.

— Anne e supărată, spuse ea.

— Ți-a zis și de ce?

— Normal că nu. O știi pe Anne. N-ar spune așa ceva. Dar ceva e în neregulă cu ea și vreau să știu dacă are legătură cu Aleksander.

Inima lui începu să bată nebunește.

— Nu, nu, zise el. S-a rezolvat.

Inger îl privi țintă. N-avea ochii chiar la fel de albaștri ca ai lui Anne; băteau spre cenușiu.

— Și-atunci, ce este? întrebă ea. Nu merge ceva între voi?

Jan își simți zâmbetul de parcă i-ar fi fost lipit de față și era convins că părea foarte fals. De ce nu putea să facă lucrurile cum trebuie? O admira pe Inger. Era o femeie minunată, feminină și, totodată, puternică, perechea ideală pentru Keld. Își dorea atât de mult să-l placă și ea pe el.

— N-aș răni-o niciodată pe Anne, zise.

Femeia ridică din sprâncene.

— Știu, zise ea, nici nu mă gândeam c-ai face-o. Dar nu asta te-am întrebat.

Iar greșise. Uneori se simțea ca și cum ar fi avut în cap un omuleț responsabil cu bâzâitul asurzitor folosit în concursuri de fiecare dată când greșea un concurent.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, zise el. Noi suntem bine.

Inger oftă și apoi dădu din cap.

— Știi prea bine, spuse ea. Și nu te cred.

Se ridică și își agăță breteaua genții cu franjuri pe umărul gol.

— Gata? Pleci? zise Jan.

— Nu văd de ce-aș mai sta, răspunse Inger, iar el avu din nou senzația că picase cine știe ce test pe care nu-l prea înțelegea.

— Ai discutat cu Keld despre asta? izbucni el.

Femeia îi aruncă din nou o privire directă, gri-albăstruie. Dădu încă o dată din cap, însă el nu înțelese ce voia să-nsemne asta. Și dacă stătuse, în vila ei din Taarbæk, la discuții cu Keld, poate chiar pe terasă, seara târziu, la un pahar cu vin și cu o brânză bună alături, sporovăind despre el, despre el și Anne și despre mariajul lor și întrebându-se dacă lucrurile mergeau așa cum trebuie... La gândul ăsta, i se puse în stomac un nod mic și tare ca piatra.

— Noapte bună, zise ea. Sper să te descurci.

Îi puse în treacăt o mână pe umăr înainte să plece, iar el rămase cu convingerea că-l privise cu milă.

Zăbovi în dreptul ferestrei, privind-o cum mergea în jos pe stradă. De la spate, putea fi confundată lesne cu o femeie tânără, cu mersul ei

vioi și grațios și cu tălpile călcând ușor în lateral. Odată, îi spusese, râzând, că în copilărie făcuse trei ani de balet, iar apoi o respinseseră.

— După asta, mergi toată viața ca o rață.

Făcea și acum cursuri de dans seara.

Jan își dădu seama că tremura din cap până-n picioare. Termină, își zise el. Lituanianul o să sune dintr-o clipă-n alta. Sigur a găsit-o pe Karin. Plus că mai e timp. O să fie bine.

Telefonul sună chiar înainte de miezul nopții, dar nu era Nokia. Era mobilul personal, iar cea care îl căuta era Anne.

— A fost poliția aici, zise ea, iar Jan îi auzi tremurul slab din glas. Au găsit-o moartă pe Karin.

Familia Dobrovolskij venea din Rusia, dar nu prinsese perioada sovietică. Trăia în Vilnius de mai bine de o sută de ani, iar bătrânul Dobrovolskij, actual patriarh, încă locuia într-unul dintre vechile conace de lemn din spatele Znamenskaya, Biserica Ortodoxă a Apariției Sfintei Maici a Domnului. Sigita fusese odată pe-acolo cu Algirdas și băuseră ceai negru rusesc pe terasă, din pahare înalte și atât de poleite, că abia se mai vedea prin ele.

Cuprinsă brusc de îndoială, Sigita se opri în fața porții dinspre grădină. Acum, că ajunsese acolo, îi era greu să-și închipuie că familia Dobrovolskij îl ținea pe Mikas pe undeva prin casa lor frumoasă și proaspăt zugrăvită. Și, mai mult, pe trotuar nu era parcat niciun Cayenne argintiu.

Dac-ar fi avut ceva de-a face cu asta, Dobrovolskij nu l-ar fi ținut pe Mikas acolo. Nu în casa în care copilărise, aflată atât de aproape de biserică, încât domul impozant și argintiu se vedea printre vârfurile copacilor. În timp ce alții, care deveneau bogați, își dărâmau vechile case din lemn și-și construiau niște monștri moderni din cărămidă, Dobrovolskij a ales s-o renoveze pe-a lui. Au sculptat armăturile cu atenție și le-au dat cu vopsea galbenă, ca să strălucească; la fel au făcut cu obloanele și cu ramele ferestrelor, cu modele complicate; deși mai aveau fântâna afară, în grădină, era numai în scop decorativ. Sigita știa sigur că aveau trei băi noi și luxoase în casă – așa se înțelesese firma Janus Constructions cu bătrânul.

Cu siguranță îi remarcaseră prezența. Cineva trase perdeaua albă din dantelă de la o fereastră, iar puțin mai târziu o tânără brunetă ieși pe terasă.

— Doamna Dobrovolskaja vrea să știe dacă vă putem ajuta cu ceva, zise ea, cu un puternic accent lituanian.

Silueta ei suplă de fetișcană era acoperită de un tricou alb și de o pereche de Calvin Klein negri, iar Sigita se gândi că era, poate, vreo rudă de-a lor din Rusia sau o fată venită prin programul *au pair*. Ori poate amândouă la un loc.

Sigita își drese glasul:

— Mă scuzați, poate o să vi se pară ciudat, dar puteți să-mi spuneți dacă Pavel Dobrovolskij mai are Porscheul Cayenne argintiu?

— S-a întâmplat ceva?

Fata se uită la ghipsul pe care îl avea Sigita.

— Vreun accident? Pavel e bine?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic... sau, cel puțin, nimic de genul ăsta. Am căzut pe scări.

— Și v-ați rupt mâna?

— Da.

— Ce ghinion! Sper să vă faceți repede bine.

Zâmbi încurcată.

— Îmi cer scuze, nu vorbesc lituaniană prea bine. Sunt Anna, logodnica lui Pavel. Dar de unde-l cunoașteți?

— De fapt, îl cunosc prin șeful meu. Algirdas Janusevicius. Colaborează din când în când pe proiecte. Numele meu e Sigita.

Dădură mâna.

— Porscheul? zise Sigita. Îl mai are?

Anna zâmbi.

— Vrea să-l vândă. Zice că-i un elefant. Dar nu l-a cumpărat nimeni deocamdată. Dacă vă interesează, îl puteți vedea la showroomul SuperAuto, din Pusu gatvė. E la două străzi de-aici.

Porscheul Cayenne stătea mândru, fără numere de înmatriculare, în dreptul vitrinei cu cea mai bună vedere de la SuperAuto, dincolo de geamul blindat și zăbrelit. Un afiș cu prețul o anunța pe Sigita că putea deveni fericita posesoare a vehiculului dacă era dispusă să-și dea în schimb salariul pe șase ani. Algirdas avusese dreptate, se gândi Sigita, amărâtă. Nu exista absolut nicio dovadă că Dobrovolskij îl luase pe Mikas sau c-ar fi avut ceva de-a face cu dispariția lui.

Cuprinsă de disperare, își dădu seama că se agățase prea mult de posibilitatea aceea. Trebuia să fie Dobrovolskij, pentru că pe el îl cunoștea, el avea un chip, știa unde locuiește. Dac-ar fi fost el, ar fi putut să-l ia înapoi pe Mikas.

Dar nu era Dobrovolskij.

Sigita se îndreptă spre prima stație de troleibuz fără să-și simtă picioarele. Alegerea stației nu reprezenta nicio decizie conștientă, niciun reflex condiționat. Locuise odată în cartier, în două camere de la mansarda unei case de lemn cu o fântână al cărui rol nu era deloc ornamental. Zi de zi, trei ani la rând, cărase sus, pe scările înguste, două recipiente de plastic cu câte zece litri de apă, unu pentru doamna Jovaisiene, proprietara, și unu pentru ea. Când voia să facă baie, mergea la o toaletă publică din apropiere, așa că făcea, în general, numai duș și în rest folosea un produs-minune numit Nuvola; un spray cu care-ți dădeai pe păr, așteptai câteva minute, apoi te pieptănai bine de tot și erai curat ca și cum te-ai fi îmbăiat. Sau așa trebuia să fie, teoretic. Rufele și le spăla, de obicei, în chiuvetă, cum făcea și acasă, în Taurage, iar o dată pe săptămână folosea mica mașină de spălat cu manivelă a doamnei Jovaisiene.

Probabil că acum proprietara era moartă. Pe când stătuse la ea, avea peste nouăzeci de ani. Chit că drumul era mai scurt, Sigita evită s-o ia pe Vykinto gatvė, unde se afla casa. Nu voia s-o vadă. Nu voia să-și amintească de vremurile acelea. Grija ei de-acum era Mikas, își zise.

Revenind acasă în Pasiliciai, descoperi apartamentul la fel cum îl lăsase. Imaculat. Nou. Gol. Trase jaluzelele ca să blocheze lumina după-amiezii și se așeză, îmbrăcată, în pat. Adormi numaidecât.

În anul în care Sigita a rămas însărcinată, iarna sosise de timpuriu în Taurage. Primii fulgi căzuseră la sfârșitul lui octombrie. Taică-său tocmai fusese angajat ca administrator al blocului în care stăteau, pentru că Bronislavas Tomkus se mutase. Practic, asta însemna că Sigita trebuia s-o ajute pe maică-sa să măture trotuarele înainte ca ea să meargă la școală și maică-sa la poștă, unde lucra. Taică-său avea, desigur, „o problemă cu spatele”. Cu toate acestea, ținea foarte mult să le dea indicații clare amândurora și să le întrețină cu o serie de remarci spirituale, ca să le ridice moralul.

— Asta-i arma secretă a Rusiei, zicea el, arătând spre mormanele de zăpadă. Vine direct din Siberia. Dar n-o să ne vină de hac, cu așa femei

bune și puternice ca voi!

Le lăuda în glumă pe Sigita și pe maică-sa, numindu-le brave luptătoare pentru menţinerea independenţei în faţa tuturor celor care treceau pe jumătatea curată a trotuarului. Situaţia era de-a dreptul insuportabilă.

Cum afară era frig, Sigita putea să poarte pulovere mari fără să dea de bănuit. Începuse să lipsească de la toate orele de sport, conștientă că era doar o chestiune de timp până ce domnișoara Bendikaite avea să ia legătura cu directorul, care, la rândul lui, avea să ia legătura cu părinţii ei.

Programa școlii generale și a liceului din Taurage nu prevedea ore de educaţie sexuală, dar Sigita, văzând că nu-i venise ciclul nici în august, nici în septembrie, a înţeles numaidecât ce i se întâmplase. Doar că nu prea știa ce să facă. Teoretic, ar fi putut să-și cumpere un test de sarcină de la farmacia din centrul orașului, dar casiera, doamna Raguckiene, fusese colegă de școală cu maică-sa. Și, până la urmă, ce rost mai avea testul? Deja știa cum stăteau lucrurile.

Lui Darius nu-i spusese. La sfârșitul lui august, plecase în State, la unchiu-său, să facă un an de școală într-un liceu american. Sigita s-a gândit că această generozitate fără precedent se datora faptului că mama lui Darius n-o considera o iubită demnă de odorul ei. Sigita îi trimisese o scrisoare, dar nu-i spusese nimic de starea ei. Cum maică-sa lucra la poștă, îi treceau prin mână toate scrisorile trimise din Taurage, iar plicurile par avion erau îngrozitor de transparente, de subţiri.

Îi era dor de el. Îi era atât de dor de el, că o dureau sânii și pântecul. Își trecuse aleanul pe lista de păcate pe care omisese să i le mărturisească părintelui Paulius, însă nu cu gândul să i le spună cândva. În cele din urmă, își dăduse seama că sensibilitatea sânilor nu avea legătură doar cu dorul de Darius. Dar să scrie: *Sunt însărcinată* sau: O *să fii tată*... Nu. Pur și simplu, nu putea.

Într-o seară de joi de la începutul lui decembrie, și-a îndesat câte haine a putut în geanta de sport. Doar geanta o putea folosi, pentru că geamantanele erau într-o cameră ţinută sub cheie din podul lung și întunecos al blocului și, mai mult, dac-ar fi mers pe Dariaus ir Gireni gatvė cu un geamantan după ea, lumea ar fi ridicat din sprâncene. Poate că unii ar fi încercat chiar s-o oprească. Și ziua de joi o alesese

pentru că atunci mergea maică-sa în vizită la bunica Julija, iar taică-său profita de ocazie și se ducea să joace cărți cu vechii lui tovarăși de la fabrica de conserve.

Nu lăsase niciun bilețel. Nu știuse ce să le scrie. Numai frate-său mai mic, Tomas, o văzuse plecând.

— Unde te duci? o întrebase el.

— Ies puțin, zisese ea, fără să poată să-l privească în ochi.

— Dar mami a zis să stai cu mine!

— Ai doișpe ani, Tomas. Poți să-ți porți și singur de grijă.

A luat ultimul autobuz către Vilnius. Drumul a durat aproape cinci ore, așa că atunci când a ajuns în orașul visurilor sale era trecut de miezul nopții, iar totul în jur era pustiu. Nu se vedea niciun troleibuz, iar bani de taxi n-avea. I-a cerut șoferului de autobuz câteva indicații, apoi a luat-o la pas pe străzile liniștite, cu zăpada scârțâindu-i sub tălpile ghetelor.

Mătușă-sa fusese uimită s-o vadă. Trebuise să-i spună de două ori cum o cheamă pentru ca Jolita să-și dea seama cine era.

— Sigita, ce cauți aici? De ce nu m-a anunțat maică-ta?

— Voiam să te văd. Mama nu știe nimic.

Jolita era mai în vârstă decât maică-sa, dar arăta mai tânără. Părul care-i cădea pe umeri era de un negru intens, iar la urechi i se legănau niște cercei uriași de aur. Purta, pe post de capot, un chimono albastru, dar, în ciuda vestimentației, nu părea că se ridicase atunci din pat. Din apartamentul învecinat se auzeau câteva acorduri lente de jazz și venea miros de fum de țigară.

Jolita ridicase din sprâncenele pensate.

— Voiai să mă *vezi?* a zis ea.

— Da, i-a răspuns Sigita.

Iar apoi a izbucnit în plâns.

— Scumpa mea...

— Trebuie să mă ajuți, a suspinat Sigita. Sunt însărcinată.

— O, Dumnezeule mare, a zis tanti Jolita, cuprinzând-o în brațele ei moi, liniștitoare și mirosind a țigară.

Karin e moartă. Karin e moartă. Karin e moartă.

Asta își repeta Nina cu groază în timp ce întoarse mașina pe Kildevej și o luă înapoi spre Copenhaga. Era destul de sigură că n-o urmărise nimeni de la căsuță încoace. Pe parcursul primilor kilometri, pe drumul îngust și accidentat din Tibirke, se uitase în oglindă la fiecare secundă.

Karin e moartă, se gândi ea, apucând volanul și mai tare. Dăduse să se șteargă pe mâini cu o cârpă ruptă și slinoasă pe care o găsise în torpedou, dar sângele deja se uscase și formase o pojghiță subțire și ruginie pe palmele și pe degetele ei.

Își aminti, fără să vrea, de sentimentul pe care-l avusese când pusese mâna pe capul lui Karin. I se păruse ca unul dintre ouăle mari, somptuoase și împachetate frumos pe care părinții lui Morten le aduceau mereu de Paști pentru Ida și Anton și care, nu se știe cum, sfârșeau mereu căzând pe jos. Sub ambalaj, coaja devenea moale și fragilă, exact cum era și capul lui Karin. Când îl pipăise, simțise sub scalp mici fragmente de os.

O omorâseră. O omorâseră în bătaie. Cineva o bătuse până-și dăduse duhul.

Nina se aplecă peste volan, încercând să-și învingă greața. De ce ar fi vrut cineva s-o omoare pe Karin? Era una dintre cele mai pașnice ființe pe care le cunoscuse Nina vreodată, foarte caldă, aproape mămoasă, iar pe Nina o ducea mereu cu gândul la pâinea și laptele de acasă. O femeie de nădejde.

Nina își duse mâna la ochi, să-și șteargă lacrimile; își simțea privirea atrasă spre banda albă care se desfășura pe mijlocul drumului și trebuia să facă un efort de voință ca să privească înainte.

Fuseseră nedespărțite în timpul Facultății de asistență medicală. Învățaseră împreună, merseseră amândouă la petreceri și la băutele de vineri seara, chit că nu păreau să aibă prea multe în comun. Nina era scundă și firavă, părând lipsită de vlagă, chinuită și costelivă. Karin, pe de altă parte, se potrivea perfect într-un film propagandist despre nazism. Înaltă, blondă și voluptuoasă, cu șolduri generoase și cu tenul fin și auriu. Plus că era atât de simplă. Nu c-ar fi fost proastă, nici

vorbă, era doar simplă și capabilă să-și clădească o viață foarte împlinită. Ori cel puțin așa o vedea Nina și stătea în preajma ei în speranța c-o să aibă și ea parte de un dram de împlinire. Simțea nevoia să aibă alături pe cineva precum Karin, care să-și fi clădit în jur o lume perfectă.

Nina nu înțelegea totuși cum de nu reușise Karin să-și împlinească visul de a avea o familie, cu soț și copii. Nu știa exact de ce, dar niciun bărbat nu rezistase alături de ea. Nina, în schimb, își întemeiase una, deși nu se străduise prea tare pentru asta. În cele din urmă, noua ei viață le determinase, probabil, s-o ia pe drumuri diferite.

Pe când Nina avea primul copil și era preocupată cu salvarea oamenilor străini, Karin se angajase ca asistentă personală la o familie de danezi care se mutaseră în Bruxelles, iar mai târziu, la o clinică luxoasă din Elveția, încercaseră să se întâlnească în perioada în care se nimeriseră amândouă în Danemarca, dar era din ce în ce mai clar că distanța dintre ele creștea.

Nu se schimbase nimic nici pe vremea când fusese însărcinată cu Anton. Foarte însărcinată, de fapt, și foarte aproape de termen. Își amintea și acum privirea îndurerată și rănită a lui Karin când îi deschisese ușa de la noul apartament din Østerbro în care se mutase de curând împreună cu Morten. Fusese una dintre puținele perioade în care lucrurile păreau la locul lor, iar Nina se simțise, poate pentru prima și ultima oară în viața ei, împăcată cu sine. Luase vreo douăzeci și două de kilograme în greutate, dar era mândră de fiecare în parte, simțindu-se, în sfârșit, împlinită, zdravănă și delicată în același timp.

Karin nu-i zisese nimic. Nici măcar n-o felicitase.

De la acea vizită, se sunaseră tot mai rar, iar pe Karin a revăzut-o abia după patru ani, la petrecerea de Crăciun prevestitoare de rele, când fosta prietenă se amețise și-și pusese pe cap o cordeluță cu coarne de cerb.

Se îmbătase și Nina, fără să vrea, însă își amintea cum Karin îi spusese că se întorsese definitiv acasă. Că obținuse o slujbă foarte bună în apropiere... în Kalundborg parcă... și oare ce altceva?

Nina se încruntă, încercând să-și amintească scena mai în detaliu. Pe masă fuseseră păhărele cu rachiu de casă, cantități enorme de bere,

lumânări dolofane în formă de Moș Crăciun și, dintr-un motiv neînțeles, confetti dintr-acelea folosite, de regulă, de Anul Nou.

Karin lucra iar ca asistentă personală, după cum îi spusese chiar ea, și nu era încântată de asta. Nina își aminti că întrevăzuse o îngrijorare neobișnuită în privirea lui Karin. Exagerase cu rachiul și, mototolind în mână un pahar de plastic în care fusese bere, îi spunea Ninei cu câți bani rămânea în fiecare lună după achitarea impozitului. Și că nu plătea nici măcar chirie, pentru că stătea într-un apartament mare oferit de firmă, cu o priveliște extraordinară asupra golfului. Lumina slabă îi accentua cutele de pe frunte și în jurul gurii îi apăreau mici riduri verticale, iar Nina simțise pentru prima oară antipatie față de prietena ei. Îi părea străină și, până la sfârșitul serii, o compătimea de-a dreptul pe Karin pentru alegerile făcute. Erau deja bete moarte amândouă, mai rău ca pe vremea petrecerilor din studenție. Iar Nina obosise, devenise răutăcioasă și i se luase.

Poate că de-asta îi și zisese. Că ea era încă preocupată să salveze lumea. Că era fericită. Că avea o familie de invidiat și un soț perfect, că timpul liber și-l petrecea ajutând copii, femei și bărbați invalizi de care părea să nu-i pese nimănui în Danemarca.

Îi spusese lui Karin de rețea.

Prima parte a poveștii era o scornire, dar ce-i mai plăcuse s-o mintă. Restul era adevărat. Își dedica mult timp rețelei. Chiar prea mult, după cum spunea Morten. Uneori îi reproșa c-o făcea doar de dragul adrenalinei, dar era mai mult de-atât; simțea încă nevoia să salveze lumea, simțea încă nevoia să se știe puternică.

Nina se șterse iar la ochi și-și relaxă piciorul de pe pedala de accelerație. Nu era pe autostradă, deși nu era singurul șofer care conducea de parc-ar fi fost. Băiatul se liniștise. Se ghemuise pe scaunul de lângă ea, cu genunchii aduși la piept, și se uita curios la câmpurile ce se succedau repede și la siluetele întunecoase ale cailor ce moțăiau la umbră.

Se gândi la ceea ce-i spusese mai înainte, printre hohote de plâns, și încercă să-și amintească vorbele lui neobișnuite. Cuvântul „mama” era ușor de dedus, dar în rest Nina nu mai pricepea nicio iotă. Niciuna. Nici accentul nu i se părea recognoscibil. Probabil că era vorba de vreo limbă est-europeană, se gândi ea, mai ales că băiatul avea tenul și părul

deschise la culoare. Pe de altă parte, nu i se părea să fie nici rus, nici polonez. Prea puține „z”-uri. Se mustră pentru slabele ei cunoștințe în materie de limbi străine și duse o mână la nas. Doamne, era frântă. Se simțea de parcă n-ar fi închis un ochi de zile bune și-i fu greu să vadă ce oră indica ceasul de pe bord.

20:58.

Ar fi vrut să știe ce făceau Morten și copiii. Probabil că Ida era la ea în cameră, fascinată de vreun joc pe calculator ce nu se mai termina niciodată. Iar Anton trebuie să fi fost deja în pat, căci trecuse ora poveștilor de dinainte de culcare. Asta, desigur, dacă avusese Morten chef să-i citească una. Poate că era din cale-afară de supărat. Că doar o avertizase pe Nina să stea locului. Oare ce-i zisese, mai exact? Nu-și mai amintea.

O rugase să vină acasă?

Probabil că nu. Nina simți o ușurare din piept până-n stomac.

Morten se supăra rar.

În multe feluri, semăna cu câinii aceia mari și blănoși care se lasă trași de urechi și de coadă cât e ziua de lungă. Genul de câine de care ești convins că e cel mai drăguț din lume, până într-o zi, când izbucnește și, într-un acces de furie, își înfige colții în piciorul băiatului de șapte ani, care te enervează și care stă ușă-n ușă cu tine.

De fapt, Morten o cam speria pe Nina în astfel de momente, mai ales că furia lui se revărsa asupra tuturor, chit că era declanșată de ceva ce făcuse ea. O dată, când s-au certat rău, a fost foarte tăios cu Ida și Anton. De parcă micuții ar fi fost o prelungire a ei și a tuturor lucrurilor care o caracterizau și nu-i conveneau lui.

În asemenea zile, rare de altfel, lui Morten îi era greu să se înțeleagă cu Anton, iar Idei îi spunea să-și stingă televizorul din cameră, pentru simplul fapt că nu suporta să-l audă mergând.

Nina și-l imagină stând pe canapea, cu laptopul pornit și așezat pe măsuța din fața lui, căutând febril anunțuri de angajare, echipament de călătorie și excursii ieftine la Borneo sau Novo Sibirsk. Orice, numai să simtă, chiar și preț de o clipă, cum ar fi să trăiască fără ea.

I se făcu dintr-odată rece, chit că în mașină aerul era încă umed și cald. Ce să facă? Acum n-avea ce să mai afle de la Karin; de fapt, nu aflase, practic, nimic.

Ieși de pe autostrada numărul 16 pe la Farum și opri la o benzinărie. Se întoarse anevoios în scaun și se uită la băiat. Avea ochii închiși și se cuibărise lângă ușa din partea opusă ca un animal mic și neputincios. Probabil că e rupt de oboseală, își zise ea.

Mai avea câteva minute de mers până la „Magazia de cărbuni" Și-apoi? O să-l ascundă într-unul dintre pătuțurile albastre din adăpostul „Ellen"? Și-o să stea la căpătâiul lui, rugându-se și sperând să nu-i găsească individul din gară?

Deja o găsise pe Karin. Era aproape sută la sută sigură că el fusese. O găsise și o omorâse, în ciuda faptului că femeia lăsase baltă și jobul, și apartamentul cu priveliște extraordinară asupra golfului și încercase să se ascundă într-o căsuță de țară de pe coasta de nord.

Băiatul nu se mișcă deloc când Nina ieși din mașină, închise ușa cât putu de încet, ca să nu-l trezească, trecu de rulotele de închiriat și se îndreptă spre magazin. De o parte a ușii se afla un cărucior cu lemne de foc băgate în saci violet, iar de cealaltă parte, un coș mare de metal plin cu bidoane de lichid ce promitea să fie foarte eficient la îndepărtarea insectelor lipite de parbriz. Părea de-a dreptul incredibil să existe oameni cărora să le pese cu adevărat de asemenea lucruri.

În magazin, băiatul de la tejghea, mult prea tânăr pentru slujba lui, îi aruncă o privire ușor precaută, specifică angajaților din tura de noapte: asta să fie? Oare situația o să devină neplăcută și periculoasă, oare o să-mi pună arma la tâmplă și o să-mi zică să deschid casa de bani? Deoarece avea de-a face cu o femeie, băiatul deveni numaidecât mai puțin nervos, iar ea dădu să-i zâmbească dezarmant, ca să-l liniștească și mai mult, dar îi ieși mai degrabă o strâmbătură.

La naiba, își zise Nina. Încă mai am sânge pe mâini. Poate că și pe tricou. Nici nu se gândise să verifice. Unde-i fusese capul? Își vârî mâinile în buzunar și ceru un telefon împrumut. Apoi întrebă de toaletă.

Tânărul îi indică o zonă retrasă și strâmtă din fundul magazinului. Se duse mai întâi la baie și folosi săpunul cu miros dulce din dozator ca să îndepărteze petele ruginii de sub unghii și din cutele de la încheieturi.

Deși nu-i venea să creadă, pe tricou n-avea nicio pată. Nu mai avu răbdare să folosească uscătorul, ci se șterse pe blugi.

Apoi se duse la telefon.

Formă numărul poliției din Nordsjælland, care, din fericire, era trecut pe afișul de lângă telefon, împreună cu date de contact de la firme de taxiuri, companii de asigurări auto, de la urgențe și din alte locuri utile. În momentul în care se produse clicul ce anunța stabilirea legăturii telefonice, își văzu chipul pe un monitor de supraveghere montat deasupra tejghelei.

— Poliția din Nordsjælland.

Nina rămase locului, prin mintea ei obosită amestecându-se frânturi de gânduri. Nici vorbă să poți da un telefon anonim în zilele noastre.

— Alo? Poliția din Nordsjælland. Vă putem ajuta cu ceva?

Nu, nu puteți, își zise Nina și închise. Avu, din nou, certitudinea că nu mai putea face nimic pentru Karin. Trebuia să se concentreze asupra băiatului.

Nu se mișcase deloc. Era în continuare ghemuit lângă portieră și Nina se întrebă dacă ar fi fost mai bine să-l mute pe scaunul din spate, ca să aibă mai mult loc. Iar apoi avu din nou sentimentul că era urmărită, că o pândea cineva. Porni Fiatul și întoarse pe Frederiksborgvej. Măcar își mai revenise puțin și nu i se mai părea imposibil să raționeze coerent. Ieși pe autostradă pe la Vaerløse și se alătură șirului de mașini ce se îndreptau spre oraș în noaptea caldă de vară. Un lucru îi era clar: numai băiatul putea s-o ajute să afle de unde venea.

O trezi telefonul. Era Darius.

— Sigita, ce dracu' e cu tine? Ai pus poliția pe urmele mele?

— Nu. De fapt... m-am dus și le-am zis că nu l-ai răpit tu. Că nu e la tine.

— Atunci, poți să-mi spui mie ce-au căutat adineauri, la mine doi domni de la poliție care mi-au răscolit casa pe toate părțile?

Își dădu seama imediat că era foarte supărat pe ea. Dar era încântată. Guzas luase, în sfârșit, măsuri, își zise. Guzas, ăla cu pixul. Luase legătura cu poliția din Düsseldorf, unde locuia Darius acum.

— Darius, trebuie să facă verificări. Asta fac prima dată în cazul părinților divorțați.

— Nu suntem divorțați.

— Mă rog, despărțiți.

— Dar tu chiar crezi c-aș fi în stare să ți-l iau pe Mikas?

Sigita vru să-i povestească despre femeia cu haină de bumbac și despre concluziile greșite pe care le trăsese doamna Mazekiene, însă Darius era prea supărat s-o mai asculte.

— Hai, Sigita, că deja exagerezi!

Și cu asta îi închise.

Amețită și buimacă de somn, mai zăbovi puțin în pat. Nu dormise nici măcar o oră. Era încă după-amiază. Și încă o durea capul. Deschise ușa de la balcon, ca să aerisească încăperea și, mai important, să-și limpezească gândurile.

Se pare însă că doamna Mazekiene pândea de mult momentul ăsta. Era afară, pe balcon, înconjurată de o mulțime de lujere de roșii și de hortensii.

— Oh, ești acasă, zise ea. Ai aflat ceva nou?

— Nu.

— A venit poliția, continuă femeia. M-au pus să dau o declarație!

Părea mândră.

— Și ce le-ați spus?

— Păi, le-am zis de cuplul ăla și de mașină. Și... ăăă... m-au întrebat și de tine.

— Era de așteptat.

— Dacă ai pe cineva și tot așa. Acum, că ești singură.

— Și ce le-ați spus?

— Să mă ierte Dumnezeu, dar eu nu bârfesc. Le-am zis că la noi în bloc fiecare-și vede de-ale lui.

— Bănuiesc că știți că n-am pe nimeni. De ce nu le-ați spus?

— Da' de unde să știu una ca asta, drăguță? Că doar nu fac de pândă pe la uși sau mai știu eu ce. Nu sunt din aia care trage cu ochiul!

— Nu, oftă Sigita, sigur că nu sunteți.

Doamna Mazekiene se aplecă peste balustradă.

— Am făcut cepelinai, zise ea. Vrei și tu, scumpo?

Gândul la gogoșelele alb-gălbui și pufoase de cartofi o făcu să-i fie iarăși greață.

— Mulțumesc foarte mult, dar nu vreau.

— Oricât te-ar durea sufletul, să nu uiți de stomac, zise doamna Mazekiene. Asta era vorba mamei, Dumnezeu s-o ierte.

Nu mă doare sufletul, se gândi Sigita. E negru. Negura i se întorsese din nou în suflet și nu mai fu în stare să suporte nici măcar o clipă atitudinea intruzivă și bine intenționată a doamnei Mazekiene.

— Mă scuzați, zise ea. Trebuie să...

Intră în casă fără să mai apuce să închidă ușa de la balcon. Nu greața o cuprinsese, ci plânsul. O sfâșia pe gât în jos și-i smulgea suspine amarnice și îngrozite. Simți că-i vine să vomite și se aplecă peste chiuvetă, ținându-se cu mâna sănătoasă.

Abia după câteva minute reuși să respire iar bine. Știa că doamna Mazekiene asista absorbită la spectacol din balconul ei poziționat avantajos, pentru că auzea întruna o litanie de genul „hai, gata, liniștește-te!", ca și cum bătrâna ar fi încercat s-o consoleze de la distanța la care se afla.

— Ce greu trebuie să fie, zise doamna Mazekiene, când auzi că se mai potoliseră suspinele. Ce greu o fi să-ți pierzi copilul.

Sigita își ridică imediat capul, de parc-ar fi lovit-o cineva cu biciul.

— N-am pierdut niciun copil! izbucni ea, și se grăbi spre balcon, închizând ușile așa de tare, că geamurile vibrară.

Însă neadevărul spuselor ei o străpunse ca un cuțit.

Mătușa Jolita lucra la Universitatea din Vilnius. Era secretară la Catedra de matematică, însă slujba ei însemna, mai degrabă, să fie la dispoziția unui oarecare profesor Ziemys. Motivul pentru care ea și mama Sigitei ajunseseră să nu-și mai vorbească era limpede. În fiecare luni și joi, profesorul venea s-o vadă pe Jolita. Cu puțin timp înainte să-i bată Sigita la ușă, în joia cu pricina, Jolita numai ce-l sărutase pe profesor de noapte bună. De la el simțise fum de țigară.

La început, Sigita nu putu să înțeleagă de ce o șocase așa de mult întâmplarea, pentru că Jolita nu era măritată și putea face orice voia. Doar nu erau în Taurage. Profesorul era însurat, dar asta era treaba lui.

În cele din urmă, ajunse la următoarea concluzie: o șocase faptul că totul era atât de meschin. Știa că Jolita făcuse un lucru îngrozitor, ceva pentru care mama Sigitei, în credința ei catolică, nu putuse s-o ierte. Jolita păcătuise, dar nimeni nu se sinchisise să-i spună și Sigitei cum și prin ce. Pe când era mică, își imaginase vag că era ceva ce avea legătură cu dansatul pe masă sub privirile mai multor bărbați beți. Habar n-avea cum de ajunsese să se gândească la una ca asta. Poate că văzuse într-un film sau cine știe unde altundeva.

Iar acum adevărul se dovedi din cale-afară de lumesc și de precis. În fiecare luni și-n fiecare joi. Un bărbat cu barbă și gheboșat, cu cinșpe ani mai bătrân decât ea, ce-și uita mereu ochelarii dacă nu-i amintea Jolita. Putea, la fel de bine, să fie măritată sau ceva de genul. Poate c-o fi fost tânără și pasională odată, dar trecuse mult timp de-atunci.

Sigita luase drumul spre Vilnius ca să scape de acuzațiile celor din Taurage. De privirile curioase și de bârfele lor, de prejudecățile moral-bisericești. De tot ce era provincial. Admirase în taină, încă de la nouăzece ani, curajul Jolitei; își imagina că făcea exact ce-și dorea și ea: lăsase totul baltă și-o luase singură de la capăt în orașul acela foarte îndepărtat. De asta se dusese Sigita la ea. Jolita avea s-o înțeleagă. Avea să vadă că erau suflete îngemănate, că erau amândouă rebele și libere. Iar când o îmbrățișase și o poftise în casa ei, fără nicio întrebare, a simțit că era confirmarea a tot ceea ce visase.

Marțea și joia însă, Jolita devenea nerăbdătoare. Făcea curat în apartament. Cumpăra vin. Și, pe un ton încurcat, îi spunea Sigitei că

putea să rămână acasă, dar că trebuia să plece între cinci după-amiaza și cel puțin până la miezul nopții. Se pare c-ar fi incomodat-o foarte tare ca profesorul să dea nas în nas cu nepoata ei needucată din provincie, care fusese atât de bleagă, încât rămăsese borțoasă la cinșpe ani. Dacă Sigita nu pleca în timp util, Jolita se agita și începea să tremure de nervi, îi dădea bani, să se ducă să ia masa undeva, să plece din oraș, să meargă la un film, că doar era plăcut, nu-i așa? Îi punea în mână câteva bancnote jilave și boțite și, printre înjurături, o dădea afară pe ușă. Sigita a văzut multe filme în iarna aceea.

S-a gândit că Jolita nu era deloc liberă și nici independentă. Nu primise slujba pentru că se culcase cu profesorul – prima oară găsise slujba, profesorul apăruse abia după aceea –, dar trecuseră șaptesprezece ani de-atunci și nu-și mai amintea nimeni de asta acum. Dacă profesorul își pierdea postul, Jolita avea să fie, desigur, dată afară. Pentru universitate și pentru mulți alții, independența nu însemnase doar lucruri bune și senine și imnuri patriotice. Fondurile erau limitate și oamenii se luptau ca hienele pentru slujbele jalnice care existau. Viața Jolitei atârna, întreagă, de cel mai subțire fir de ață. Funcția, salariul, apartamentul, stilul ei de viață... toate depindeau de el. De zilele de luni și de joi.

Jolita nu voia s-o trimită pe Sigita la școală.

— Mai bine o lași pentru anul viitor, scumpo, când o să se termine totul, îi spusese, legănând ceașca de cafea, ca să vadă cât lichid mai era în ea. Îți mai pun una?

— Nu, mulțumesc, îi răspunsese Sigita, absentă.

Ședea pe un scaun șubred din bucătărie; trebuia să țină picioarele depărtate, ca să n-o deranjeze pântecele.

— Jolita, dar atunci o să fiu ocupată cu copilul.

Jolita rămăsese locului o clipă, cu ceașca de cafea ridicată, de parc-ar fi fost o armă cu care urma să se apere. O privise cu o expresie gravă pe Sigita.

— Micuța mea, îi spusese. Te știam fată deșteaptă. Doar nu-ți închipui c-o să-l ții?

Clinica era deschisă de curând în vechea vilă din cartierul Žvėrynas. Mirosea a vopsea proaspătă și a linoleum nou, iar unele dintre scaunele din sala de așteptare erau încă învelite în folie de plastic. Sigita se așezase cu toată greutatea ei pe unul și se ghemuise ca o vacă constipată. Pe spate îi curgeau broboane de sudoare, udându-i rochia largă de un galben-aprins pe care i-o cumpărase Jolita printr-o prietenă de la universitate. Era singura piesă vestimentară în care mai încăpuse în ultimele patru luni trupul mare al Sigitei și o ura din tot sufletul.

Măcar avea să se termine în curând, se gândi. Și se agăță de acel gând când o apucă următorul spasm. Scoase un geamăt puternic și se simți ca un animal. O vacă, o balenă, un elefant. Cum dracu' ajunsese așa? Se apucă de marginea mesei și încercă să inspire și să expire, căci așa o învățaseră, dar n-o ajută absolut deloc.

— Aaaaaah! Aaaaaah! Aaaaaah!

Nu vreau să fiu un animal, își zise cu disperare. Vreau să fiu iarăși eu, Sigita!

Jolita se întoarse împreună cu o femeie măruntă, cu părul roșcat și purtând o uniformă verde-pal. De ce nu albă? Poate că trebuia să se asorteze cu zugrăveala de culoarea mentei de pe pereți.

— Eu sunt Julija, zise ea, întinzându-i mâna.

Sigita nu reuși să dea drumul mesei, așa că gestul femeii se transformă într-o bătaie slabă pe umăr, probabil pentru a o liniști.

— Am pregătit sala. Ar fi foarte bine dac-ai putea să mergi.

— Pot-să-merg, zise Sigita și se târî pe lângă marginea mesei.

O urmă cu pas legănat pe femeia care se numea la fel ca bunica Julija. Apoi constată că Jolita nu venea după ele. Sigita se opri.

Jolita își frângea mâinile. La propriu. Își tot lovea mâinile slabe între ele, cu mișcări circulare, de parc-ar fi șters geamul.

— Draga mea, o să fii bine, zise ea. Ne vedem mai încolo.

Sigita încremeni. Doar n-avea de gând... s-o lase să treacă singură prin asta. Întinse instinctiv mâinile după Jolita, cu un gest de milog pe care avea să-l regrete mai apoi. Mătușă-sa se dădu în spate, ținându-se la distanță.

— O să-ți aduc niște ciocolată, zise ea, zâmbind neobișnuit de luminos. Și niște cola. Sunt bune când ești amărât.

Iar apoi plecă, mergând atât de repede, că aproape alerga. Și Sigita își dădu numaidecât seama de ce.

Era joi.

Nina parcă Fiatul pe partea îngustă și pavată de pe Reventlowsgade, într-un spațiu mic dintre un șir de locuințe ieftine de pe Vesterbro, pe o parte, și terasamentul căii ferate de lângă Tietgensgade, pe cealaltă parte. Sus, pe terasament, traficul se desfășura cu hurducături zgomotoase și neregulate.

Băiatul se zvârcoli când îi trase pantalonii scurți peste mijlocul subțire, dar se pare că era mulțumit de sandalele ce-i erau puțin cam mari. Trăgea de baretele cu arici cu degetele lui scurte și delicate, iar Nina îl mângâie ușor pe păr. Găsi sticlele cu apă, desfăcu dopul uneia dintre ele și i-o întinse.

— Atju.

Băiatul luă sticla numaidecât și bău lacom din ea. Neîndemânatic cum era, se udă pe bărbie și pe tricoul nou, iar apoi se șterse cuminte la gură cu dosul palmei.

Gestul era așa de firesc, încât Nina avu impresia că se afla în mașină cu un copil ca oricare altul, întorcându-se acasă după o zi de stat la grădiniță. Repetă încet cuvântul. Atju. Nu asta-i spusese și mai devreme, când îi dăduse îngheţata?

Trebuia să însemne „mulțumesc”.

Nina își aminti că dăduse ușor din cap și lăsase privirea în jos, o reacție automată pe care o deprind toți copiii. „Mulțumesc” era primul lucru prin care părinții își învățau copiii, fără prea mari eforturi, să fie politicoși. N-avea cum să fie o simplă coincidență, își zise Nina. Se întâmplase de două ori, iar de fiecare dată după ce-i dăduse ceva. Era limpede că *atju* era cuvântul adecvat pentru astfel de situații. Așadar, însemna „mulțumesc”. O ajuta să știe asta, pentru că mama era un termen prea cunoscut ca să aibă cine știe ce alte înțelesuri.

Nina deschise ușa și ieși afară din mașină. Caldarâmul și zidurile de cărămidă erau încă fierbinți, iar fumul dens de motorină ce se ridica din gara centrală îi înțepa nările cu fiecare respirație. În curbă, o briză învârti un pachet mototolit de țigări, ducându-l lângă un mănunchi de iarbă galbenă crescută printre dalele de pavaj.

Băiatul o lăsă cu greu să-l ridice de pe scaunul mașinii, iar odată ieșit afară, insistă să meargă singur. Era agitat și imposibil de ținut în brațe,

arcuindu-se de șale și lăsându-și capul pe spate în chip de protest, iar când Sigita îi dădu drumul și-l lăsă jos i se păru că vede un licăr de triumf în ochii lui obosiţi. Atinse trotuarul ușor, lovindu-l apăsat și satisfăcut, cu sandalele lui noi. Apoi o luă de mână cu cel mai natural gest cu putinţă. Așa știa el să se plimbe, își zise Nina. Era obișnuit să țină pe cineva de mână.

O luară în sus pe Stampesgade și făcură la dreapta pe Colbjømsensgade, iar apoi intrară pe Istedgade. Mâna băiatului, delicată ca un fluture, o ţinea în continuare pe a ei, și trecură agale de barul Kakadu și de hotelul Saga. Încă mai erau câţiva oameni pe străzi în noaptea caldă și întunecoasă; pe terase, la cafenele, lumea își savura berea, cola sau cafeaua cu lapte, stând în picioarele goale sau în sandale și purtând rochițe vaporoase sau pantaloni scurţi.

Primele prostituate pe care le văzu Nina erau africane. Două dintre ele, cu o constituţie destul de solidă, purtau cizme înalte și fuste în culori aprinse, mulate bine pe coapsele musculoase și ţepene. Erau la numai câţiva metri una de cealaltă, însă nu schimbau niciun cuvânt între ele. Una stătea rezemată de un zid, cu o ţigară între buzele groase, și scormonea febril prin geantă la intervale egale. Cealaltă nu făcea nimic, stătea, pur și simplu, la locul ei și se uita după fiecare mașină ce lua curba.

Niciuna nu-i remarcă pe Nina și pe băiat, iar Nina se gândi că arătau, probabil, destul de normal, cum mergeau așa, împreună. Era, ce-i drept, puţin cam târziu să bântuie pe străzi, dată fiind ora la care se culcau copiii de obicei, dar nu ridica nimeni din sprâncene. Într-adevăr, în Vesterbro se afla cartierul roșu al Copenhagăi, dar locuiau acolo și numeroase familii obișnuite, unele chiar cu copii. Vesterbro ajunsese un cartier la modă, iar printre barurile de noapte și magazinele de pornografie își făcuseră apariţia cafenele elegante.

Băiatul își târșâia puţin picioarele, dar Nina nu simţea niciun semn de rezistenţă în mânuţa ce se odihnea încrezătoare într-a ei. Puţin mai jos, pe stradă, două femei așezate în pragul unei uși se certau de mama focului. Erau blonde amândouă, cu picioare osoase și la fel de supte la

față. Disputa se încheie pe neașteptate, așa cum începuse, iar una dintre ele scormoni în geantă și apoi îi dădu celeilalte o bere la cutie.

Nina se opri, iar băiatul se opri și el, ascultător și fără să scoată niciun cuvânt. Nina se străduia să prindă privirea femeii care ținea cutia de bere în mână. Însă ea o ignoră și se uită, în schimb, la băiat.

— Hei, scumpule!

Glasul era răgușit și înăbușit, de parcă femeia i-ar fi vorbit din fundul unui puț. Văzând că băiețelul nu reacționa și Nina stătea în continuare pe loc, femeia se uită în cele din urmă la ea, cu o grimasă de nedumerire.

— Ce e?

Nina trase adânc aer în piept.

— Le caut pe...

Ezită, încercând să găsească cuvintele potrivite.

Femeia își îndreptase deja privirea în altă parte.

— Pe fetele est-europene. Aveți cumva idee unde le găsesc?

Ochii de un albastru-deschis ai femeii se făcură mari, vădind uimire și neîncredere. Pupilele i se mișcau slab și rapid, iar gura i se încreți. Nina își dădu seama că o percepea, probabil, ca pe o inamică, că se simțea atacată de o persoană cu venit permanent care voia un soț și o casă și care catadicsea să-și arate disprețul față de ea și să-i invadeze spațiul. Probabil credea că Nina era jurnalistă sau o femeie scandalizată, ori o turistă fascinată de vulgaritate și degradare. Orice-ar fi fost, femeia nu agrea postura de ghid al vieții de noapte din Vesterbro. Ochii îi licăriră agresiv.

— Da' de ce dracu' întrebi asta?

Făcu o jumătate de pas în față și Nina simți tremurul respirației grele ce le despărțea.

O să fiu sinceră, se gândi ea. O să-i spun adevărul sau măcar o parte din el.

— Trebuie să-l duc pe băiat la mama lui, zise, apropiindu-l pe copil de ea. Trebuie s-o găsesc.

Preț de câteva secunde, femeia își păstră atitudinea, cu pieptul adus în față și cu ochii sticlind. Apoi apelul la instinctul ei matern își făcu efectul. Umerii îi coborâră, luă o gură de bere și se uită din nou la băiat, cu atenție.

— Bietul de el, zise ea, întinzând un deget osos să-l mângâie pe obraz.

Băiatul se feri și-și ascunse fața după piciorul Ninei, iar femeia cu berea se încruntă. O luă la pas legănat, trăgându-și prietena după ea. Dar îi răspunse din mers la întrebare:

— Le găsești peste tot la ora asta, spuse. Unele-s în Skelbæksgade, altele-n Halmtorvet. Probabil că și prin Helgolandsgade. Sunt peste tot, nenorocitele, și n-ai decât să le cauți toată noaptea dacă nu știi pe unde stau.

— Dar știți de unde vin?

Nina nu era sigură că se făcuse auzită, dar chiar înainte ca femeile să dea colțul, prietena celei cu care vorbise îi aruncă o privire.

— Alea albe sunt, majoritatea, din Rusia, zise ea. Dar mai sunt și altele. Din cauza lor a scăzut tariful. Stricatele alea proaste au dus totul de râpă!

Soneria de la ușă scoase un mârâit, făcând-o pe Sigita să-și revină, pe neașteptate, dintr-un fel de inerție. Nicidecum din somn. Nu se putea liniști într-atât încât să doarmă.

— Sunt Evaldas Guzas, de la Oficiul pentru Persoane Dispărute. Ne deschideți, vă rog?

Se repezi la ușă. Inima îi bătea atât de tare, încât materialul cămășii efectiv tremura cu fiecare bătaie. L-au găsit, își zise în sinea ei. Dumnezeule mare, fă să fie așa. L-au găsit și e teafăr.

Dar, imediat ce le deschise ușa lui Guzas și însoțitorului său, își dădu seama că nu-i aduceau vești prea bune. Și totuși, nu se putu abține să nu întrebe:

— L-ați găsit?

— Nu, zise Guzas. Mă tem că nu. Dar avem o posibilă pistă. Vi-l prezint pe colegul meu, sergentul Martynas Valionis. Când i-am spus de caz, a făcut niște legături.

Valionis dădu mâna cu Sigita.

— Putem să ne așezăm undeva o clipă?

— Da, firește, zise Sigita pe un ton politicos, țipând, în sinea ei, treceți odată la treabă.

Valionis se așeză pe marginea canapelei albe, își puse servieta pe măsuță, aliniind-o la margine dintr-o pornire perfecționistă inconștientă, și apoi scoase din ea un dosar de plastic.

— O să vă arăt niște fotografii, doamnă Ramoskiene. Să-mi spuneți dacă o recunoașteți pe vreuna dintre femei.

Fotografiile nu erau portrete pe hârtie lucioasă, ci erau, se pare, niște foi scoase la o imprimantă destul de proastă. I le arătă pe rând.

— Nu, spuse ea, văzând-o pe prima.

La fel și la a doua.

A treia fotografie o înfățișa pe femeia cu ciocolata.

Sigita apucă foaia atât de tare, că o îndoi.

— Ea e! zise. Ea l-a luat pe Mikas!

Valionis dădu, satisfăcut, din cap.

— Barbara Woronska, spuse el. Poloneză, născută în Cracovia în 1972. Se pare că s-a mutat de câțiva ani în Danemarca și, oficial,

lucrează pentru o companie ce vinde sisteme de alarmă și de securitate.

— Și neoficial?

— Prima dată am luat-o în vizor acum doi ani, când un afacerist belgian a depus plângere că ar fi încercat să-l șantajeze. Se pare că firma o folosește pe post de escortă pentru clienți, mai ales pentru cei străini, când vin în Vilnius.

— E prostituată?

Sigita n-o bănuise nicio clipă de una ca asta.

— Puțin spus, aș zice eu. Credem că mai degrabă își compromite clienții sexual, ca să poată fi șantajați dup-aia. În orice caz, e mare utilizatoare de picături pentru ochi.

Sigita era nedumerită.

— Picături pentru ochi?

— Da. Medicamente folosite pentru a relaxa mușchii ochiului, ceea ce e de înțeles în anumite situații. Dar când sunt ingerate, fiind turnate, de exemplu, în băutură, au un efect secundar destul de neobișnuit, ducând foarte repede la inconștiență și somn adânc. Și se-ntâmplă des să vezi un afacerist petrecăreț trezindu-se în cine știe ce cameră de hotel fără ceasul lui Oyster Rolex și fără bani și carduri. Dar domnișoara Woronska și finanțatorii ei au o tehnică mai rafinată. Îi fac fotografii compromițătoare bărbatului aflat în stare de inconștiență, iar apoi îi sugerează să convină asupra unei tranzacții externe în... să zicem așa, condiții foarte avantajoase pentru companiile lituaniene implicate. Doar că de data asta belgianul s-a enervat, i-a înjurat și le-a zis să publice pozele, iar apoi a venit la noi. Domnișoara Woronska apărea și ea în fotografii. Și mai apărea și o fetiță care nu părea să aibă mai mult de doișpe ani. E limpede de ce n-am auzit de mai multe dintre victimele lor.

Doișpe ani... Sigita încercă să-și scoată gândul din minte. Nu se potrivea deloc cu femeia aranjată și elegantă, în haină lungă. Când oamenii se îndeletniceau cu așa ceva, n-ar fi trebuit, oare, ca asta... să se vadă?

Se uită fix la hârtia scoasă la imprimantă. Nu semăna cu fotografiile folosite pentru identificare, după arestarea suspecților. Barbara Woronska nu se uita în obiectiv, avea capul ușor întors spre stânga, cu gâtul suplu întins. Imaginea era granuloasă, de parc-ar fi fost mărită

mult, iar expresia de pe chipul ei era... stranie. Avea gura întredeschisă și se uita în gol. Deși în imagine nu se vedea nimic altceva în afară de față și gât, Sigita avu numaidecât convingerea că femeia nu avea haine pe ea, că era un detaliu din „pozele compromițătoare".

— Dar de ce... ce vă face să credeți că ea l-a luat pe Mikas?

— Două lucruri, răspunse Valionis. Unu: belgianul avea o alcoolemie îngrijorător de mare, dat fiind că a jurat că nu băuse decât un pahar în compania agreabilei Woronska. În urma examenului medical, doctorul nostru a constatat că avea leziuni în gât, ca rezultat al intubației – adică cineva i-a băgat un tub pe gât și i-a turnat alcool direct în stomac pe când era inconștient. Asta-i o metodă bună să corupi pe cineva dacă ești dispus să-ți asumi riscul de rigoare. Se știe doar c-au fost și cazuri când oamenii au murit în urma intoxicării acute cu alcool.

Sigita ridică privirea.

— Dar... dar asta înseamnă că...

Elvadas Guzas dădu aprobator din cap.

— Ne pare rău că nu v-am luat în serios. Acum însă, nu putem dovedi că și dumneavoastră ați pățit la fel și nici nu pot fi depistate leziunile inițiale de cele produse de intubația care v-a fost făcută la spital. Pe de altă parte, toți cei pe care i-am întrebat de dumneavoastră au spus că sunteți o persoană serioasă și responsabilă, așa că...

Nu-și termină propoziția.

Deși încă deznădăjduită, Sigita se mai liniști puțin. Măcar acum o credeau. Măcar aveau să se ocupe serios de găsirea lui Mikas.

— Și... Mikas?

— Al doilea aspect semnificativ e faptul că Barbara Woronska a fost identificată drept unul din patru suspecți într-un alt caz de dispariție, zise Valionis, aruncând o privire în agendă.

Sigitei îi tremură mâna.

— Încă unul?

Valionis dădu aprobator din cap.

— Da, acum mai puțin de-o lună o mamă a raportat, disperată, dispariția fiicei sale de opt ani. A fost luată de la școala de muzică unde făcea pian de două ori pe săptămână de o necunoscută ce s-a dat drept vecina lor. Profesoara de pian n-a suspectat-o cu nimic, pentru că mama fetei e asistentă, iar când rămânea peste program, trimitea

adesea pe altcineva în locul ei s-o ia pe copilă. Din păcate, profesoara n-a putut să ne dea semnalmentele cu exactitate, spunându-ne că e posibil să fie una dintre femeile astea patru.

Lovi fotografiile cu arătătorul.

— Și-acum unde e? Ați arestat-o? întrebă Sigita.

— Din păcate, nu, zise Guzas. Colegii ei de muncă ne-au spus că n-au mai văzut-o deloc de joi încoace și am constatat că nu mai locuiește din martie la adresa din buletin.

— Dar cum de nu e încă la închisoare? Cum e posibil ca după toate astea să fie încă liberă și să răpească alți copii?

Valionis dădu din cap, cu o grimasă de dezgust.

— Cazurile au fost, amândouă, închise. Belgianul a plecat acasă destul de repede. Am primit o înștiințare de la avocatul lui cum că-și retrage toate acuzațiile. Iar asistenta s-a răzgândit pe neașteptate, susținând c-a fost vorba de o neînțelegere și că fata s-a întors acasă teafără și nevătămată.

— Și nu e cam bizar? întrebă Sigita.

— Ba da. E limpede c-au fost constrânși să facă asta.

Elvadas Guzas o privi stăruitor și destul de dur.

— Deci vă mai întreb o dată, doamnă Ramoskiene. Ar avea cineva vreun motiv să vă constrângă la ceva?

Sigita clătină prostește din cap. În afară de Dobrovolskij, nu se putea gândi la nimeni dornic s-o constrângă sau s-o amenințe cu ceva.

— Dar sigur ar da un semn? spuse ea. Că la urechile mele n-a ajuns nimic.

Se simți iar neputincioasă. Și-i trecu iar prin minte o imagine de nesuportat: Mikas închis într-o pivniță cine știe unde, stând pe o saltea murdară, plângând speriat. Cine să poată îndura una ca asta? își zise ea. Eu, una, nu. Eu aș muri.

— Vă rog foarte mult să ne contactați dacă or să dea vreun semn, spuse Guzas. Altfel n-o să reușim niciodată să-i oprim pe oamenii ăștia.

Sigita dădu ferm din cap. Cu toate astea, știa că, dacă ar fi fost să aleagă între a-i proteja viața lui Mikas și a anunța poliția, ofițerii n-aveau nicio șansă.

Valionis își închise servieta cu zgomot. Cei doi polițiști se ridicară în picioare, Valionis îi înmână cartea lui de vizită, iar Guzas îi strânse

mâna.

— Nu vă pierdeți speranța, zise el. Nu uitați că Julija Baroniene și-a recuperat fetița.

Sigita simți un junghi în piept.

— Cine, cum ați zis c-o cheamă?

— Julija Baroniene. Asistenta. O cunoașteți?

Sigita simți că-i sare inima din piept.

— Nu, zise ea. N-o cunosc.

Stătea pe balcon și se uita la cei doi bărbați de jos, din parcare, care se urcară într-o mașină neagră și plecară. Fără să-și dea seama, își odihnea mâna dreaptă pe pântece. Sunt lucruri pe care corpul nu le uită niciodată pe deplin.

Contrar a ceea ce auzise despre nașterea primului copil, în cazul ei lucrurile au decurs rapid și foarte, foarte violent. La început a zbierat la toată lumea, să facă odată ceva. Iar apoi a rămas numai cu țipătul, timp de patru ore fix. O ținea de mână pe Julija, asistenta care-i amintea de bunică-sa; iar Julija i-a stat alături, așa că uneori a simțit că doar atât o mai lega de lume: mâinile puternice și late ale Julijei, vocea și chipul ei. Avea ochii întunecați, de culoarea prunei, și nu i-a dat drumul deloc, și nici Sigita ei.

— Rezistă, îi zisese. Rezistă, c-o să se termine, ai să vezi.

După ce a ieșit copilul, Sigita a cedat. A leșinat și din corp i-a curs ceva apos, negru și călduț, făcând-o să se simtă goală pe dinăuntru.

— Sigita...

Glasul Julijei se auzea însă din ce în ce mai slab.

— Are hemoragie! strigă una dintre asistente. Cheamă doctorul, acum!

Sigita se adâncea tot mai mult în întunericul rece și pustiu.

I-a luat aproape o zi și-o noapte să-și revină. Era într-un salon mic și fără geamuri, luminat de becurile din tavan. De altfel, lumina a și trezit-o. Avea pleoapele grele și gâtul uscat. Un braț îi era legat de

marginea patului, iar lichidul din punga de deasupra îi intra ușor în venă printr-un ac metalic. Își simțea trupul greu și străin.

— Te-ai trezit, draga mea?

La capul patului stătea mătușa Jolita. Lumina fluorescentă îi albea pielea și-i desena pete întunecate sub ochi. Părea o femeie bătrână și obosită, și-a zis Sigita în sinea ei.

— Să-ți aduc niște apă?

Sigita dădu aprobator din cap. Nu știa dacă putea să vorbească, dar hotărî să încerce.

— Unde-i Julija?

Jolita se încruntă, iar sprâncenele ei pensate aproape că se întâlniră.

— Bunică-ta?

— Nu. Cealaltă Julija.

— Nu știu de cine vorbești, draga mea. Haide, mai bine bea o gură de apă. Trebuie să te odihnești și să te faci bine, ca să mergem acasă.

Atunci s-a întâmplat, când Jolita a rostit cuvântul „acasă". În cap, în sâni și-n pântec i-a plesnit ceva mare și negru. Ceva atât de tăios și de rău care se făcea simțit tocmai pentru că-i lipsea ceva. Pentru că-i fusese luat ceva.

— E băiat sau fată? a întrebat ea.

— Lasă, nu te mai gândi, îi zise Jolita. Cu cât uiți mai repede, cu-atât mai bine. O s-o ducă bine. Cu oameni bogați în jur.

Sigitei îi dădură lacrimile. Și erau îngrozitor de încinse, pentru că tot trupul ei era rece.

— Cu oameni bogați, repetă ea, în speranța că întunericul avea să se risipească.

Jolita dădu aprobator din cap.

— Din Danemarca, zise ea, senină, de parc-ar fi fost ceva special.

Întunericul însă era încă acolo.

La două zile după aceea, Sigita era în picioare, lângă pat, într-un hanorac gri și o pereche de blugi care n-o mai încăpeau de luni bune. Îi era greu să se țină pe picioare și încă se dezechilibra, dar să se ridice din pat fusese așa de dureros, că nici nu-i trecea prin minte să se mai așeze la loc. În final, se întoarse și Jolita, împreună cu o femeie blondă îmbrăcată într-un halat alb. Sigita n-o mai văzuse până atunci.

— Numai bine, Sigita, și mult noroc pe mai departe, zise ea, întinzându-i mâna.

I se păru ciudat să audă o necunoscută adresându-i-se pe numele mic. Sigita dădu, nedumerită, din cap și-i întinse mâna, la rândul ei. Femeia îi înmână Jolitei un plic maro.

— Am oprit o parte pentru zilele în plus, zise ea. În mod normal, fetele pleacă a doua zi.

Jolita dădu, absentă, din cap. Deschise plicul maro, aruncă un ochi și-apoi îl închise la loc.

— Trebuie să semnați aici.

Jolita luă stiloul.

— Dar n-ar trebui să semnez eu? întrebă Sigita.

Jolita ezită.

— Cum vrei tu, zise ea. Dar pot s-o fac și eu.

Sigita se uită la foaie. Nu era un formular de adopție, ci o chitanță cu suma achitată pentru furnizarea de „ierburi pentru remedii naturiste”. *Care ajungea la 14.426 de litai.*

Asta nu-i adopție, se gândi Sigita imediat, cu o limpezime de gheață. E vânzare. Străinii mi-au cumpărat copilul contra unei sume de bani, iar asta-i partea mea.

— Și nu pot nici măcar să-l văd? întrebă ea. Și să-i cunosc pe cei care-l vor îngriji?

Avea sânii umflați și-i zvâcneau dureros. Jolita îi adusese o fașă strâmtă de elastic cu care trebuia să-și țină mijlocul strâns cel puțin o săptămână, după cum fusese sfătuită, ca să se oprească lactația.

Femeia în halat alb dădu dezaprobator din cap.

— Au părăsit clinica încă de ieri. Și, din experiența noastră, așa e cel mai bine pentru ambele părți.

Întunericul o cuprindea, croindu-și noi cărări prin trup și curgându-i prin vene. Simțea răceala de sub piele. Totul fusese deja aranjat, se gândi ea. Tot ce-i mai rămăsese erau banii. Întinse mâna spre Jolita.

— Dă-mi-l!

— Draga mea... zise Jolita, privind-o cu nedumerire. O spui de parc-aș vrea să ți-i fur.

Sigita așteptă. În cele din urmă, Jolita îi înmână plicul. Era gros și greu, plin de bancnote înăuntru. Sigita îl apucă strâns cu o mână și se

îndreptă cu pași nesiguri spre ieșire. Copcile o înțepau la fiecare mișcare.

— Sigita, stai, zise Jolita. Chitanța!

— Semneaz-o tu, zise ea, întorcând capul. Oricum, a fost numai ideea ta.

Jolita își mâzgăli semnătura în grabă și-și luă la revedere de la femeie. Sigita mergea mai departe. Ajunse pe culoar, apoi în sala de așteptare și, în cele din urmă, ieși din clinică.

Jolita o prinse din urmă abia afară, mergând pe trotuarul scăldat de ploaie.

— Hai să luăm un taxi până acasă, zise ea.

Sigita se opri. Se întoarse și-i aruncă Jolitei o privire ce vădea toată răceala ce pusese stăpânire pe ea.

— Du-te tu acasă, zise ea. Eu mă duc la hotel. Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

În cartea de telefon erau patru persoane cu numele de Baroniene ce locuiau în Vilnius. Sigita sună la fiecare număr în parte, întrebând de Julija. N-o găsi. Apoi încercă numerele celor figurând ca Baronas, în caz că era trecut doar numele soțului. Erau opt. La două nu răspunse nimeni, la unul răspunse robotul și în mesaj nu zicea nimic de nicio Julija, iar alte două persoane îi spuseră că nu cunoșteau pe nimeni cu numele respectiv. La al șaselea număr răspunse o femeie, cu glas timid:

— Alo, da?

Sigita ascultă atent, dar îi fu greu să recunoască vocea.

— Aș vrea cu Julija, zise ea.

— Da, eu sunt. Dar cine e?

— Sigita Ramoskiene. Vreau doar să...

Nu apucă să mai zică nimic. Legătura se întrerupse dintr-odată, cu un clic tăios.

Jucas conduse până pe plajă. Era deja noapte și nu se vedea nici picior de om. Codrul de pini din spate era asemenea unui zid întunecos. Își dădu hainele jos, mai puţin chiloţii. Nisipul era încă destul de cald sub tălpile picioarelor, iar apa plăcută și așa de mică, încât fu nevoit să înainteze mult în larg până să poată înota.

Nu simțea niciun curent, nu era niciun val. Marea era perfect lină și călduță și Jucas nu avu parte de șocul cutremurător la care sperase. Dar trebuia să existe ceva în larg – apa rece, curenţii, forţele. Se gândi la modul foarte serios să înainteze întruna până avea să dea de ceva mai puternic decât el.

Barbara îl aștepta la hotel. Nu-i spusese prea multe, doar că trebuia să-l ajute pe danez cu o treabă, înainte să-și ia banii.

Adio Cracovia, se gândi el înaintând prin apă cu mișcări furioase, care, până la urmă, îi solicitau cât de cât mușchii. Își imagină iar viitoarea lui familie zâmbind, mama, tata și cei doi copii, însă nu și casa, pentru că începuse să fie roasă de șobolani mari și maro, așa că dispărea încetul cu încetul. Apoi un șobolan se apucă să roadă piciorul copilului celui mai mic, ștergând zâmbetele de pe chipul lui și ale părinţilor.

Se opri dintr-odată din înaintat. Știa de unde veneau șobolanii. Îi vedea și acum gonind prin grajd în ziua în care intrase acolo cu lanterna aprinsă și-o văzuse pe bunică-sa lângă iesle. Nu se gândise nimeni să-i spună și lui de ce murise. Însă murise, până și un copil de șapte ani putea să-și dea seama de asta. La fel și șobolanii.

Apa era deja prea adâncă și nu mai atingea fundul cu picioarele. Începu să înoate, de data asta executând mișcări line și metodice. N-or să-l învingă șobolanii. Mai avea încă o grămadă de piste pe care le putea urma.

Își aminti de haine. Nu știa ce să facă cu ele. În final, luă cămașa și-i băgă mâneca în fibrele microscopice, dar, odată arse hainele, n-avea să mai rămână mare lucru din ele.

Principala vinovată pentru faptul că mersese totul așa de rău fusese chiar femeia. Nu era cea din gară, nenorocita aia băieţoasă și sfrijită.

Asta fusese blondă, ca Barbara, și cu sânii chiar mai mari. Ce simplu era să fi fost cealaltă.

Încercase să fugă imediat ce-l zărise și e limpede că n-ar fi făcut-o dacă n-ar fi avut nicio vină. O prinsese și-i altoise, instinctiv, câteva peste mâini și peste picioare, ca să n-o mai ia la fugă. Era îngrozită. Bălmăjise ceva, probabil în daneză, iar apoi și-a dat seama că nu înțelegea o iotă. Și a început să-i vorbească în engleză. L-a întrebat cine era și ce căuta acolo. Deși se vedea clar în ochii ei că știa pentru ce venise. Era atât de speriată, că-și dăduse drumul pe ea, pe picior în jos, iar sub fusta-i albă se formase o băltoacă.

Oare de ce nu-i spusese, proasta naibii, se întrebă el. Ce-o fi crezut ea, că, dacă zicea „nu" destul de des, el avea să-și ceară scuze pentru deranj și să plece?

Venea un moment în care conștientizau. Unii încercau să scape ori țipau sau implorau. Alții se dădeau, pur și simplu, bătuți. Dar venea întotdeauna un moment în care conștientizau. Odată ce sfâșia toate lucrurile care-i apărau – haine frumoase ori poate o casă impecabilă, atitudinea binevoitoare sau draperiile apretate, numele, poziția, impresia de putere și de siguranță: *nu, e imposibil să mi se întâmple mie una ca asta...* odată ce-i făcea să înțeleagă că da, chiar li se întâmplă una ca asta, că i se poate întâmpla oricui, inclusiv lor, odată ce dispărea incertitudinea, mai rămânea un singur lucru, dura realitate că el, Jonas, n-avea să se oprească până nu primea lucrul după care venise.

Deși fusese îngrozită, blondei daneze îi luase destul de mult până să ajungă în momentul acela. Mult mai mult decât le lua celor din Lituania. Poate că impresia de siguranță era mai consistentă aici, la fel ca stratul de grăsime al peștelui din lacul Tivoli. I-a luat ceva până s-o facă să dispară. Dar trebuia să aibă în vedere și că femeia efectiv se chinuia să înțeleagă ce voia să-i spună.

A întrebat-o de bani. I-am dus la loc, a răspuns ea. Sunt la Jan. Și tot insista cu asta, deci poate că nu mințea.

Apoi a întrebat-o de băiat. Cine era târfa care-l luase? Unde era? La cine?

În punctul acela s-a lovit de un sâmbure de îndârjire, dincolo de toată delicatețea ei de blondă. Nu voia să-i spună. Îl mințise, spunând că nu știe. Și-atunci și-a ieșit rău din fire.

S-a văzut nevoit s-o lase puțin singură, îi era teamă să nu care cumva să moară, îi era teamă că murise deja. S-a dus afară și a stat câteva minute pe verandă, trăgând aer în piept și ascultând bâzâitul enervant al țânțarilor ce păreau să fie dotați cu motorașe proprii, însă prea turate. Dintr-odată a văzut un motan gri iţindu-se din tufișurile de pe cealaltă parte a peluzei. Se oprise la o oarecare distanță, mieunând cu o intonație curioasă. Se pare că simțise pericolul, pentru că nu s-a apropiat, ci a tăiat-o numaidecât prin tufe și dus a fost.

Când a intrat înapoi în casă, femeia reușise să se târască până-n pat. Nu respira deloc bine, se îneca și făcea spume la gură și n-a avut nicio reacție când s-a dus peste ea, în cameră.

— Ni-na, bolborosea ea. Ni-na.

Habar n-avea dacă era un răspuns la întrebarea pe care i-o pusese sau dacă striga, pur și simplu, după cineva de la care spera să primească ajutor. I-a luat mobilul de lângă pat, să vadă dacă avea vreo Nina în agendă. Avea. Și-a notat numărul și numele de familie și a aruncat telefonul în pat.

— Ni-na, a zis femeia încă o dată.

Habar n-are că sunt aici, se gândise el. Apoi a văzut balta de sânge ce se forma sub capul ei.

Flăcările se stingeau. Aruncă sandalele peste cenușa încă încinsă, iar apoi astupă totul bine. Cu puțin noroc, n-avea să găsească nimeni niciodată rămășițele. Apoi își luă o cămașă curată din geanta din mașină.

Încercă să analizeze situația cu mintea limpede. Trebuia s-o facă. Momentan, nu știa unde erau banii. Blonda zisese că-i dăduse danezului înapoi. Danezul zisese că erau la blondă. Jucas tindea s-o creadă mai mult pe blondă decât pe danez.

Iar băiatul? Poate că era chiar la „Ni-na” aia pe care o pomenise. Poate că băiețoasa aia brunetă care-l privise insistent în gară era însăși Nina. Dacă băiatul era, cu adevărat, la ea? Dacă de-asta se dovedise dintr-odată danezul atât de reținut cu privire la plată? La suma pe care-

o stabiliseră, nu era deloc de mirare că voia mai întâi să primească marfa și abia apoi să dea banul.

Odată îmbrăcat iarăși din cap până-n picioare, Jucas o sună pe Barbara. O lăsase într-un hotel înainte să plece din oraș. Alți bani aruncați de pomană, dar nu putuse s-o ia cu el.

— Ai vreo carte de telefoane în cameră? o întrebă el.

Femeia îi răspunse că „da".

— Vreau să-mi cauți o adresă, zise el. Dar să nu suni nici la informații și nici la recepție. Da?

— Când vii? întrebă ea, iar Jucas îi simți numaidecât nervozitatea din glas.

— Curând. Să faci cum ți-am zis, e important.

— Bine, bine. Ce vrei să fac?

— Să cauți pe cineva în cartea de telefoane. Vezi dac-o găsești pe una Nina Borg.

Helgolandsgade.

Strada era mică și-ți lăsa un oarecare sentiment de claustrofobie. Pe o parte se afla hotelul Axel, proaspăt renovat, cu fațada lui albă și luminoasă și cu o libelulă mare și aurie ce stăruia deasupra ușii de la intrare. Era la modă, se gândi Nina, să rămâi peste noapte în Vesterbro, ca să admiri prostituatele și hoții de buzunare.

Un grup de tinere adolescente se postase chiar vizavi de intrarea în hotel. Arătau ca niște școlărițe, se gândi Nina, surprinsă. N-aveau haine de piele, nici ciorapi cu plasă și nici părul decolorat. Păreau a fi niște tinere normale care ieșiseră noaptea în oraș. Și totuși, era limpede pentru ce stăteau acolo.

Cele patru tinere se uitau în permanență la trecătorii de pe stradă. Din când în când, una se distanța de grup, făcea câțiva pași și-și scotea, eventual, telefonul din geantă, fără să sune însă pe nimeni. Apoi revenea la loc și se așeza pe micul scuter negru în jurul căruia se strânseseră cu toatele. Restul lumii își vedea de drum, însă ele nu.

Nina îl apucă puțin mai bine pe băiat de mână și o luă în direcția lor. Câteva fraze rostite într-o engleză stâlcită se făcură auzite peste conversația zgomotoasă purtată de niște bețivani ce mergeau în sens opus.

— Nouășpe. Am câștigat!

Una dintre fete râse zgomotos și făcu câțiva pași nesiguri în spate, pe pantofii cu tocuri mult prea înalte pentru vârsta ei.

Făceau pariuri pe vârsta ei, se gândi Nina, fără să știe însă dacă restul fetelor ghiciseră bine sau nu. O trecu un fior. Ida mai avea puțin și împlinea paisprezece ani.

— Mă scuzați.

Nina vorbi pe un ton dinadins mai cald și oarecum neutru. Bănuia că fetele n-ar fi fost dispuse să stea la discuții cu nimeni altcineva în afară de cei interesați strict de ele.

Fetele se întoarseră, toate, spre ea și Nina fu surprinsă să constate cât de tinere erau. Machiajul încărcat și luciul de buze cu sclipici le făcea să arate ca niște fete deghizate în femei mature. Nina spera, cumva, ca o voce pițigăiată s-o anunțe că erau concurente la un concurs bizar de

frumusețe pentru țărăncuțe minore, după care una să înceapă să interpreteze un cântec.

Una dintre cele patru se poziționă, dreaptă, în fața ei, cu picioarele desfăcute și mâinile încrucișate la piept, încercând, probabil, să pară amenințătoare. Era mică și foarte slabă și o săgeta nervos pe Nina cu privirea ei neagră.

— Am nevoie de o mână de ajutor, zise Nina. Vreau să știu dacă înțelegeți ce vorbește băiatul de lângă mine.

Fata aruncă un ochi pe stradă în sus, apoi se uită iar la Nina, cu evidentă neîncredere.

— *Atju,* zise Nina, arătând spre băiat. Știți, cumva, ce înseamnă? În ce limbă e?

Chipul aspru al fetei se îmblânzi. Nina o văzu, practic, cântărind argumentele pro și contra și așezându-le pe două coloane inegale. Băgă numaidecât mâna în buzunarul de la blugi și-i întinse o bancnotă mototolită de o sută de coroane. Inspirat gest. Fata vârî bancnota discret în buzunarul său.

— N-aș putea spune cu siguranță. Pare a fi în lituaniană.

Nina dădu aprobator din cap, zâmbind cât mai blând cu putință. Bani nu mai avea.

— Și tu nu ești din Lituania?

Răspunsul era mai mult decât evident, dar Nina vru să întrețină conversația, agățându-se de mica șansă care-i fusese acordată.

— Sunt din Letonia.

Fata ridică din umeri.

— Marij a e din Lituania.

Se dădu mai încolo, arătând spre fata înaltă și bine făcută ce râsese adineauri, fie ea sau nu de nouăsprezece ani. Avea părul lung și negru, strâns la spate, în coadă de cal. Părea neastâmpărată, se gândi Nina. Avea picioarele prea lungi pentru cât de mic îi era trupul, genunchii lați și osoși și se mișca stângaci și ciudat, ca toți tinerii în plină creștere.

Părea ursuză și se uita neîncrezător la Nina.

— Știi cumva ce înseamnă *atju?* întrebă ea.

Pe chipul fetei apăru, involuntar, un zâmbet, probabil din cauza felului în care pronunțase Nina cuvântul.

— Se zice aciu. Aciu.

Pronunțase „a”-ul puțin mai prelung decât Nina și rostise cuvântul exact așa cum nu-i ieșise ei, deși se străduise. Chipul tinerei vădi blândețe și un aer copilăros când îl repetă, dând la iveală un șir de dinți perfect albi și totuși prea mari și prea curați pentru machiajul ei bătrânicios.

— E în lituaniană, zise ea zâmbind iar și ducând mâna lată la piept. Eu sunt din Lituania.

Nina arătă iar spre copil.

— Trebuie să vorbesc cu el. Cred că și el e lituanian.

Dacă fata accepta s-o ajute, putea să afle lucruri de la băiat. Poate că ar fi reușit chiar să afle cum de ajunsese într-o valiză dintr-un dulap pentru bagaje din gara centrală. Ar fi fost nemaipomenit ca fata să accepte să meargă într-un loc mai liniștit.

— Mă poți ajuta să vorbesc cu el?

Fata întoarse capul și se uită la ea, de data asta cu o oarecare îngrijorare pe chip. Nu era convinsă și, când un tânăr în tricou negru traversă Helgolandsgade pe neașteptate și se îndreptă spre ele, zise în grabă:

— Dacă stăm la taclale, nu facem niciun ban.

Se uita după bărbatul în tricou negru care mărise pasul și se apropia de Nina și de fete. Tânăra cu coadă de cal făcu un pas în spate și o lăsă deoparte pe Nina.

— Mâine, zise ea încet, fără s-o privească. După ce dorm. La doișpe. Știi unde-i biserica?

Nina dădu dezaprobator din cap. În Copenhaga erau, probabil, sute de biserici și nu știa niciuna dintre ele.

Bărbatul în tricou aproape că ajunsese în dreptul lor. Nu era cu mult mai în vârstă decât fata cu coadă de cal, se gândi Nina. Se potrivea în peisaj, își zise ea, spre deosebire de un dulgher sau un instalator novice. Nu era din cale-afară de înalt, dar era musculos, avea părul scurt și blond și un tatuaj cu un șarpe negru ce-și croia drum pe bicepșii lui bine lucrați.

Fata dădea ușor din buze, de parcă și-ar fi repetat numele înainte să-l spună cu voce tare.

— Sfântul Duh, zise ea în cele din urmă.

Bărbatul în tricou se opri. O apucă pe tânără de braţ și o trase după el pe trotuar, fără să-i arunce Ninei nici măcar o privire. Făcură câţiva paşi, iar zgomotul produs de prima palmă răsună pe toată strada. Fata cu coadă de cal fu bruscată și căzu, dând capul pe spate. O lovi de trei ori, tare și ferm. Apoi îi dădu drumul.

Nina îl luă pe băiat în braţe și se îndreptă cu paşi apăsaţi spre Istedgade. Furia îi clocotea în corp asemenea unei pulsaţii aprige și roșii, dar nu putea să facă nimic momentan. Cel puţin, nu cu băiatul după ea. La naiba, probabil că n-ar fi putut face mare lucru nici dac-ar fi fost fără el. Gândul nu-i slăbi sentimentul de furie.

Înainte să dea colţul se uită încă o dată pe Helgolandsgade în jos. Bărbatul plecase, dispărând, probabil, pe vreo ușă neluminată sau pe vreo intrare de serviciu. Fata cu coadă de cal se îndrepta iarăși spre scuterul negru. Mergea adusă de spate, cu braţele lungi strânse în jurul corpului.

Una dintre tinere îi atinse ușor umărul când se alătură grupului, iar în timp ce se îndepărta, Nina le auzi iarăși vorbind clar în spatele ei și râzând grosolan și sfidător. Făcuseră un nou pariu, iar fata cu coadă de cal râdea mai tare decât toate.

Nina îl cără pe băiat în braţe până la maşină. Era treaz, dar slaba îndârjire pe care o întrezărise la el când coborâseră la început din maşină, pe Reventlowsgade, dispăruse. Cu fiecare pas făcut, picioarele i se legănau ca ale unei păpuși din cârpe pe lângă trupul ei. Ajunși la maşină, nu reuși nici măcar să se ţină pe ele până deschise ea ușa. Puse pătura în carouri peste pata urât mirositoare de pe bancheta din spate și-i dădu drumul băiatului, să intre în maşină. Apoi se așeză și ea în spate, alături de el, și stătu așa, în întuneric. Era extenuată. Era 23:00 fix, remarcă ea. Nu știa de ce, dar îi plăcea când se uita la ceas la oră fixă; poate că agrea precizia celor două zerouri.

Circulaţia pe Tietgensgade se mai redusese. Pe cealaltă parte a străzii, într-unul dintre blocurile vechi din Vesterbro, văzu o bucătărie încă luminată. Un tânăr stând la parter își făcea o cafea la ibric, spunând ceva unei persoane din spatele său. Puse ibricul pe o tavă alături de un

set de cești, zâmbi și apoi se întoarse cu spatele la fereastră. Nina se întrebă dacă viețile celor din jur erau așa de simple precum păreau. De simple și de împlinite.

Probabil că nu, își zise ea pe un ton sec. Era doar felul ei distorsionat de a privi lucrurile; la asta se pricepea de minune, ori, cel puţin, așa-i zisese terapeutul. Avea obiceiul să se considere o intrusă în raport cu ceilalţi, care formau, cu toţii, o comunitate mare și fericită. Se mai pricepea de minune și să-și spună că ea era singura capabilă să salveze lumea și să facă ordine în jur, pentru că oamenii, în rest, erau prea ocupaţi să-și cumpere televizoare cu ecran plat, să-și reamenajeze bucătăria sau să-și facă o cafea la ibric și să fie fericiţi. Din cauza felului ei distorsionat de a privi lucrurile, i se întâmplase în repetate rânduri, înainte să se nască Anton, să ia, speriată, avionul și să se ducă degrabă acasă, la Ida și la Morten. De câţiva ani încoace însă, credea cu adevărat în spusele lui Olav, cum că avea o percepţie eronată și că distorsionarea îi făcea rău și ei, și celor din jur.

Acum, cu băiatul în preajmă, realitatea nu mai părea așa de simplă și de clară.

Nina se lăsă pe spate și-și simţi oboseala din oase.

Ar fi vrut să-l sune pe Morten. Nu ca să-i vorbească, pentru că n-ar fi fost bine. Ci doar ca să-i audă vocea, să audă știrile de la TV în fundal și să-și aducă aminte că lumea era, în definitiv, normală. Duse mâna la buzunar, unde-și ţinea de obicei mobilul, pe care însă îl pierduse.

Încuie ușile și dădu drumul la radio. Poate că auzea la știri ceva despre un băiat dispărut. Ceva care să-i arate limpede că băiatul era real, că-l căuta cineva. Scoase pâinea din pungă și-i dădu o felie copilului. O luă și mușcă încet din ea, fără să se uite la Nina. Au stat așa, unul lângă altul, și au mâncat, băiatul reţinut și cu privirea în pământ, iar ea cu mâna pe gâtul lui alb și moale. Când își termină felia, copilul se ghemui lângă ea, iar Nina îl înveli cu un capăt al păturii. Se lăsă mai în jos, pe banchetă, aducând genunchii spre piept și sprijinindu-i pe scaunul din față, și închise ochii. Era pe punctul de a aţipi. Somn. Dumnezeule! Trebuie să mai și doarmă. Poate că mâine avea să facă rost de un telefon, să-l sune pe Morten. Poate că, atunci, glasul lui n-o să mai fie așa de ostil. Era mereu bine dispus dimineaţa și poate că îndrăznea să-i zică și de băiat.

Deschise ochii cu greu pentru ultima oară, să vadă ce făcea copilul. Dormea iepurește, cu o umbră de îngrijorare sub pleoape, dar respira liniștit și regulat, ținând buzele întredeschise. Exact ca Anton când își punea capul ușor pe pânza Omului-Păianjen de pe perna sa.

Nina închise ochii.

În sfârșit, era liniște în casă. Anton refuzase să meargă la culcare și stătuse îmbufnat și-l bătuse la cap pe Morten până la ora nouă, așa că pierduse știrile. Ida ascultase muzică tare în loc să-și pună căștile, așa cum dictau regulile casei. Nici măcar nu avusese chef să-i atragă atenţia. Se pare însă că terminase cu criza ei de revoltă adolescentină, iar sunetele ciudate, neregulate și tropăitoare ce se auzeau în timp ce se juca pe calculator erau destul de difuze, cât să le poată ignora.

Deschisese geamurile din bucătărie și din sufragerie în speranţa c-o să se facă puţin curent, însă aerul părea să se fi coagulat și ziua părea să nu se mai termine, la fel ca transpiraţia de sub cămașa lui. Ar fi vrut să facă un duș, dar era prima dată când îl luase pe Anton de la grădiniță și reușise, în sfârșit, să stea liniștit, citind ziarul și savurând o cafea. O să facă duș mai încolo; poate o să-l ajute și să doarmă.

Erau zile. Erau zile în care-și dorea să bage tot într-o capsulă a timpului și să se mai întoarcă s-o deschidă peste vreo patru ani. Ce mult își dorea să facă ceva cu viaţa lui; Doamne, cât i-ar fi plăcut să exploreze minereurile din tundră sau să plece iar în Groenlanda sau în Svalbard și să se întoarcă numai după ce-o să se sature de ţânţari și de urși polari, gata să-și reia viaţa de familie de unde o lăsase, cu toate piesele așezate la fel pe tablă. Sau oarecum la fel, pentru că ar fi schimbat vreo două mișcări.

Nu că nu i-ar fi plăcut ce avea, copiii, casa, ipotecile și slujba bine plătită. Doar că-și dorea mai mult. Se gândise, la un moment dat, că poate reușea să le împace pe amândouă: să plece în Groenlanda vreo trei luni, iar Nina să rămână să vadă de casă. Dar asta se-ntâmplase înainte de prima ei rătăcire. Plecase de acasă pentru că așa simţise ea că trebuie, era convins de asta. Și totul fusese atât de neașteptat, încât crezuse că-l părăsise pentru totdeauna. N-o să uite în veci ziua aia. O simţea sub piele, ca o capsulă cu otravă care din când în când se găurea și picura.

Se întâmplase la cinci luni după nașterea Idei. Pe atunci locuiau în Aarhus, într-un apartament urât, dar ieftin, de lângă Ringgaden. Nina terminase de curând studiile de asistenţă socială, iar el era doctorand la geologie. Într-o zi, când s-a întors acasă de la facultate, a auzit-o pe Ida,

încă din casa scării, plângând – ba nu, *țipând*. A urcat scările câte trei odată și aproape c-a smuls ușa din țâțâni. Ida era prinsă cu centura în scaunul ei de la masa din bucătărie și avea fața umflată și roșie de la cât plânsese. Era despuiată din cap până-n picioare, neavând nici măcar scutecul pe ea, iar cădița verde-deschis, din plastic, de pe podea era încă plină cu apă. Nina era lipită de ușa dinspre scările de urgență și arăta de parc-ar fi fost încolțită de ceva. Și-a dat seama dintr-o privire că nu avea cu cine să vorbească; era inutil s-o întrebe ceva ori s-o roage să-l ajute. Habar n-avea de cât timp stătea așa. Însă trecuse destul de mult, căci Ida făcuse pe ea și udase, evident, și scaunul.

A doua zi îl sunase dintr-o cabină telefonică de pe aeroportul din Copenhaga. Pleca la Londra, iar de acolo în Liberia, ca voluntară pentru o organizație numită Medicul Caritabil. Firește că nu era un post obținut în decurs de-o zi. Cu toate că luase decizia mai de mult, făcând, probabil, toate pregătirile cu o săptămână în avans, nu se sinchisise să-l informeze și pe el că pleacă și, cu atât mai puțin, să-i ceară părerea. Acum, că se gândea mai bine, era limpede că cea care-o ajutase fusese Karin. Niște chirurgi francezi pe care-i cunoștea ea se arătaseră dispuși să treacă peste lipsa de experiență profesională a Ninei. Și așa a rămas Morten singur cu fetița lor de cinci luni.

Explicațiile au venit la mult timp după aceea și nici măcar atunci pe deplin. Văzuse că Nina nu putea să doarmă, că se ducea zi și noapte să vadă ce face Ida, că se temea de cine știe ce pericole mai mult sau mai puțin imaginare. Se străduise să-i potolească temerile, dar realitatea și rațiunea nu aveau cine știe ce efect asupra convingerii ei că fata avea să sufere un accident îngrozitor.

— Îi făceam baie, îi zisese ea, nu atunci, ci după un an de la întâmplare. Îi făceam baie și apa s-a făcut dintr-odată roșie. Știam că n-are cum să fie așa. Dar, de fiecare dată când mă uitam în cadă, apa era tot roșie.

Făcuse eforturi uriașe să se îmbărbăteze și s-o scoată pe Ida din cadă, pentru ca s-o lege apoi în scaun, la loc sigur. Iar faptul că nu-și luase numaidecât tălpășița și așteptase până sosise el acasă... fusese un miracol, întrucât reușise să-și țină în frâu impulsivitatea.

Discutase ocazional cu colegi care lucraseră împreună cu ea prin diverse părți ale lumii. O admirau. Ziceau că e aproape inuman de

rațională și de eficientă în situații de criză. Nina era singura pe care mai puteai conta în caz de accident după dărâmarea vreunui pod ori când cineva arunca o grenadă și corturile infirmierilor începeau să ardă sau când soseau pacienți fără brațe și fără picioare după o explozie în mină. Conducea remarcabil o cruciadă a ei de salvare a lumii. Numai familia o făcea să se simtă inutilă și demnă de autodispreț.

Ida era deja în pragul ușii când își dădu el seama că tropăielile ce veneau din camera ei încetaseră.

— Mai vine acasă? întrebă ea.

Purta o pereche de pantaloni scurți de un verde-electric și un tricou negru pe care scria: O *să tot port negru până or să descopere o culoare mai închisă*. Un cerculeț argintiu din nara ei era dovada ultimei lui înfrângeri în războiul cu tineretul.

Nu-i mai zice „mamă", se gândi el. Îi zicea fie „ea", fie „Nina".

— Normal că vine, spuse el. Probabil că mai are de lucru.

Știa că ultima afirmație arăta cât se poate de transparent că încerca s-o acopere pe Nina, dacă nu chiar pe el. S-o fi zis, oare, din puțina loialitate pe care o mai avea față de Nina sau doar pentru că nu-i plăcea să pară nesigur?

— Of!

Ida se retrase în camera ei, nici liniștită, nici descurajată.

— Hai, la culcare, îi strigă el.

— Mda, bombăni ea, vrând, parcă, să spună că, dacă mergea la culcare atunci, era *numai* pentru c-așa voia ea.

Morten lăsă ziarul din mână și se uită în gol. Nu era în stare să citească. Nina îl mințise. O simțise clar în pauzele de vorbire pe care le făcuse și-n încercarea ei de a-i vorbi detașat. Îl enervase și asta, la fel cum îl enervase și că uitase să-l ia pe Anton. Dar n-avusese chef s-o ia la rost. Și nici să se certe cu Ida pe tema căștilor. Se pare că în ultima vreme avea tot mai puțin chef de orice.

Lucrurile *mergeau* mai bine. Ori, cel puțin, așa-i plăcea lui să creadă. Nu, chiar mergeau mai bine. Olav o ajutase. De fapt, îi ajutase pe amândoi. În timpul rutinei cât se poate de evidente ce se instalase după Tbilisi, când le fusese ceva mai greu, terapeutul norvegian reușise, cumva, s-o facă pe Nina să înțeleagă că avea nevoie de ajutor. Și nu atât

din cauza a ceea ce se întâmplase în Tbilisi, Dadaab și Zambia, ci din cauza obsesiei care o împinsese spre Tbilisi, Dadaab și Zambia.

Nina se întorsese acasă. Era aproape rasă în cap, avea urme de înțepături de insecte pe corp, însă și o nouă... ei bine, poate că „serenitate" nu era cel mai bun cuvânt. Mai bine „echilibru". Un echilibru cultivat atent care-l făcea pe Morten să creadă c-aveau să izbutească, în cele din urmă, să trăiască iarăși împreună și să se iubească. Se mutaseră în Copenhaga. O luaseră de la început. Ea se angajase la Crucea Roșie, iar el devenise „căutător prin mâl", cum le plăcea geologilor să-și numească, respectuos, slujba – colecta și analiza mostre de minereuri din instalațiile petroliere din Marea Nordului și din alte locuri deloc exotice. Conveniseră amândoi că, dacă aveau să refacă legătura dintre ei, familia trebuia să fie prioritară.

Perfect. El era încă parte din familie. Și ea la fel. Doar că în după-amiaza aceea îl minţise. Și nu știa și nici n-avea cum să fie sigur că mâine n-o să primească un telefon de la ea din Zimbabwe, din Sierra Leone sau din cine știe ce alt loc îndepărtat și plin de pericole.

Să te ia naiba, Nina! Lăsă cana din mână și se ridică, dornic să schimbe ceva. Simțea nevoia să iasă din casă, să evadeze. Măcar câteva ore. Sau poate câțiva ani. Dar ar fi vrut să știe c-o să-l aștepte totul la fel la întoarcere.

De-abia trecuse de patru dimineața, când a auzit soneria și s-a trezit din somn. Nu era Nina, care-și pierduse cheile, așa cum sperase. Erau doi polițiști. Unul în uniformă, celălalt în costum.

— Vrem să vorbim cu Nina Borg, zise cel în costum, scoțând legitimația cu un gest care-i intrase în reflex de ani buni.

Pe Morten îl ardea stomacul de la excesul de cafea.

— Nu-i acasă, zise el. E la o prietenă. Dar ce s-a întâmplat?

— Ne dați voie să intrăm puțin? Investigăm o crimă.

Familia Baronas locuia într-o casă mică de lemn aflată în mijlocul mai multor clădiri în construcție. Cu spațiul gol dintre casa lor și noile blocuri, modesta grădină a familiei părea o adevărată junglă. O bicicletă mică și roșie era legată de gard cu lanțuri mari și grele.

Sigita deschise poarta și se apropie de casă. O îmbie mirosul de ceapă călită; se pare că Julija Baroniene făcea ciorbă. Sigita apăsă butonul soneriei de lângă tocul scorojit al ușii. Îi răspunse numaidecât un băiețel în vârstă de doișpe-treișpe ani. Purta o cămașă albă cu cravată și părea incredibil de curat și de bine-crescut.

— Bună, spuse Sigita. Mama ta e acasă?

— Cine să-i spun c-o caută? întrebă el, prevăzător, de parc-ar fi primit ordine să nu lase pe oricine înăuntru.

— Doamna Mazekiene, din comitetul școlar, zise Sigita, ca să fie sigură că n-o să-i trântească nimeni ușa-n față cu o viteză mai mare decât atunci când se întrerupe o legătură telefonică.

Băiatul rămase locului o clipă, iar Sigita își dădu seama că încerca să ghicească dacă era vorba despre vreo problemă legată de el. Îi zâmbi liniștitor.

— Ăăă, poftiți înăuntru, zise el. Mama gătește, dar o să vină imediat.

— Mulțumesc.

O pofti în sufragerie și se făcut nevăzut, plecând, probabil, în bucătărie. Sigita rămase în mijlocul camerei, măsurând cu privirea locul bine știut. Văzu o canapea mare și moale, de un maro-deschis, o achiziție recentă, dar în rest nu se schimbase nimic. Dușumeaua era mai neagră, de cât de des fusese dată cu lac, iar în fața canapelei se afla un preș afgan, cu nuanțe tari de roșu, alb și turcoaz. Trei pereți erau acoperiți de sus până jos cu rafturi sculptate frumos și pline cu cărți și, după lemnărie, păreau să fie la fel de vechi precum casa. Rafturile se aplecaseră sub greutatea cărților și a partiturilor, iar lipit de al patrulea perete, între două ferestre înalte, se afla un pian din mahon închis la culoare și bine întreținut, cu clape atât de vechi și de uzate, că deveniseră ușor concave și gălbui-ivoriu.

Se deschise ușa și în cameră intrară o femeie mică și îndesată și o fată, probabil fiică-sa, care, așa cum stătea, atârnată de gâtul ei, părea

să aibă mai puțin de șapte-opt ani cât ai fi zis că are. Aduseră cu ele un miros de mâncare gătită, iar când dădură mâna, Sigita simți o umezeală răcoroasă ce-o făcu să-și închipuie că doamna Baroniene curățase cartofi.

— Julija Baroniene, se prezentă ea. Și ea e fetița mea, Zita, după cum bine știți.

Zita se uita fix la picioarele ei, fără nicio intenție de a o saluta pe străină. Avea părul împletit, iar cărarea dreaptă de pe mijloc era perfect albă în contrast cu părul negru.

— Îmi cer scuze, zise maică-sa. Zita e mai timidă și tare mămoasă.

Nu mă recunoaște, își zise Sigita. Cum ar putea? A trecut atâta vreme. Dar Sigita o recunoscu imediat ce-i văzu părul roșcat și ochii calzi, de culoarea prunei. Ea era, Julija.

— Mi se pare firesc, zise Sigita. Având în vedere prin câte a trecut.

Julija Baroniene deveni bățoasă.

— La ce vă referiți? întrebă ea.

N-avea niciun rost să tărăgăneze lucrurile, se gândi Sigita.

— N-am venit din partea comitetului școlar, zise ea. Am venit să vă întreb cum de-ați reușit s-o luați pe Zita înapoi. Vedeți, oamenii care v-au luat-o pe ea l-au luat, acum, și pe băiețelul meu.

I se frânse vocea rostind ultimele cuvinte.

Cu un miorlăit slab ce-o făcu pe Sigita să se gândească la o pisică pe cale să se înece, Zita se ghemui cu totul în brațele maică-sii și-și ascunse fața.

Preț de o clipă, Julija Baroniene o străpunse pe Sigita cu privirea de parcă ar fi înjunghiat-o cu un cuțit. Apoi făcu un efort și se strădui să zâmbească.

— Deci asta era, o nimica toată, zise ea. A fost o neînțelegere. Pe Zita a luat-o, de fapt, mama unei prietene de-a ei, nu-i așa, draga mea?

Zita nu răspunse și nici nu se dezlipi de maică-sa. Nervoasă cum era, părea și mai mică decât în realitate.

— Regret că i-am făcut pe cei de la poliție să piardă vremea de pomană. Și... și-mi pare rău și pentru dumneavoastră și pentru băiețel. Sunteți sigură că nu e tot o neînțelegere la mijloc? Poate că e la un prieten. Sau poate c-a ieșit la o mică plimbare.

— Are numai trei ani. Plus că au văzut vecinii când l-au luat. Și...

Ezită, iar apoi izbucni:

— Trebuie să existe o legătură. Nu vă mai aduceți aminte de mine?

Julija se uită în jur, prin cameră, până să ajungă cu privirea în dreptul Sigitei. De data asta, Sigita întrezări în ochii ei de culoarea prunei un licăr cum c-o recunoscuse.

— Aaa, zise ea.

Sigita dădu aprobator din cap.

— Da, spuse ea apoi. Îmi pare rău că v-am mințit. Dar, având în vedere că mi-ați închis telefonul în nas, m-am temut că n-o să vreți să vorbiți cu mine dacă spuneam... cine sunt.

Julija Baroniene rămase nemișcată, ca și cum descoperirea i-ar fi răpit total capacitatea de a se mișca și de a vorbi. Sigita auzi, în fundal, un zgomot de uși trântite și de voci omenești, dar n-o slăbi deloc pe Julija din privire.

— Spuneți-mi măcar ce să fac, zise ea. Nu suflu o vorbă la poliție, aveți cuvântul meu. Vreau doar să-l iau pe Mikas înapoi.

Julija Baroniene nu spuse nimic. Ușa se deschise iarăși.

— Bună ziua, zise bărbatul care intră. Aleksas Baronas. Mi-a zis Marius că ați venit din partea comitetului școlar.

Îi întinse, politicos, mâna. Era mai în vârstă decât Julija, un bărbat calm purtând un costum gri-maro, ce-i venea puțin mare pe umeri. Îi luă ceva până să-și dea seama că se întâmplase ceva cu ele.

— Ce e? întrebă el dintr-odată, văzând-o pe Zita ținându-se strâns de maică-sa.

Julija nu știu ce să-i spună, așa că-i explică Sigita:

— Băiețelul meu a fost răpit de aceiași oameni care v-au luat-o dumneavoastră pe Zita, zise ea. Vreau doar să-mi spuneți cum să fac să-l iau înapoi.

El se dezmetici mult mai repede decât nevastă-sa.

— Ce prostie, zise. Nu vedeți că speriați copilul? Zita n-a fost răpită de nimeni și nici n-o să fie vreodată. Nu-i așa, scumpo? Hai, dă-i un pupic lui tati. Îmi pare rău, însă trebuie să vă rog să plecați, noi tocmai voiam să ne așezăm la masă, ca s-ajungem la timp la concertul lui Marius.

Zita fu nevoită să se desprindă din brațele maică-sii. O luă tatăl ei și-o sprijini pe brațul lui stâng, iar ea îi trecu mâinile pe după gât.

— Nu vreau să par prost-crescut, zise el. Dar fiul meu are un concert diseară și ținem mult să-l vedem.

Sigita dădu neîncrezătoare din cap.

— Cum puteți... cum puteți să vă prefaceți în halul ăsta? Cum de vă lasă inima să nu mă ajutați? Când știți prea bine prin ce trec?

Își acoperi ochii cu mâinile, în încercarea de a-și reține plânsul, dar nu izbuti.

Atitudinea bărbatului era tot mai neprietenoasă.

— Vă rog să plecați, zise el. Acum!

Sigita dădu încă o dată din cap. Plângea în hohote și nu reușea sub nicio formă să se oprească. De-abia putea să mai vorbească. Luă un pix din geantă și apoi ochi o partitură oarecare. Făcând abstracție de țipetele de protest ale lui Baronas, își iscăli numele, adresa și numărul de telefon cu litere mari și ascuțite.

— Uitați, zise ea. Vă implor! Trebuie să mă ajutați.

Era rândul Julijei Baroniene să plângă. Suspinând, se întoarse și ieși din cameră. Zita se eliberă din îmbrățișarea tatălui și vru să fugă după ea, dar bărbatul o opri.

— Las-o pe mami acum! Are puțină treabă.

Zita ridică ochii spre taică-su. Apoi îi întoarse spatele și se duse în grabă spre taburetul pianului. Se așeză jos, cu spatele perfect drept și cu ochii închiși. Iar apoi începu să intoneze gamele, încet, metodic, cu precizie de metronom, în sus și-n jos. Da-da-da-da-da-da-da-daa, di-da-di-da-di- da-di-daa. Da-da-da-da-da-da-da-daa...

Pe chipul lui Barones se întipări o expresie chinuită. Se îndreptă și el către pian și opri cu blândețe degetele trepidante, apucând-o pe fată de încheietură. Se uită apoi la Sigita.

— Altfel, o ține așa cu orele, zise el, părând total pierdut.

Îi distruseseră familia, se gândi Sigita, i-o distruseseră și i-o dezbinaseră, iar el nu mai știa cum s-o unească la loc.

Se uită la mâinile Zitei odihnindu-se în continuare pe abanosul ponosit, de parc-ar fi așteptat să-i dea drumul, ca să se-apuce iar de cântat. Pe Sigita o trecu un fior, iar imaginea de nesuportat îi reveni în minte. Mikas într-o pivniță, Mikas singur în întuneric, Mikas înconjurat de oameni periculoși care voiau să-i facă rău.

— Vă rog, zise tatăl Zitei. Vă rog să plecați. Nu vedeți că, oricât am vrea, tot nu vă putem ajuta?

În drum spre casă, Sigita se gândi numai la mâinile Zitei. Mâinile unei copile de opt ani încordate ca niște gheare pe clapele îngălbenite ale pianului. Mai puțin degetul mic de la mâna stângă, care nu era încârligat precum celelalte, ci bățos și drept. Era degetul de la care-i căzuse unghia.

Jan credea c-o să dea peste mese de fier și tavane luminate fluorescent, peste dale albe și reci și poate chiar peste compartimente frigorifice. Dar lumina din capela Institutului de Medicină Legală era slabă și deloc stridentă, iar trupul neînsufleţit zăcea pe o targă banală, acoperit cu un cearșaf alb de bumbac și însoţit de două lumânări ce-i împrumutau locului o surprinzătoare notă de grație.

— Vă mulţumesc că aţi venit, îi zise ofiţerul care-l condusese înăuntru.

Jan îi uitase deja numele.

— Părinţii ei locuiesc în Jutland, așa că e de preferat să încercăm să facem o identificare înainte să-i punem să bată drumul până încoace.

— Firește, zise Jan. Dacă vă pot ajuta...

Simţi că-l arde pe gât în jos înainte să dea cearșaful la o parte, s-o vadă la față.

Ce rău arăta. Nu se aștepta deloc să fie atât de lipsită de viaţă. Avea pielea galbenă cum e ceara, total inumană, și-i fu absolut imposibil să-și închipuie că era numai adormită.

— Da, e Karin, zise el, cu toate că avea impresia că minţea.

Nu mai avea nimic din Karin.

Șocul fu mai mare decât crezuse c-o să fie. Se simţi ca un personaj din desenele animate suspendat undeva deasupra unui hău ce ducea în iad. Iar singurul lucru care-l mai ţinea deasupra era refuzul de a conștientiza că avea să se prăbușească.

— Cât de bine o cunoșteaţi pe Karin Kongsted? întrebă femeia-ofiţer, acoperindu-i fața la loc cu cearșaful.

— Eram prieteni buni, zise el. De vreo doi ani stătea într-un apartament deasupra garajului nostru și, cu toate că era total separat de restul casei, nu știu... nu e ca și cum mi-ar fi fost doar angajată.

— Am înţeles c-o angajaserăţi ca infirmieră privată. De ce aveaţi nevoie de serviciile ei?

— Acum mai bine de doi ani, am făcut o operaţie la rinichi. Așa am cunoscut-o pe Karin. Iar apoi... mă rog, ne-am înţeles bine atât profesional, cât și personal. A fost o operaţie complicată și încă mai am

probleme medicale. Mai apar complicaţii. M-a ajutat foarte mult s-o am alături. E... era foarte pricepută.

I se părea total absurd să fie acolo, lângă cadavrul lui Karin, și să vorbească despre ea. Dar femeia mai avea întrebări.

— Înţelegeţi că sunt nevoită să vă întreb unde aţi fost aseară. Nu eraţi acasă când v-am sunat.

— Nu eram, am trecut o clipă, dar apoi a trebuit să merg la birou. Am o companie destul de mare de condus.

— Așa ni s-a comunicat și nouă.

— Cred c-am stat la birou până pe la șapte. Apoi am mers la apartamentul meu – adică al companiei – și am mai lucrat o vreme. Mă gândeam să rămân acolo peste noapte.

— Unde se află apartamentul?

— În Lakesgade.

— Putem să vă sunăm acolo, mai târziu? Pentru un interogatoriu formal.

Se gândi repede. Telefonul Nokia era în servietă. Iar servieta era în Lakesgade.

— Cred c-o să merg acasă, la soţie, zise el. Probabil că e foarte mâhnită. M-aș putea prezenta mâine la secţia de lângă mine. Să zicem, mâine-dimineaţă?

Fii cooperant, se sfătui el. Poate c-o să conteze mai târziu.

— E foarte bine, zise ea, politicos. Deși acum cazul e investigat de Departamentul de omucideri al poliţiei regionale din Nordsjælland.

Femeia scoase din servieta personală o broșură cu un titlu pompos: „Reformă din partea poliţiei regionale: iată unde ne găsiţi". Încercui adresa cu un pix.

— Puteţi veni la secţia asta mâine la ora 11?

Se întrebă dacă-l urmăreau. Taxiul se strecura prin traficul de noapte ca un rechin printr-un banc de heringi și nu-și dădea seama dacă se ţinea vreo mașină după el.

Nu fii paranoic, își zise el. De-abia dac-au izbutit să descopere cauza morţii, plus că sigur n-au destui oameni să-i pună pe urmele tuturor

cunoscuților lui Karin. Și totuși, nu rezistă să arunce o privire prin apartamentul din Lakesgade.

Taxiul plecă mai departe, lăsând strada pustie. Locul avea un aer aparte la ora aceea din noapte – dalele rotunde, iluminatoarele stradale cu formă pătrată, ca felinarele, până și sediul cu aspect de fortăreață al Băncii Daneze, care, din unghiul respectiv, părea mai degrabă o cetate medievală decât o corporație.

Intră în apartament și înhăță servieta. Nu-l căutase nimeni pe Nokia cât lipsise.

După douăzeci de minute, se urcă în mașină și plecă spre casă. Acum era destul de sigur că nu-l urmărea nimeni, traficul pe autostradă era foarte lejer la ora aceea și, când opri într-o zonă de picnic dintre Roskilde și Holbæk, mașina lui marca Audi era singura din toată parcarea.

Scoase mobilul Nokia și dădu un telefon. Lituanianul îi răspunse destul de greu.

— Alo?

— S-a zis cu înțelegerea noastră, spuse Jan cât putu de calm.

— Nu, zise bărbatul.

Atât, o simplă negație.

— Tu n-auzi ce spun?!

— N-am găsit niciun ban, zise lituanianul. A zis că ți i-a dat ție.

— Tu mă crezi prost?! zise Jan. Ea i-a luat.

Văzuse cutia goală în dormitorul ei. Goală, dar cu un bilet înăuntru: ÎMI DAU DEMISIA.

— Ea i-a luat, iar acum e moartă. Tu ai omorât-o?

— Nu.

Jan nu-l credea.

— Să stai departe de mine și de familia mea, zise el. Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Am terminat-o!

O pauză scurtă.

— Mai întâi să-mi dai banii, zise lituanianul, iar apoi închise.

Jan stătu puțin liniștit, să-i revină respirația la normal. Apoi dădu cu telefonul de asfalt de câteva ori, până fu sigur că era total nefuncțional. Intră în toaleta urât mirositoare, scoase cartela SIM, o aruncă în veceu și trase apa. Apoi șterse telefonul bine cu șervețele umede și-l azvârli în tomberonul mare de afară, răscolind gunoiul cu un băț până ce mobilul dispăru, amestecându-se cu maldărul de cotoare de măr, ambalaje de pizza, mucuri de țigară și alte deșeuri.

Ce mai avea de făcut?

Era obligatoriu. Era, cu adevărat, obligatoriu.

Prima oară, cutiuța de plastic. De numai doi centimetri pătrați și câțiva milimetri grosime. Nu era mai mare decât cartela SIM, dar puținele picături de sânge din ea ascundeau mii de informații. O călcă în picioare și apoi aruncă rămășițele în tomberon.

Urmă fotografia. O scoase din portofel și o privi pentru ultima oară. Încercă să se împace cu ideea că n-o s-o mai aibă, nici pe ea, nici ceea ce reprezenta. Își aprinse bricheta Ronson și așteptă ca micuța flacără să-i cuprindă un colț, iar apoi o aruncă în tomberon cât încă ardea mocnit.

Intră în Audi și stătu acolo până i se opriră mâinile din tremurat ori, cel puțin, până simți că poate conduce în siguranță.

Mobilul Sigitei se auzi sunând înăbușit în geantă în clipa în care deschise ușa de la intrare. Țârâitul o pătrunse ca un șoc și-și goli numaidecât geanta pe masă. Orice altă metodă mai puțin drastică n-ar fi ajutat-o deloc să-l găsească în timp util.

— Alo?

Nu era Julija Baroniene, deci nu se răzgândise. Nici o voce necunoscută care să-i spună ce să facă pentru a-l vedea din nou pe Mikas.

— Cei de la LTV sunt dispuși să dea un anunț cu dispariția lui Mikas, zise Elvaldas Guzas. Mai ales dacă acceptați să veniți la studio și să faceți un apel direct către răpitori.

Sigita nu zise nimic. Cu câteva ore în urmă, ar fi acceptat fără nicio ezitare. Dar acum... își aminti de Julija Baroniene și de familia ei, de frica lor. Și de Zita, care n-avea o unghie.

— Și nu e niciun pericol pentru Mikas? întrebă ea.

Simți ezitarea polițistului și aproape auzi păcănitul pixului acestuia.

— V-a contactat cineva?

— Nu.

— Deci au trecut patruzeci și opt de ore fără să vă dea nici măcar un semn, zise Guzas. Am dreptate?

— Da.

— Destul de bizar. De regulă, sunt prompți cu instrucțiunile, pentru ca părinții să n-apuce să sune la poliție.

— Julija Baroniene a sunat.

— Așa e. La câteva ore după dispariția fetei. Dar n-au trecut nici douăzeci și patru de ore și și-a și retras declarația.

— Și credeți c-a făcut asta pentru c-au amenințat-o?

— Da.

— Păi, asta înseamnă că e periculos.

— Trebuie doar să cântărim opțiunile, zise el. L-am dat dispărut pe Mikas și am trimis deja o notă cu semnalmentele presupușilor răpitori la toate secțiile de poliție din Lituania. Am luat legătura cu poliția din Germania, unde locuiește tatăl băiatului. Am anunțat până și interpolul, cu toate că n-avem nicio dovadă că Mikas ar fi fost scos din

Lituania; dimpotrivă, legătura cu cazul doamnei Baroniene ne face să credem că e vorba despre o infracțiune de ordin local. Dar totu-i în van. N-am reușit să dăm nici de fiul dumneavoastră, nici de infractori. Și cred că ne-ar prinde bine să apelăm la public.

Publicul. Cuvântul o făcu pe Sigita să simtă fiori prin tot corpul.

— Nu știu ce să zic...

— LTV o să vă transmită apelul în timpul știrilor de noapte. De regulă, sună mulți oameni, iar intervențiile unora ne-au fost de-a dreptul utile în alte dăți. Putem să afișăm până și o fotografie cu presupușii răpitori. Avem mare încredere c-o să ne ajute mult în faza asta a investigației.

Vorbea ca și cum ar fi înghițit unul dintre rapoartele poliției, se gândi Sigita. Tare-aș vrea să știu cum vorbește când nu e la muncă. Se trezi închipuindu-și-l pe Guzas cufundat în apă până la mijloc, îmbrăcat ca un pescar autentic și chinuindu-se să prindă un pește.

— Direcția curentului ne face să suspectăm că păstrăvul s-ar putea afla în segmentul stâng al zonei de investigare, comentă Guzas în capul ei, ca un om aflat în afara programului.

Sunt foarte, foarte obosită, își zise Sigita. Sau poate că e vina comoției. Imaginația ei, pe care, ca s-o tempereze, nici nu trebuia să depună eforturi, se precipita asemenea gazului metan, ieșind din adâncurile minții sale. Nu-i plăcea senzația.

— Am discutat și cu soțul dumneavoastră și consideră că e oportun să aranjăm difuzarea. Dar ar fi de preferat să faceți dumneavoastră apelul, în fața camerelor. Din câte am constatat până acum, inițiativa are efect până și asupra oamenilor care n-ar suna în mod normal la poliție. Și asta cu-atât mai mult cu cât e implicat un copil.

Își trecu mâna sănătoasă peste față. Era frântă. Nu mâncase și nu băuse mai nimic toată ziua, se gândi. Durerea de cap era deja o constantă, se obișnuise cu ea.

— Nu știu ce să zic... Chiar ar ajuta?

— Nu v-aș propune o astfel de soluție, dac-am fi primit vreo veste de la răpitori. În astfel de circumstanțe, rumoarea creată de public n-ar face decât să pună și mai multă presiune asupra infractorilor și chiar să vă pună copilul în pericol. Dar n-avem nicio veste de la ei. Nu?

Mă pune la încercare, se gândi Sigita. Încă nu are încredere în mine.

— N-avem, zise ea. Dar, dacă e periculos pentru Mikas, n-o fac.

— Trebuie doar să cântărim opţiunile, repetă el. Nu spun că riscul e zero, dar, după estimările noastre, numai așa avem șanse, momentan, să-l găsim pe Mikas.

Sigita își auzea pulsul. Cum să ia o decizie atât de importantă în condițiile în care altcineva, și nu ea, era stăpân pe soarta copilului ei?

— Putem, desigur, să aranjăm difuzarea și fără consimţământul dumneavoastră, zise poliţistul în final, când văzu că nu avea de gând să se pronunţe.

Era o amenințare? Furia începu numaidecât să clocotească în ea.

— Nu, răspunse Sigita. N-o fac! Iar dacă faceţi asta fără acordul meu, o să...

Nu-i fu posibil să-și ducă ideea până la capăt. Ce putea să-i zică? Avea totul de partea lui.

Auzi un oftat slab la capătul firului.

— Doamnă Ramoskiene, nu eu vă sunt dușman, zise el.

Furia-i dispăru la fel de repede precum se instalase.

— Așa e, știu, zise ea.

Dar odată încheiată convorbirea, nu se putu abține să-și pună întrebări. Ce era mai important pentru ofiţerii tineri și ambițioși ca Guzas? Să prindă infractorul sau să salveze victima?

I se lipea bluza de spate, așa că se gândi să acopere ghipsul cu o pungă și să facă un duș. Își turnă șamponul direct în cap, în loc să pună o măsură în palmă, și-i fu de-a dreptul imposibil să-și facă un turban din prosop, cum avea obiceiul. Când trebuia să înceapă jurnalul de noapte, dădu drumul la televizor, încă nervoasă. În ciuda a ceea ce-i spusese Guzas, nu văzu niciun reportaj zguduitor despre Mikas Ramoska, un băieţel de trei anișori dispărut încă de sâmbătă. Iar apoi, firește, o năpădiră îndoielile. Oare trebuia s-o facă? Oare să-l fi văzut cineva pe micuţul ei? Cineva dispus s-o ajute?

Când sună telefonul, se repezi la el cu atâta neîndemânare, că-l trânti pe jos. Îl recuperă numaidecât și, chit că nu știa numărul, apăsă butonul de răspuns.

— Alo?

— Sunt eu.

— Ăăă... care eu?

— Tomas.

Era cât pe-aci să mai întrebe o dată cine era, până să-și dea seama că era vorba de frățiorul ei mai mic. Nu-i auzise niciodată vocea după maturizare, ci numai primele tonalități aspre din vremea pubertății. Avea doisprezece ani când plecase ea din Tauragė și nu mai vorbiseră deloc de atunci.

— Tomas!

— Da, chiar eu.

O pauză. Sigita nu știu ce să-i răspundă. Ce-i spune o soră fratelui ei cu care n-a mai vorbit de opt ani?

— Ne-a zis mama lui Darius că a... dispărut Mikas, spuse Tomas în cele din urmă.

— Așa e.

O durea gâtul și nu putu să spună mai mult.

— Îmi pare rău, zise el. Și... ăăă... mă întrebam... dacă te pot ajuta cu ceva?

O cuprinse pe neașteptate un val de duioșie. Îi răpi până și puțina putere pe care o mai avea în brațe și-n picioare, așa că se prăbuși pe canapea, cu telefonul în poală și cu lacrimile înnodându-i-se sub bărbie. De obicei, nu plângea. Însă azi, pierduse numărul lacrimilor.

— Sigita?

— Da, reuși ea să îngaime. Mulțumesc. Îți mulțumesc mult. Sunt așa de bucuroasă că ai sunat.

— Ăăă, pentru puțin. Sper să-l găsească.

Nu putu să mai zică nimic și Tomas poate că simți. Se auzi un clic slab, semn că închisese. Dar o sunase. Vești de-acasă primea foarte rar, iar de când se despărțise de Darius, cea mai de încredere sursă de informații din Tauragė se stinsese, ușor, ușor. Și voia să afle o grămadă de lucruri despre cei de acolo. Voia să știe de ce se apucase Tomas după terminarea școlii. Dacă mai stătea acasă. Dacă avea o iubită. Cum o ducea.

Dacă o iertase.

Poate c-o iertase. Căci, până la urmă, îi telefonase.

Sigita se băgă în pat, dar nu izbuti să adoarmă. Nesuferita capacitate de imaginație pe care și-o descoperise dintr-odată îi tot aducea imagini în faţa ochilor și nu știa cum să scape de ele.

Dac-o să-i faceți vreun rău copilului meu, se gândi ea, vă omor cu mâna mea!

N-o spusese ca într-un acces de furie, așa cum își strigă, de pildă, doi beţivi unul altuia: „Te omor cu mâna mea!" sau ceva similar. Nici vorbă de așa ceva.

O spusese cu hotărâre.

Și, cumva, se mai liniști. Era aproape convinsă că infractorii îi simțiseră hotărârea și erau conștienți de prețul pe care aveau să-l plătească dacă-i făceau vreun rău lui Mikas. Și asta pentru că așa stabilise ea. Firește, era un gând prostesc, după cum bine știa partea rațională din ea. Și totuși, o ajuta: „Dac-o să-i faceți vreun rău copilului meu, vă omor cu mâna mea!"

În cele din urmă, ieși pe balcon și se așeză pe un scaun din plastic alb pe care-l ținea mereu acolo. Căldura absorbită de beton în timpul zilei era eliberată seara, după răcirea aerului, așa că nu simți nevoia să-și mai ia nimic peste cămașa de noapte. Se gândi la Julija Baroniene, care-i luase copilul mai de mult. Se gândi la Guzas și la Valionis. Oare plecaseră la casele lor sau încă mai munceau? Oare le păsa destul de Mikas? Ori numărul copiilor dispăruți era așa de mare, că nu mai stătea nimeni să lucreze în câte două schimburi, pentru încă un băiat dispărut?

Voiau să apar la televizor, se gândi ea. Asta înseamnă că le pasă. Își aminti de fetița de origine engleză care dispăruse, dar nu-i mai ținea minte numele. Apăruse luni de zile la știri și se implicase până și Papa în cazul ei.

Mikas o să se-ntoarcă acasă, își zise ea, ferm. N-aș suporta să gândesc altfel.

În parcarea din faţa blocului opri un taxi. Sigita se uită instinctiv la ceas. Era trecut de două noaptea – o oră cam neobișnuită să vii acasă. Din mașină coborî o femeie care se uită nedumerită în jur. Sigur mergea în vizită la cineva și încerca să se orienteze. Apoi se îndreptă spre scara pe care locuia Sigita.

Ea e, își zise Sigita dintr-odată. E Julija!

Se ridică atât de brusc în picioare, că se împiedică de tocul ușii și se lovi la degetul mare. O durea, dar nu conta. Se repezi la interfon și, imediat ce-l auzi sunând, apăsă butonul de deschidere. Ieși, șchiopătând, din casă și se uită după Julija Baroniene până ajunse sus, la ea.

Julija se opri imediat ce dădu cu ochii de Sigita.

— Trebuia să vin, zise ea. Aleksas nici n-a vrut să audă, așa c-am așteptat să se culce. Trebuia să vin.

— Haideți înăuntru, zise Sigita.

Cât de bizar că avem putere să spunem „ia loc” sau „vrei o cafea?” până și atunci când în joc sunt viața, moartea și sufletul unui om, se gândi Sigita.

— Pot să-ți zic Sigita? întrebă Julija, legănând nervos ceașca de cafea din mâini. Eu încă te văd ca atunci, cu toate că acum ești femeie în toată firea.

— Da, sigur, zise Sigita.

Se așezase în fotoliu sau, mai degrabă, pe brațul lui. Ținea mâna dreaptă atât de încleștată, că unghiile îi intrau în palmă, dar știa că n-ajuta la nimic să încerce s-o zorească pe femeia de pe canapea. Își aminti, fără să vrea, de porumbeii mesageri ai bunicului ei. Cum aterizau uneori pe acoperișul cotețului și nu voiau deloc să intre în el, astfel încât durata cronometrată a zborului lor să fie mai mare cu câteva minute decât în realitate.

— N-are rost să grăbim lucrurile, îi spunea bunică-su. Hai, stai aici cu mine, pe bancă, Sigita, c-or să vină ei, n-avea grijă.

Bunicul murise în 1991, în anul cu obținerea independenței. Bunicii Julija nu-i păsa de păsăret. Vânduse cei mai buni porumbei unui vecin, iar pe restul îi lăsase la locul lor (unde-au și stat vreo cinci-șase ani, până într-o iarnă când o vijelie a luat pe sus acoperișul cotețului.

Sigita se uită la Julija și se străduí să stea liniștită și să aștepte.

— Nu trebuie să sufli o vorbă la poliție, zise Julija în cele din urmă. Promiți?

Sigita își dădu cuvântul. Dar femeia încă nu părea foarte convinsă.

— Și-a ieșit din fire când a aflat că sunaserăm la poliție. A zis că s-a văzut nevoit să-i facă rău Zitei, și asta numai din vina noastră.

Mâna cu care ținea ceașca îi tremura.

— N-o să suflu nicio vorbă, zise Sigita.

— Promite-mi.

— Îți promit.

Julija se uită insistent la ea. Apoi lăsă degrabă ceașca din mână. Își puse mâinile pe după gât și lăsă capul jos, ca să-și scoată lănțișorul pe care-l purta. Nu, nu era un simplu lănțișor. De el atârna o cruce. Un

Iisus mic de aur pe o cruce neagră de lemn; cu toate că era de dimensiuni mici, suferința de pe chipul lui Iisus se vedea limpede.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă Julija.

— Da, zise Sigita, pentru că nu era momentul să se gândească la detalii privind credința și îndoiala.

— Atunci jură pe crucea asta! Pune mâna pe ea. Și promite-mi că n-o să zici poliției nimic din ce urmează să-ți spun.

Sigita își puse mâna atent pe cruce și rosti promisiunea întocmai. Nu era sigură dacă valora mai mult decât angajamentele anterioare, dar se pare că Julija se mai liniștise.

— Ne-a dat un plic. Ca să vedem ce-l forțaserăm să facă, după cum ne-a zis chiar el. Înăuntru se afla unghia ei. Întreagă. Am știut că-i a ei, pentru că-n ziua de dinainte o lăsasem să se joace cu oja mea.

Julijei îi tremura vocea.

— Ne-a zis că dacă ne mai duceam la poliție, avea să ne-o răpească iar pe Zita, ca s-o vândă unor cunoscuți de-ai lui. Bărbați cărora le plăcea să facă sex cu minore, ne-a zis.

Sigita înghiți în sec.

— Dar, Julija, zise ea, dacă intră la zdup, n-are cum s-o mai ia pe Zita.

Julija dădu nebunește din cap.

— Crezi că-mi permit să risc? Oamenii nu stau toată viața-n închisoare. Și, ca fapt divers, nu e singur în treaba asta, știu sigur.

Sigita se gândi că era un miracol că Julija se hotărâse să vină la ea.

— N-am știut c-o să facă asta, bâigui Julija, ghicind vorbele pe care Sigita nu îndrăznise să le rostească. N-am știut c-o să-ți răpească și ție copilul.

— Dar tu ai reușit s-o iei pe Zita înapoi, zise Sigita. Cum ai făcut?

Julija tăcu atât de mult, că Sigitei i se făcu teamă că n-avea să-i răspundă.

— I-am zis de tine, șopti ea în cele din urmă. Voia să știe cum te cheamă și i-am zis.

Sigita se uită total consternată la Julija.

— Voia să știe cum mă cheamă...?

— Da. Vezi tu, nu ținem niciodată evidența fetițelor. De clinică vorbesc. Numele lor nu sunt înregistrate nicăieri, pentru că părinții –

adică noii părinți – primesc, cu toții, un certificat de naștere de unde reiese că nou-născutul e al lor.

Sigita simți o arsură îngrozitoare în stomac. Am avut dreptate, se gândi ea. M-a pedepsit Dumnezeu. E numai vina mea, pentru că mi-am vândut primul copil. Logica Sigitei era oarecum ciudată, neavând nicio legătură cu rațiunea.

— Dar de ce... ce avea cu mine?

Julija dădu din cap.

— El n-avea nimic. El e doar ăla care face treaba. Celălalt avea ceva cu tine. Danezul.

— Cum adică?

— A venit acum câteva luni la clinică. Voia să știe unde stai și era dispus să dea bani grei ca să-i spunem, dar doamna Jurkiene n-a avut cum, pentru că n-avea nicio adresă trecută nicăieri. Iar apoi el m-a recunoscut pe mine, pentru că eu îi dusesem copilul atunci. Copilul tău. Și m-a întrebat dacă-mi aminteam cumva unde stai sau de unde ești. Firește că-mi aminteam, pentru că tu fuseseși atunci pe moarte și te vizitasem în repetate rânduri. Dar lui i-am spus că nu știam nimic.

Julija plângea în timp ce vorbea, dar plângea într-un fel ciudat, fără să suspine deloc și având numai ochii înlăcrimați.

— Nu m-a crezut și-mi tot zicea că-mi dă toți banii lui dacă-i spun ceva, orice. Și-n tot timpul ăsta, celălalt bărbat stătea în spate, cu mâinile la piept, și era mai mult decât evident că se afla acolo ca să-l păzească pe danez, cu tot cu banii lui. Știi tu, un fel de gardă de corp. N-am înțeles de ce te căuta după atâta timp. Iar apoi au plecat și am crezut că asta e tot. Dar n-a fost așa.

— Danezul.

Sigita încercă să-și pună oarecum în ordine gândurile haotice.

— El mi-a luat...

— Da. El ți-a luat copilul. La primul mă refer.

Julija o privi cu ochi negri și sticloși.

— Credeam că le facem un bine, înțelegi? Fetițelor și bebelușilor, în general. Aveam numai clienți bogați, pentru că te costă mult să faci rost de un copil pe calea asta. Trăiam cu impresia c-or să fie buni cu ei și c-or să le poarte de grijă ca și cum ar fi ai lor. Altfel de ce să fi insistat atât să nu afle nimeni că-s adoptați? Iar femeile erau mereu foarte

fericite. Plângeau și țineau copilul strâns la piept. Danezul însă a fost însoţit numai de bărbatul ăla, el a luat copilul, pe nevastă-sa n-am cunoscut-o niciodată. M-am gândit abia târziu la asta.

— Ai zis că trăiai cu impresia c-or să fie buni cu ei... Să-nţeleg că nu mai ești de aceeași părere?

— Așa e. În genere, nu mai sunt. Dar mi-am dat demisia de la clinică. Nu mai vreau să lucrez acolo. N-o să fie ușor, pentru că aveam un salariu bun, iar Aleksas e profesor și nu câștigă prea mult. Dar nu mai vreau să lucrez acolo.

— Însă n-am înţeles un lucru: tot danezul a luat-o și pe Zita?

— Nu chiar. A luat-o garda lui de corp. Nu știu cum îl cheamă. Și s-a întâmplat cam la o lună mai târziu, când aproape că și uitasem de danez. Însă garda de corp n-a crezut nicio clipă că nu mai știam nimic de tine. Și mi-a luat-o pe Zita. Așa că i-am zis că te cheamă Sigita, dar nu i-a fost de-ajuns. Voia să-ți știe și numele de familie, și unde locuiai. Iar asta chiar nu știam. Păcat de Zita, mi-a zis el, pentru că-și dorea tare mult să se întoarcă acasă, la mami. Așa că m-am apucat să caut prin dosare, până am găsit ce-mi trebuia. Chitanţa cu plata. Nu era trecut numele tău pe ea, ci al mătușii tale. Dar el s-a arătat mulţumit, pentru că a lăsat-o pe Zita să se întoarcă acasă.

Ierburi pentru remedii naturiste: 14.426 de litai.

O, da, Sigita-și aducea și-acum aminte de chitanță. Dar pe celelalte nu reușea să le pună cap la cap.

— Dacă faci ce-ţi spun, zise Julija, nu crezi c-or să-ți dea băiatul înapoi? Cum au făcut cu Zita mea?

— Dar nu știu ce vor să fac, zise Sigita, plângând cu disperare. Nu mi-au zis nimic!

— Poate s-a întâmplat ceva, zise Julija. Poate că garda de corp nu reușește să dea de danez sau mai știu eu ce.

Sigita dădu neputincioasă din cap.

— Nu cred.

Apoi ridică dintr-odată capul.

— Ai zis că nu ţineţi evidenţa fetiţelor. Dar despre oamenii la care merg copiii aveţi, cumva, informaţii?

— Da, bineînţeles. Altfel n-am putea face certificatele.

— Bine, atunci. Să te uiţi cum îl cheamă.

— Pe danez?

— Da. Julija, îmi ești datoare. Și, dacă poți, să-mi zici și adresa.

Julija părea îngrozită.

— Nu se poate.

— Ba da, se poate. Ai făcut-o o dată, ca s-o salvezi pe Zita. Acum trebuie să m-ajuți și pe mine să-mi salvez copilul.

Sigita înghiți în sec, nu-i plăcea deloc că trebuia să recurgă la asta. Dar o făcea pentru Mikas.

— Altfel, n-am decât să mă duc la poliție. Și-o să-i pun pe ei să vină să caute prin dosarele de la clinică.

— Ai promis! Ai jurat pe crucea lui Iisus!

— Așa e. Și, crede-mă, nu vreau să-mi încalc promisiunea.

Julija încremenise, stătea neclintită, ca un animal prins în cursă. O durea s-o vadă așa.

— O să mă străduiesc să fac ceva mâine-dimineață, înainte să ajungă secretara, zise ea în cele din urmă. Și dacă nu găsesc nimic?

— O să găsești, zise Sigita. Trebuie!

A doua zi, telefonul sună puțin înainte de ora nouă.

— Îl cheamă Jan Marquart, zise Julija. Notează-ți adresa.

Nina se trezi pentru că-i bătea cineva, tare și ritmic, în geamul de la mașină. Deschise ochii la timp și văzu o siluetă gârbovită trecând strada cu pași legănați și îndreptându-se spre gara centrală. Deasupra nenumăratelor felinare de pe Reventlowsgade, cerul era de un cenușiu-deschis și răspândea lumină.

O durea ceafa, iar durerea o făcu să-și amintească vag că în timpul nopții se chinuise să-și țină capul drept. Nu dormise bine, dar chiar și-așa, tot reușise să aţipească puțin. Își îndreptă cu grijă gambele încrucișate și rezemate de scaunul din față. Tendoanele și mușchii protestară cu vehemență după ce deschise ușa mașinii și-și puse picioarele pe caldarâm.

Băiatul încă dormea. Se răsucise în somn, iar mâinile se odihneau pe banchetă, cu palmele în sus. A uitat unde e, își zise Nina în gând, puțin invidioasă. Stătuse cu grija lui până și-n somn, așa că era mai obosită decât în noaptea trecută.

Se ridică ușor și merse câțiva pași pe lângă mașină, ca să-i treacă amorțeala din picioare. Mai avea încă șase ore până la întâlnirea cu fata de pe Helgolandsgade, iar în scurt timp, razele soarelui aveau să transforme cartierul Vesterbro într-un cuptor mirosind a benzină. Trebuia să găsească un adăpost temporar pentru ea și băiat, preferabil unul unde să poată face și duș. Își simțea trupul îmbâcsit – un miros acru de transpirație veche îi trecea pe la nas de fiecare dată când se mișca. Era murdară și obosită.

Băiatul se zvârcoli pe bancheta din spate, încă adormit pe jumătate, dar dând semne de trezire. Se întinse, apoi stătu așa o bună bucată de vreme, cu ochii deschiși, uitându-se la tapiseria cenușie a scaunului din față. Întoarse capul și se uită la ea. Privirea blândă și caldă de după somn dispăru instantaneu când, dezamăgit, își dădu seama de realitate. Se schimbase însă ceva. Era încă resemnat și bosumflat, dar ostilitatea îi dispăruse. Dovedea chiar o ușoară familiaritate, o oarecare apartenență indusă de toate prin câte trecuseră împreună cu o zi în urmă. Privirea fără de viață a lui Karin, balta scârboasă de sânge închegat de sub capul ei. Fuga în pripă de la căsuță, prostituatele de pe Helgolandsgade și feliile de pâine albă neprăjită.

Acum știa lângă cine trebuia să stea. Dar nu știa de ce.

Nina schiță un zâmbet. Nu putu mai mult. Era de-abia 5:43 și gândul c-o aștepta o nouă zi în care avea să se plimbe singură cu băiatul de mână aproape că o slei de puteri. N-avea ce să facă.

Putea să se ducă acasă.

Ideea i se păru proastă, după lunga ceartă de ieri, dar discuția neprietenoasă și prețioasă cu Morten i se părea foarte îndepărtată acum, rătăcind undeva prin cotloanele minții ei. Oare să se fi supărat chiar așa rău pe cât i se păruse ei? Poate că nu. Poate că ar fi înțeles de ce trebuise să se ascundă, cu băiat cu tot. Măcar de-ar fi știut cum să-i zică. Ar fi putut să-i spună că povestea cu Karin fusese o simplă scuză de-a ei, că o chemaseră cei din rețea și că trebuia să-l găzduiască două-trei zile pe băiat, până să-l trimită la rudele lui... din Anglia, de pildă. Morten sigur ar fi acceptat și-ar fi crezut una ca asta.

Lui Morten nu-i plăcea că Nina lucra cu rezidenți clandestini. Era de acord, trebuia făcut ceva în privința lor. Respingea cu îndârjire politica guvernamentală față de refugiați și de alți imigranți, iar când vedea la știri câte-un reportaj despre deportările ridicole și familiile dezbinate, era foarte mâhnit și indignat. Problema lui cu rețeaua și cu angajamentul pe care și-l asumase Nina era strict de natură personală. Morten era de părere că nu-i făcea bine. Credea că rețeaua era un pretext pentru a fugi de ea însăși și de propriii copii, de tot ce-nsemna viață de familie. Când era în toane bune, o alinta pe Nina cu „mica mea amatoare de adrenalină". Când era supărat, se zgârcea cu vorbele, dar antipatia lui față de rețea creștea direct proporțional cu numărul nopților și al serilor petrecute de Nina departe de apartamentul lor din Østerbro.

Ce n-ar fi dat Nina să fie acum acasă! Doamne, cât își dorea asta. Voia să se furișeze pe scări în sus cu băiatul în brațe și-apoi să pună ibricul pe foc, ca să facă o cafea. Să-l lase, poate, pe băiețel să se uite la televizor, iar ea să se strecoare în baia lor mică și să tragă perdeaua de la duș, cu imprimeu cu caracatițe. Și-apoi să zăbovească mult și bine sub apa fierbinte, spălându-se cu șamponul ei natural, fără parfum și mirosind, pur și simplu, a curat. După aceea să se îndrepte tiptil, cu picioarele goale, spre bucătărie, să pună masa pentru micul dejun: cereale, stafide, zahăr și lapte. Copiii aveau să plece, desigur, la școală,

iar băieţelul putea să rămână să mai doarmă câteva ore în patul lui Anton, înainte să plece amândoi spre Vesterbro, s-o găsească pe tânăra de pe Helgolandsgade.

O s-o facă. O să se ducă acasă. Eliberarea fu atât de profundă şi de fizică, de parcă i-ar fi luat cineva literalmente o povară de pe umeri. Îşi ridică ochii spre oglindă şi-i zâmbi sincer băiatului, scoţând maşina din curbă şi îndreptându-se spre Åboulevarden. Totul părea altfel dimineaţa, chiar şi-n dimineaţa aceea. Morten avea s-o ajute. Sigur că da. Cum de putuse să se îndoiască de asta?

Morten pusese de cafea pentru el și pentru sergent. Ofițerul în uniformă nu vru să bea cafea, dar acceptă, în schimb, o cola.

Execută mecanic o serie de lucruri practice care nu solicitau decât o ghidare slabă din partea creierului: umple ibricul, închide apa, clătește ibricul, deschide cutia de cafea.

Nici nu știi dacă mai e sau nu în viață, zise o voce cinică din capul lui. Și ție-ți arde de făcut cafea.

— Lapte sau zahăr?

— Lapte, vă rog.

Deschise frigiderul și dădu cu ochii de bucățile de șuncă sărată ambalate în țiplă, de tuburile de muștar, de castraveți și de borcanele cu sfeclă murată. Era patru și jumătate dimineața. Trupul îi mirosea a transpirație, din așternuturi, și se simți jenat și neîngrijit.

— Mi-a spus despre Karin că era bolnavă sau că nu se simțea prea bine, nu-mi mai amintesc exact. Și că trebuia să-i dea o mână de ajutor.

— Când v-a zis asta?

— Ieri după-amiază. Puțin după cinci. Trebuia să-l ia pe Anton. Fiul nostru. Trebuia să-l ia de la grădiniță, dar a uitat.

— Și vi s-a părut neobișnuit?

Morten dădu ușor din cap, fără să nege faptul întru totul; era, mai degrabă, un gest de incertitudine.

— A fost... cam absentă într-o vreme. Dar și-a revenit. Da, și-a revenit. Cred că... era preocupată de ceva, poate îngrijorată pentru Karin. Au fost colege la Asistență Medicală și destul de apropiate. Dar a trecut ceva timp... de când se văzuseră ultima oară.

Puse ibricul pe masă. Apoi cești le. Și laptele-l turnă în cana Shelton pe care-o primiseră cadou de la ai lui.

Dacă-i moartă, precum Karin?

— Și n-ați văzut-o deloc? întrebă el.

— Nu. Un vecin a auzit un țipăt și a găsit cadavrul.

— A auzit-o pe Karin țipând?

— N-aș zice. Poliția crede că era deja moartă când s-a auzit țipătul. Nu știm cine a strigat, dar martorul e ferm convins că l-a auzit. N-a văzut pe nimeni, dar a auzit o mașină plecând. Nu știm ce model e. Nu

știm dacă la locul faptei a fost chiar soția dumneavoastră sau altcineva, încă facem cercetări în zonă, cu ajutorul câinilor. Așa i-am și găsit mobilul.

Știa ce-nseamnă îndoiala. Cu puțin timp în urmă, îl încercase și pe el zile și chiar săptămâni întregi, atunci când Nina ajunsese să-l sune din ce în ce mai rar și la știri auzea numai lucruri neliniștitoare. Acum însă era mai rău. Mai specific. Mai aproape de casă. Îl cuprinse o furie ciudată și sumbră. La dracu', doar nu erau în Darfur. Nu trebuia să se întâmple așa, acum, că se întorsese acasă.

Sergentul își bău cafeaua.

— Ce înălțime are soția dumneavoastră? întrebă el.

— 1,69, răspunse Morten automat.

Și apoi rămase cu ceașca în mână la jumătatea drumului spre gură, pentru că nu știa dacă informația respectivă nu era, cumva, menită să-i ajute s-o identifice pe Nina sau cadavrul ei.

Apoi se gândi că poate întrebarea avea și un alt scop.

— Doar nu vă-nchipuiți că... ar putea avea ceva de-a face cu crima?

— Încă așteptăm rezultatele autopsiei. Se pare însă că loviturile au fost administrate cu o forță copleșitoare. Credem că atacatorul e bărbat.

Replica nu-l liniști cu nimic.

Anton apăru pe neașteptate în pragul ușii. Transpirase și avea părul ud, iar cămașa de pijama cu Omul-Păianjen, care-i era mare, îi alunecase de pe umăr.

— A venit mami? întrebă el, frecându-se la ochi cu dosul palmelor.

— Nu, încă n-a venit, zise Morten.

Anton se încruntă și se pare că sesiză, în sfârșit, prezența celor doi străini din încăpere. Zărindu-l pe ofițer, băiatul făcu ochii mari de tot. Deschise gura, dar nu zise nimic. Morten înlemnise; era total incapabil să vină cu o explicație care să aibă logică pentru un copil de șapte ani.

— Du-te înapoi la culcare, zise el, încercând să pară firesc și degajat.

Anton dădu scurt din cap. Sunetul tălpilor lui goale pe hol descrise o retragere grăbită.

— Dacă se-ntoarce soția, vă rugăm să-i spuneți să ne contacteze de urgență, zise sergentul. E un martor important.

— Bineînțeles, zise Morten, simțindu-se din ce în ce mai neputincios.

Dacă se-ntoarce.

Pe Jagtvejen circulau câteva mașini în zorii zilei, dar străduțele mai mici de lângă Fejøgade erau încă liniștite și libere. Poate de-asta și văzu numaidecât mașina poliției. Nu era pe avarii, așa că, la prima vedere, ai fi zis că e un taxi alb, numai că mașina era pusă aiurea și înclinat, de parcă șoferul n-avusese vreme s-o parcheze ca lumea, chit că în curbă. Nina își aminti că Morten detesta mașinile parcate neglijent și se gândi c-avea să se enerveze dacă găsea vehiculul acolo când o să coboare să-i ducă pe copii la grădiniță și la școală. Apoi își dădu seama că proeminența de pe capotă era un girofar, și nu o firmă de taxi. Și văzu că sus, în apartamentul lor de la etajul al treilea, luminile erau aprinse, deci cineva era treaz.

Morten nu se trezea niciodată așa de devreme. Avea program flexibil la muncă când nu pleca pe platformă și, deși rămăsese singur cu copiii, n-avea de ce să-i scoale mai devreme de 7:30, să le pună masa și să plece. Era 5:58. Mult prea devreme, ca să nu-i dea de gândit.

Nina trecu calm de intrarea blocului. Poate că polițiștii căutaseră numai un loc liniștit unde să parcheze, ca să-și bea cafeaua de dimineață. Și totuși, de ce era Morten treaz? Oare o căutau pe ea? Din cauza lui Karin sau din cauza băiatului?

Nici nu voia să se gândească. Gândul c-ar fi putut să-și ia adio de la visul de a face un duș fierbinte și de a lua micul dejun ca omul o lăsă și fără puțina energie pe care o mai avea. Strecură Fiatul într-un loc liber de pe stradă în sus și rămase cu mâinile pe volan și cu piciorul pe pedala de accelerație, încercând să ia o decizie.

Pe de o parte, își dorea să termine cu tot.

Era simplu. O să-l dea pe băiat unor adulți care știau să-i ofere îngrijire profesională, fără să-l panicheze aiurea.

Și dacă se chinuia puțin, putea chiar să se autoconvingă că făcea un lucru bun. Că băiatul o să fie protejat și îngrijit de o instituție din Amager, iar bărbatul din gară o să rămână doar o amintire urâtă din copilăria lui, de altfel fericită și lipsită de pericole. Imigranților li se puneau la dispoziție interpreți, așa că nu mai era nevoie să umble după prostituate lituaniene cu coadă de cal și picioare de iapă. Iar dacă băiatul avea pe undeva o mamă bună și iubitoare, or s-o găsească.

Doamne, ce mult și-ar fi dorit să creadă. Se chinuia zi de zi să învețe să fie mai detașată, să nu-i pese de orice lucru ce mergea rău în lume. Sau... să-i pese, dar într-o manieră civilizată, dovedind o implicare admirabilă de care să poată totuși să uite când se întorcea acasă, la Morten și la familie, totul completat cu opinii ferme și coerente referitor la cauza umanitară. Momentan se simțea ca o femeie maniacă de la o organizație pentru protecția animalelor, cu părul răvășit și cu privire chiar mai sălbatică. Disperată. Avea, din fericire, și zile bune, dar de fiecare dată când îndrăznea să se gândească la acea serenitate ca la o permanență, apărea o Natașa, o Rina, o Zaide sau o Li Hua și se alegea praful de artileria ei, iar realitatea îi zgâria din nou trupul gol ca un șmirghel.

Nina opri motorul. Coborî din mașină, închise încet portiera și întoarse capul să se uite la ușa maro și aparent solidă de la intrare, iar apoi la ferestrele de sus. Putea să ia decizia corectă. Putea să facă așa cum ar fi făcut orice om: să ia copilul ușor de mână, să meargă amândoi sus și să dea ochii cu poliția, perfect sigură că luase cele mai înțelepte măsuri, ca adult responsabil ce era. Apoi avea să lămurească lucrurile cu Morten, mărturisindu-i totul în graba ei specifică, fapt care o să ducă la o ceartă reconfortantă și familiară pe tema priorităților ei și a anxietății lui în ceea ce-o privea, iar în final la lacrimi și apropiere. Mâinile ei pe chipul lui, coborând de pe frunte pe obraji, apoi cuprinzându-l pe după ceafă și ghemuindu-se sub părul-i șaten și scurt. Calm desăvârșit.

Toate puteau să se petreacă întocmai, dac-ar fi izbutit să creadă ceea ce credea, fără probleme, aproape fiecare om în parte: că Danemarca era raiul pe pământ pentru viețile umane distruse și aruncate de valuri pe țărmurile sale.

După ferestrele de sus se vedea cineva mișcându-se smucit înainte și-napoi, ca un prădător într-o cușcă strâmtă. Conștiința Ninei se cutremură când recunoscu silueta înaltă și relativ atletică a lui Morten. Lângă el apăru un alt bărbat, mai scund, mai grăsuț, gesticulând ușor și liniștitor.

Un profesionist, își zise Nina, din ce în ce mai reticentă. Morten era în compania unuia dintre acei polițiști care luaseră lecții de vorbit bine în fața civililor agitați.

Îi spunea ceva de genul: „Facem tot ce ne stă în putință și suntem foarte pricepuți la treburile noastre” și: „Suntem foarte bine antrenați, iar pentru a o ajuta pe Nina, ar fi bine să aveți încredere în noi”.

La fel i-ar fi spus și Ninei, luându-l pe băiat de lângă ea: „O să facem tot ce putem să aflăm ce s-a întâmplat”.

Morten scoase dintr-odată capul pe geam, uitându-se în jos. Nina făcu, în pripă, câțiva pași în spate. Oare o văzuse? Ultima urmă de blândețe a zorilor dispăruse, iar lumina zilei o expunea limpede în fața oricui ar fi privit-o. Dar se afla la o oarecare depărtare, iar Fiatul era ferit de celelalte mașini. Stătu nemișcată, știa că mișcarea atrăgea atenția. Însă nu putu să nu-l privească. În cele din urmă, Morten se îndepărtă de la fereastră și ea îndrăzni să se miște din loc. Sări în mașină, trânti ușa și porni degrabă motorul. Fiatul fu efectiv propulsat în stradă, apoi se opri. Uitase de frâna de mână. Înjurând, porni iar motorul și apăsă ambreiajul. Instinctul de fugă preluase controlul asupra corpului și nici nu se mai punea problema să întoarcă.

Oare o văzuse Morten? Iar dacă da, avea să-i spună poliției?

Își aminti, obosită cum era, un lucru la care nu se aștepta. Cu o mie de ani în urmă, când făcuseră dragoste pentru prima oară, iar el îi îndreptase chipul înspre el și o privise țintă în ochi, între ei se crease un moment de apropiere și încredere desăvârșită. Nu, nu era deloc sigură c-avea s-o lase să plece fără să pună poliția pe urmele ei. Putea doar să spere.

Aruncă o privire în oglindă, să se asigure, cel puțin, că mașina poliției era încă fără șofer, cu avariile aprinse și parcată tot în curbă. Apoi în spatele Fiatului trase un SUV gri-închis, cu un portbagaj urât deasupra, și-i blocă vederea. Ei bine, își zise ea, acum era liberă să demareze, cu băiatul la loc sigur, pe bancheta din spate. Apoi se gândi că poate Morten chiar o văzuse și o lăsase intenționat să plece. Să-i fi făcut, oare, un semn discret din mână, cum că putea să se ducă liniștită? Oare acum se ruga în sine pentru ea, sperând să izbutească în orice avea de făcut? Având, de data asta, încredere în ea și fiind dispus să stea liniștit până o să se întoarcă acasă, la el, la schițele slabe ale lui Anton lipite pe ușa frigiderului, la rafturile din baie pe care Ida așeza din ce în ce mai multe fixative și rujuri ieftine și lucioase. Iar când o să se termine tot,

apartamentul și tot ce era în el o să-i fie de-ajuns Ninei. Chiar așa. Era obligatoriu.

Nina intră pe Jagtvej imediat ce arătă semaforul culoarea verde. Deși era dimineață și circulația nu era aglomerată pe cele două benzi de pe partea ei de stradă, din spate auzea întruna claxoane și scrâșnet de frâne. SUV-ul gri nu reușise s-o urmeze îndeaproape în intersecție și rămăsese blocat în mijloc, bot în bot cu un alt monstru ca el, blocând drumul spre Nørrebro.

Nina simți fără să vrea o bucurie certă în timp ce băgă ușor în viteza a patra și-și văzu de drum în vehiculul ei mic și destul de greu de remarcat. Speră că nelegiuiții din intersecție se simțeau bine făcând schimb de insulte și de numere de telefon și bombănind cu privire la zgârieturile de pe boturile ridicol de mari ale mașinilor. Un fel de justiție cosmică, își zise ea, cu cât ești mai mare, cu-atât te lovești de mai multe.

Șoferul Landroverului zbiera la Jucas și-i făcea agresiv semn din deget. Jucas nu pricepea o iotă din ce zicea tâmpitul și nici că-i păsa. Ridicase, dezarmat, mâinile în sus și numai convingerea fermă că la circa două sute de metri de ei era parcată o mașină a poliției îl făcea să se abțină să-i dea una individului de-avea să vadă stele verzi.

Nu era furios, era numai frustrat. Dar, Doamne, ce i-ar mai fi plăcut să-i ardă un pumn în față tipului arogant și sigur pe sine, să-i simtă oasele trosnind.

Se forță să zâmbească.

— Nicio pagubă, zise el arătând spre botul impecabil al Landroverului. Nicio pagubă la tine. Mașina mea, nu bine, dar merge. Zi bună!

Cioburi de un alb-lăptos din farurile Mitsubishiului decorau asfaltul, dar nu mai era nimic de făcut. Jucas voia doar să pornească numaidecât la drum, să n-o scape iar pe târfa băieţoasă. Ignoră obiecţiile neîntrerupte ale omului cu Landroverul, acum în engleză, se urcă la loc în Mitsubishi, dădu cu spatele și reuși să se distanţeze de celălalt vehicul.

— ...conduci ca un tâmpit, ce dracu', crezi că lumina aia roșie e ornamentală, sau ce?

Jucas îi făcu simplu cu mâna și porni la drum.

— Ai văzut încotro a luat-o? întrebă Barbara.

Îi luă ceva până să-i răspundă:

— Nu, zise el.

Și nimic mai mult.

Se uită scurt la ea. Părea straniu de distantă, de parcă n-ar mai fi luat parte la înţelegerea lor. Dar poate că era doar puţin șocată după lovitură.

— Nu s-a întâmplat nimic grav, zise el. S-a spart un far. O să-l repar eu dacă găsim un garaj.

Barbara nu răspunse. Iar el n-avea timp s-o lingușească și s-o facă să-i spună ce păţise. Semnaliză dreapta și firește că trebui s-aștepte o grămadă, să treacă vreo sută de biciclete. Ce dracu' avea lumea din orașul ăla? Nu-și permiteau și ei o mașină? Ziceai că jumătate din

populația lui ținea morțiș să se deplaseze pe două roți, periclitând traficul.

Următoarea intersecție. Ezită, declanșând un cor de claxoane în spate. Nu vedea niciun Fiat. Hotărî s-o ia la stânga și ajunse într-un iad cu un singur sens și cu multe zone cu „circulație închisă” și ronduri cu niște nenorocite de flori, care nu puteau fi puse altundeva decât în mijlocul străzii.

— La dracu’!

Lovi cu ambele mâini în volan și frână brusc. Stătu puțin locului, încercând să se liniștească.

— Era și băiatul cu ea, zise Barbara dintr-odată.

— Da? spuse Jucas săgetând-o cu privirea. Ești sigură?

— Da. Era pe bancheta din spate. I-am văzut părul.

Momentan, ar fi preferat banii. Dar băiatul tot bani îi aducea, deci mai bine decât nimic.

— Ai zis c-or să-l adopte, spuse Barbara.

— Da? A, da, îl adoptă.

— Și-atunci ce căuta în mașină? Am crezut c-or să-l ia noii lui părinți.

— Mda, și eu la fel. Numai că s-a băgat asta, Nina Borg.

— Și de ce l-ai dezbrăcat? zise ea. Pentru poze?

Luă o gură mare de aer și-l dădu afară ușor. Fii degajat!

— Ca să le fie mai greu să-i dea de urmă, zise el. Și gata cu întrebările, că nu faci decât să înrăutățești lucrurile!

Nu-i plăcea deloc cum îl privea acum. Părea că nu mai are încredere în el.

— La dracu’! zise el printre dinți. Nu sunt un pervers d-ăla! Dacă ți-a trecut prin minte una ca asta, atunci…

— Nu, zise ea în grabă. Nu mi-a trecut.

— Bine. Că nu sunt.

Mai conduse o vreme, la întâmplare. Dar Fiatul nu se vedea nicăieri. În cele din urmă se întoarse și parcă iar lângă casă.

— Rămâi în mașină, îi zise el lui Barbara. O să se-ntoarcă. Sună-mă când pleacă polițiștii sau dacă dai cu ochii de ea și de băiat.

— Unde te duci? întrebă ea, privindu-l înainte să plece, dar de data asta cu alți ochi.

Jucas îi zâmbi. Era bine. Încă-l voia aproape, să-i poarte de grijă, și exact asta își dorea și el.

— Mai am câteva lucruri de rezolvat, zise el. Nu durează mult.

Era 7:07 și piscina publică de pe Helgasgade se deschisese de fix șapte minute. Nina ceru două prosoape și urcă pe scările maro și late ce duceau spre vestiarul femeilor, de la etajul unu.

Singure printre nenumăratele dulăpioare goale, trei femei tăcute și introvertite își împătureau hainele stând cu spatele una la alta, sperând într-o oarecare intimitate într-un spațiu cât se poate de public. Una era tânără, remarcă Nina, celelalte două, de vârstă mijlocie. Nu se uită niciuna la Nina și la copil, aflat alături de ea, pe dalele umede și fine, gârbovit și tremurând ușor în răcoarea dimineții.

Nina duse băiatul în baie, unde-și făcu, ascultător, nevoile, cu pelvisul adus în față și cu mâinile strânse pe după gât. Așa stătea și Anton, își aminti Nina, pentru ca apoi să pretindă că n-avea de ce să se mai spele pe mâini. Poate că gestul avea logica lui pentru toți băieții. Nina zâmbi gândindu-se la asta.

Când se întoarseră în vestiar, cele trei femei erau deja în grota răsunătoare unde se afla și piscina, iar Nina începu să se dezbrace, cu mișcări ciudate și anevoioase. Avea mușchii, articulațiile și tendoanele cumva înțepenite, cum le ai, de obicei, după gripă, așa că o luă pe îndelete. N-avea de ce să se grăbească. Îl lăsă pe băiat să aștepte pe una dintre băncile de lemn fixate de perete cu niște suporturi zdravene, dădu drumul la apă și-și puse jetul fierbinte pe piept și burtă.

Nu prea mâncase în ultima vreme. Se vedea după felul în care îi ieșeau coastele prin piele. Fusese slabă dintotdeauna, chiar prea slabă, dar după cele două nașteri nu prea reușise să mai pună deloc pe ea. Se subțiase la față și avea obrajii supți și rămăsese și fără puțina voluptate pe care o inspirau odată claviculele, umerii și coapsele ei. Nu era prea inteligent din partea ei să uite să mănânce. Dar i se întâmpla de fiecare dată când exagera cu munca sau când pleca Morten în Esbjerg, pe platformă. Pur și simplu, n-avea poftă de mâncare, iar pe copii îi hrănea din automatism, neavând însă și grija ei.

— Mai încolo mergem să mâncăm ceva, îi promise ea băiatului. Luăm un dejun mare englezesc, ce zici?

Nu avu nicio altă reacție la auzul vocii, în afară de a se uita efectiv la ea, cu ochi mari și curioși, dând din picioare. Nina se întoarse iar cu

spatele și se dădu pe corp cu săpun lichid din recipientul de pe perete. Mirosea dulce și aromat și părea cam prea extravagant pentru sala de culoare gri, iar Nina trăi un moment de încântare, bucurându-se de căldură și de miros. Îi era bine și avea pielea moale și însufleţită, iar aburul se ridică deasupra și începeţoșă oglinzile și paravanele de sticlă. Își puse iar niște săpun spumos în palmă și se spălă bine de tot pe cap. De curând, se tunsese iarăși destul de scurt. Morten n-o înţelegea, dar nici nu știa ce-nseamnă să te lupţi cu un păr lung și cârlionţat ca al ei. Înainte să-l tundă, îi ajungea până la umeri, așa că s-a simţit foarte eliberată când a scăpat de el. Ca să nu mai zică de slujbă, pentru că nu mai trebuia să se gândească cum să și-l mai facă să dea bine. Mulţi dintre bărbaţii de la „Magazia de cărbuni" le priveau pe femeile angajate ca fiind pe jumătate directoare de închisoare, pe jumătate funcţionare publice. Se simţeau și superioare, și umilite, așa cum zisese odată psihologul de la centru. Tot ce se poate. Indiferent de motiv, conflictele pluteau întotdeauna în aer, iar Nina făcea tot posibilul să pară cât mai asexuată și mai neutră cu putinţă. Așa că, având părul tuns așa de scurt, toată lumea era, lucru curios, liniștită. O parte din feminitatea ei provocatoare dispăruse odată cu părul, dar Nina nu-i ducea dorul. Morten da, însă ea renunţase de mult la ideea de a-și modela aspectul fizic după opiniile lui.

Nina duse agale o mână udă sub buric, sub mușchii bine conturaţi ai abdomenului. În ciuda celor două sarcini, nu avea deloc un trup prea copt și prea feminin. Bietul Morten.

Băiatul se fâţâi, nerăbdător, pe bancă. Adunându-și gândurile ce rătăceau aiurea, Nina opri dușul și se-apucă să umple una dintre cădiţele de plastic alb risipite prin sala de duș. Băiatul nu se opuse când îi dădu jos hainele noi și-l așeză în cădiţă. Ghemuindu-se jos, lângă el, începu să-l spele cu grijă pe umeri, pe piept, pe spate și pe picioare. Nu-l atinse în nicio altă parte, ci-l lăsă, pur și simplu, să stea liniștit în cadă, în timp ce-l clătea de săpun. Băiatul se dovedi surprinzător de liniștit. Încrezător, urmărea cu degetele micile șuvoaie de apă ce-i șerpuiau pe piept și pe burtică, iar când se iţi, aproape din senin, un balon de săpun dinspre marginea căzii și se sparse, pocnind și stropind, de dalele din podea, copilul îi zâmbi Ninei cu veselie, încântat și

surprins – primul zâmbet pe care-l întrezărise pe chipul lui de ieri după-amiază, când își începuseră călătoria împreună.

Nina avu un sentiment nou și cald de ușurare, care i se propagă în abdomen. N-avea de unde să știe sigur și nici nu era expertă în reacții la pedofilie și abuz de copii, dar i se părea că băiatul nu trecuse prin asemenea orori. Dacă ar fi trecut prin așa ceva, oare s-ar fi purtat, cu adevărat, diferit? Ar fi fost, oare, mai speriat, mai puțin încrezător?

Eliberarea era așa de puternică, încât aproape o duru. Băiatul era încă integru. Salvarea, în sensul ei cel mai complex, era încă posibilă.

Opri apa și îl șterse ușor cu un prosop. Apoi se îmbrățișară amândoi în tăcere, iar Nina îi pieptănă părul cu degetele.

Cine era el?

Îl privi atent cum se străduia să-și ia singur tricoul pe el. Poate că era un copil adus pe furiș în Danemarca pentru prostituție sau abuz, dar atunci de ce fusese lăsat într-o valiză dintr-un dulap pentru bagaje din gara centrală? Nina nu știa prea multe detalii despre infracțiunile cu pricina. Văzuse, desigur, la serviciu ce înseamnă o parte din degradarea și agresivitatea umană, dar motivele erau, de obicei, evidente, iar metodele, atât de simple, că le putea aplica până și cel mai imbecil infractor. Nu-ți trebuia prea multă minte să lovești un tată irakian și să-l lipsești până și de ultimii bănuți după ce le-a dat aproape tot ce avea traficanților care-i aranjaseră călătoria până la graniță. Nu era prea greu nici să ademenești fete est-europene să vină în țară și să le vinzi cu ora în locuri precum Skelbækgade. Câteva bătăi, unu-două violuri în grup și un bilețel cu adresa familiei sale dintr-un sat estonian – toate astea erau, de obicei, suficiente pentru a corupe până și un spirit foarte încăpățânat. Iar partea cu adevărat frumoasă pentru exploatatorii cinici erau oamenii normali cărora nu le păsa. Cel puțin, nu cu adevărat. Nu le ceruse nimeni refugiaților, prostituatelor, vânătorilor de zestre și orfanilor să vină în Danemarca. Nu-i invitase nimeni aici și nu știa nimeni câți erau de fapt. Fărădelegile comise la adresa lor nu aveau de-a face cu oamenii normali și cu activitățile obișnuite privind legea și ordinea. Numai oameni fraieri și simpli ca Nina nu reușeau să ajungă la o stare firească de detașare.

Era prea simțitoare, știa asta. Când venea vorba despre copii mai ales, i se decojea pielea, de parcă i-ar fi crescut una nouă subțire, trandafirie

și pergamentoasă în loc, pentru a-i ascunde rănile vindecate. Fusese grav și după nașterea Idei, dar după ce-l făcuse și pe Anton, sensibilitatea ei față de copiii de la „Magazia de cărbuni" căpătase proporții monstruoase. Era, desigur, numai în imaginația ei, dar uneori avea impresia că o cercetau cu privirile lor, întrevăzându-i vulnerabilitatea, străpungându-i jalnicele scuturi de apărare și chiar și sufletul.

Copiii neînsoțiți erau, de obicei, mai mari decât băiatul din valiză, se gândi Nina, având de la zece ani în sus. Și personalul reușea să-și formeze o impresie despre ei, însă era trecătoare. Unii, în special cei est-europeni, fuseseră vânduți de propriii părinți, învățați de finanțatori să cerșească și să fure, iar dacă erau adunați de pe stradă, erau instruiți să profite de prima ocazie și să fugă din centrele pentru refugiați. Când le sunau lor mobilele la centru, copiii erau deja în primul tren suburban, întorcându-se în iadul metropolitan de unde veniseră. Alții mergeau chiar mai departe, în Suedia sau în Anglia, unde-i așteptau rudele. Însă erau și copii singuri pe lume, aduși în Danemarca doar cu scopul de a face bani pentru proprietarii lor. În general, peste 70% din copii dispăreau din campusuri fără să afle nimeni niciodată ce s-a ales de ei.

Dar băiatul din valiză era, în mod sigur, prea mic ca să le fie de vreun folos până și celor mai batjocoritoare bande de hoți. Oare să fi fost un fel de chezășie? Ori, poate, folosit pentru cine știe ce înșelătorie cu privire la asigurările sociale? Se mai întâmplase și înainte, mai ales în Anglia, după cum știa Nina.

Era un copil frumos, se gândi ea dintr-odată. Nu știa cât de mult conta asta pentru pedofili, dar îl făcea, cumva, să pară mai vulnerabil. Era realmente ușor să-ți imaginezi un pervers nenorocit din cine știe ce parte de lume comandând un băiețel european pentru o noapte de plăcere. Sau pentru mai multe.

Se uită la copilul din fața ei, cu tricoul îmbrăcat invers și cu noile sandale prinse atent pe picioarele lui micuțe și înguste, iar gândul c-ar fi putut împărți același pat cu vreun bărbat străin îi făcu rău și fu de-a dreptul insuportabil.

Nina se strădui să-i zâmbească.

Ce s-ar fi ales de el dacă l-ar fi dus la poliție? L-ar fi trimis într-un orfelinat din Lituania? Sau poate la o rudă care l-ar fi vândut, pur și simplu, celui ce oferea mai mult? Sau poate la un tată vitreg tuns scurt și cu umerii lăsați, care, cu mâinile lui grele, o omorâse pe Karin în bătaie? Nina simți un fior crunt în abdomen. Trebuia să afle mai multe. Trebuia.

Deschise ușa de la vestiar și-l apucă strâns pe băiat de mână. Trebuia să facă rost de ceva de mâncare, iar apoi să caute biserica la care se referise fata de pe Helgolandsgade, „Sfântul Duh".

Adresa era din Danemarca. Normal. Sigita nu înțelese de ce-i trecuse prin cap că danezul stătea în Lituania. Se uită fix la majusculele însemnate cu stiloul și se întrebă ce să facă.

Guzas o sunase cu o jumătate de oră înainte de telefonul Julijei. Voia să știe dacă se răzgândise cu privire la anunțul televizat și dacă o contactaseră cumva răpitorii. I-a răspuns că „nu". Dar nu i-a zis nimic nici de Julija, nici de danez.

Trebuie să mă duc în Danemarca, își zise ea. Să-l caut pe acest bărbat și să-l întreb ce trebuie să fac ca să mi-l dea pe Mikas înapoi.

Însă în mintea ei se strecura, ca viermele, un gând mărunt și revoltător. Dacă nu voia nimic de la ea? Dacă avea deja ceea ce-și dorea și n-o să-i pese câtuși de puțin de ea?

Îmi ia copiii, se gândi ea, trecând-o un fior îngrozitor. Are deja doi.

Celălalt copil îi apăruse în vis în puținele ore când reușise, în sfârșit, să doarmă. Se ițise din întuneric, mare ca un adult, dar cu față de fetus, nevăzător, chel și dezbrăcat, fără sex. Întindea brațele spre ea și-și deschisese gura fără dinți, încă neformată de tot.

„Mamă...", îi șoptise. „Mamăăăăăăăă..." Iar ea se dăduse, îngrozită, în spate. Însă apoi constată că ținea ceva în brațe. Pe Mikas. Mădularele lui lungi și vinețiii luceau, acoperite cu lichid amniotic, iar Mikas se zbătea în brațele ei ca un pește prins între tentaculele unei actinii.

„Mikas!", țipase ea, dar fetusul era deja departe. Dispărea tot mai adânc în întuneric, luându-l pe Mikas cu el.

Se trezise cu cămașa de noapte înfășurată pe după ea, udă leoarcă, de parcă era un nou strat de piele.

Sigita sună la aeroport. Era un zbor spre Copenhaga la 1:20, iar biletul pentru o persoană costa 840 de litai. Sigita încercă să-și aducă aminte câți bani mai avea în cont. Îi ajungeau de bilet, dar ce făcea în rest? Nu era ușor să te descurci într-o țară străină cu bani puțini sau cu buzunarele goale. Plus că în străinătate toate erau mai scumpe sau, cel puțin, așa auzise.

Oare nu putea Algirdas să-i dea o parte din salariu în avans?

Poate că da. Dar trebuia mai întâi să-l întrebe. Sigita își mușcă buza. Trebuie să mă duc, își zise ea. Cu sau fără bani. Sau pot să-l sun acum

pe Guzas și să las totul în seama lui. Dar, dacă fac asta, s-ar putea s-o afecteze pe Zita. Își aminti de mica familie înspăimântată, de degetele Zitei încleștate pe clapele pianului și de groaza și disperarea Julijei. N-o lăsa sufletul să le înrăutățească situația. Era exclus. Și poate că n-o afecta doar pe Zita. Poate-l afecta și pe Mikas. Nu-i ieșea deloc din minte unghia smulsă a Zitei pe care o primiseră părinții ei în plic. Și asta nu era nimic. Nu era *nimic,* pe lângă lucrurile de care erau în stare asemenea oameni.

1:20. Îi rămâneau numai câteva ore până să plece la aeroport.

Hotărî să-i facă o vizită mătușii Jolita după opt ani în care n-o mai văzuse deloc.

Bang, bang, bang, bang! Mașinăria galbenă tasa temelia noii clădiri, cu zgomote răsunătoare, iar puțin mai departe, o macara imensă ridica o nouă bucată de beton, așezând-o la locul ei. Cineva constatase, pare-se, că pe spațiul verde îngrădit de blocurile gri și albe din perioada sovietică putea fi construită o nouă clădire. Praful și fumul de motorină puneau stăpânire pe aer, iar cimentul era fixat pe pământ prin forța mașinilor pe șine. Sigita simți durere și milă pentru locuitorii din zonă. Pasiliciai, unde locuia și ea, fusese ridicat în ultimii zece ani, aducând, în general, mai mult cu o zonă în construcție decât cu un cartier. De-abia de curând beneficiase de dotări de lux ca felinare stradale, iar trotuarele fuseseră refăcute după ultima rundă de demolări.

Odată intrată în scară, zgomotul asurzitor se mai potoli. Urcă în liniște la etajul al treilea și ciocăni.

Îi răspunse o femeie slabă și căruntă. Sigitei îi luă ceva timp să-și recunoască mătușa. Și Jolita se uită bine la ea câteva secunde.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Vreau să te-ntreb ceva.

— Hai, zi!

— N-ar fi mai bine să mă lași înăuntru?

Jolita stătu puțin pe gânduri. Apoi se dădu la o parte, poftind-o pe Sigita în holul îngust.

— Să nu faci zgomot, zise ea. Am un chiriaș care lucrează ca barman. Muncește până la patru-cinci dimineața și nu-i place să-l trezești înainte de prânz.

Se pare că barmanul stătea în așa-zisa cameră de zi. Jolita o conduse, așadar, spre bucătăria ei mică și lungă. La masa micuță de dinăuntru stătea o bătrână, bând o cafea. Pe tăblie se aflau încă două cești, gata să fie folosite oricând, întoarse cu gura-n jos pe farfurioară, ca să nu se umple de praf și să nu se pună musca pe ele, cum se întâmpla mereu cu cestile mamei Sigitei. Mirosul cafelei slab colorate venea dinspre un filtru nou-nouț, așezat alături de cutia în care fusese cumpărat. Pe masă mai erau și două sticle de sherry și un platou plin cu tarte decorate cu marțipan.

— Ți-o prezint pe doamna Orloviene, zise Jolita. Greta, ea e nepoata mea, Sigita.

Doamna Orloviene dădu din cap, ușor rezervată.

— Doamna Orloviene stă în dormitorul din spate, continuă Jolita. Așa că nu poți să te muți înapoi, dacă de-asta ai venit.

— N-am venit de-asta, zise Sigita, oarecum surprinsă.

Oare unde era Jolita de altădată? Ce se întâmplase cu părul ei negru ca tăciunele, cu machiajul în culori vii, cu muzica jazz și cu profesorul care fuma? Tot ce mai rămăsese din vechea Jolita erau cerceii uriași, aurii, ca de pirat ce i se legănau în continuare de-o parte și de alta a gâtului îmbătrânit. Acum arătau mai degrabă absurd decât exotic. Cum putea un om să îmbătrânească atât de mult în doar opt ani? Înfricoșător.

— Și-atunci, de ce-ai venit, să-ți ceri scuze? insinuă Jolita.

— Ce?

— Mă rog, ziceam și eu. Mă gândeam că poate-ai ajuns și tu, în sfârșit, să te simți vinovată pentru că ți-ai scuipat în față familia, care n-a vrut decât să te ajute și să te iubească.

Sigita era atât de șocată, că, în primele clipe, fu total incapabilă să-și ia apărarea.

— Tu... Tu... Eu... bolborosi ea. N-am scuipat pe nimeni în față!

— Opt ani fără să dai un semn de viață – ce-nseamnă asta, nu că mă scuipi în față?

— Dar...

— La început, mi-a părut rău pentru tine. Atât de tânără și cu ditamai beleaua. Am vrut să te ajut. Dar m-ai tratat exact cum i-ai tratat și pe ai tăi. Te-ai dus fără să te uiți o clipă înapoi și n-ai zis nici măcar un „mulțumesc".

Sigita rămase cu gura deschisă. Observă, dintr-odată, că doamnei Orloviene îi sticleau ochii, asistând fascinată la scenă, de parcă s-ar fi uitat la o telenovelă.

— A murit bunică-ta Julija, știai? zise Jolita.

— Da, izbuti Sigita să zică. „Mi-a trimis... mi-a trimis mama o scrisoare."

La două săptămâni după înmormântare. O duruse, și încă rău, dar n-avea de gând să-i arate asta mătușă-sii.

— O cafea? întrebă doamna Orloviene, întinzând una dintre cești le nefolosite. E ruptă?

Făcu un semn din cap, arătând spre ghips.

— Da, zise Sigita automat. Și, nu, nu vreau cafea. Jolita, a venit cineva la tine, să te întrebe de mine?

— Da, zise Jolita fără să clipească. A venit un bărbat acum câteva săptămâni. Voia să știe ce nume de familie ai și unde locuiești.

— Și tu ce-ai făcut?

— I-am zis, spuse Jolita calm. Ce puteam să fac?

— A fost destul de politicos, interveni doamna Orloviene. Nu foarte drăguț, dar destul de politicos.

— Cum arăta? întrebă Sigita, deși era aproape convinsă că știa deja.

— Era mare, zise doamna Orloviene. Ca ăia – cum le zice lumea?

Își ridică mâinile subțiri, imitând un culturist.

— Aaa, și n-avea păr. Dar era destul de politicos.

Gândurile Sigitei începură, în sfârșit, să capete coerență, în loc să se ciocnească unele de altele, la întâmplare. Știa că mătușa Jolita n-ar fi luat niciodată pe cineva cu chirie dacă n-ar fi fost cu adevărat nevoită. Evident că n-o mai vizita niciun profesor lunea și joia. Probabil că nu mai avea nici serviciu. Și totuși, avea pe masă sherry și tarte și un filtru nou-nouț.

— Ți-a dat bani? întrebă Jolita.

— Nu-i treaba ta!

Carevasăzică, îi dăduse. Sigita făcu o piruetă și ochi cutia veche de cafea în care Jolita ținea, de obicei, fidea. Fidea, dar și alte lucruri.

— Sigita!

Jolita încercă s-o oprească, dar Sigita se mișcă repede. Apucă recipientul, îl duse la piept și desfăcu capacul cu mâna dreaptă. Când mătușii-sa vru să i-l ia, recipientul căzu jos și ghemotoacele de fidea se împrăștiară în toate părțile pe linoleumul uzat. Sigita puse numaidecât piciorul pe plicul maro, care fusese, de asemenea, în cutie.

— Ce dracu' a fost în capul tău? țipă ea dintr-odată, plină de furie.

— Șșșșș! sâsâi Jolita. O să-l trezești!

— Îți bate un străin la ușă și-ți dă bani să-i spui unde stau. Ditamai gorila! Ce dracu' a fost în capul tău? Știi că l-a luat pe Mikas?

— Și ce vină am eu???

— I-ai spus tot!

Sigitei îi tremura vocea:

— M-ai vândut! Și nici măcar nu m-ai avertizat. Și-acum mi l-au luat pe Mikas!

Doamna Orloviene rămăsese cu gura căscată, gata-gata să-i scape ceașca de cafea. Moment în care ușa se dădu la perete, mai să iasă din țâțâni. În prag stătea un tânăr îmbrăcat doar într-o pereche de chiloți negri și foarte nervos. Avea părul vopsit în albastru și din cale-afară de răvășit, încă îmbibat de câteva straturi de gel fixativ.

— Terminați odată cu gălăgia asta! mârâi el.

Cele două femei în vârstă tăcură numaidecât. Doamna Orloviene se lăsă puțin mai jos în scaun, de parcă cine știe cum ar fi ajutat-o să fie mai mică. Jolita rămase la locul ei, frecându-și mâinile nervos, un gest pe care Sigita îl știa prea bine. Tânărul își îndreptă privirea furioasă spre Sigita.

— Tu cine dracu' mai ești? întrebă el.

— E nepoată-mea, zise Jolita. A venit să mă vadă. Dar pleacă acum.

— Să plece odată, zise barmanul. Unii mai vor să și doarmă!

Tânărul se retrase, trântind ușa în urma lui. După câteva secunde, ușa de la sufragerie bufni și mai tare. Pereții se zguduiră ușor.

Sigita se aplecă după plic. Conținea opt bancnote de cinci sute de litai și câteva mai mici, pe care nici nu se mai complică să le numere.

— Patru mii de litai, zise ea. Atât ți-a dat?

— Nu, zise doamna Orloviene. La început a vrut să dea numai trei mii, dar apoi a acceptat suma de cinci mii.

Jolita făcu un semn violent spre doamna Orloviene, să tacă din gură.

— Chiar nu înțeleg de ce atâta indignare și aroganță din partea ta, îi zise ea Sigitei. Dacă vine un tâmpit dispus să-ți dea cinci mii de litai pentru o informație ce există până și-n cartea de telefon, de ce să-l refuzi?

— Nu-mi știa numele de familie, tu i l-ai spus, zise Sigita, luând trei mii de litai din plic.

— Ce *faci?*

— Te taxez, răspunse Sigita. Îmi trebuie ca să-l iau pe Mikas înapoi.

Dădu plicul cu restul de bani, care căzu pe jos. Doamna Orloviene îl înhăță numaidecât, cu iuțeala unui spion. Jolita rămase locului, uitându-se țintă la Sigita. Apoi dădu dezaprobator din cap.

— Îți place să profiți, nu-i așa? zise ea. Biata Sigita, ce viață grea a mai avut ea. Dar te-ai gândit vreodată cum i-a fost maică-tii? După ce-ai plecat fără să-i lași nici măcar o vorbă? Și-a pierdut fiica. Te-ai gândit vreodată la asta?

Reproșul o lovi pe Sigita precum o minge în burtă.

— Știa unde sunt, zise ea. Știe și-acum. Ei mi-au întors mie spatele, nu invers.

— Și i-ai rugat vreodată?

— Ce vrei să spui?

— Îți vezi de viață, liniștită, în apartamentul tău luxos, așteptând să vină ei la tine, nu-i așa? Dar tu ai fost cea care a plecat de-acasă. Și poate că tu ar trebui să faci prima mișcare dacă vrei să-i mai vezi.

Nu acum, își zise Sigita. Nu pot să mă gândesc la asta acum. Se uită, grăbită, la ceas. Avionul pleca în două ore.

— La revedere, zise ea.

Și apoi rămase așa, așteptând, cu toate că nici măcar ea nu știa ce aștepta.

Jolita oftă.

— Ia banii, zise ea. Sper să-ți recuperezi băiatul!

Jesu Hjerte Kirke, așa se numea în daneză. Biserica Sfântului Duh se afla pe Stenogade, înghesuită între un magazin modern și o școală privată.

Nina aflase informația de la o doamnă în vârstă pe care o întâlnise la magazinul de pe Istedgade, de unde cumpărase cornuri proaspete pentru ea și copil. Se chinuiseră puțin cu privire la traducere; Nina îi spusese că era, probabil, o biserică catolică, iar bătrâna, cunoscând zona, o ghicise.

Apoi Nina îl sunase pe Magnus dintr-un bar mic și ca vai de lume, numit Grota, de pe Halmtorvert. Barmanul îi dăduse voie să folosească și telefonul, și baia gratis, dar conversația ei cu șeful fusese scurtă și neconvingătoare.

— *Fan i helvete,* unde ești? Lista de serviciu s-a decimat, iar Morten ne-a sunat încă de la șapte. Te caută poliția. Are legătură cu Natașa?

Glasul lui Magnus căpătase un pronunțat accent suedez, și vorbea atât de repede, încât n-apucă să-i spună mai nimic înainte s-o întrerupă iar:

— Nu. Lasă. Nu vreau să știu. Zi-mi... ești bine? Morten vrea să știe dacă ești bine.

Nina trase aer adânc în piept.

— Da, sunt bine, îi zise ea. Și totuși, vezi că nu vin azi la muncă. Și spune-i lui Morten că n-are de ce să-și facă griji.

Dură puțin până să vină răspunsul lui Magnus. Îl auzea inspirând și expirând zgomotos.

— Mă rog, bine că ești în viață, dar să știi că...

Magnus ezită iar și își coborî vocea atât de mult, că Nina abia-l mai auzi.

— Să știi că e ultima oară. Dacă te-ntorci vie, e ultima oară când accept asta.

Nina simți un junghi ascuțit în piept și îndepărtă puțin receptorul, chinuindu-se să-și controleze glasul:

— Auzi, vie! râse ea slab. Câtă dramă. Hai să nu exagerăm. Cum să nu fiu vie? Sunt cât se poate de bine. Am o treabă de făcut, atâta tot.

Magnus mârâi scurt, iar când i se auzi iar vocea în receptor, păru de-a dreptul enervat:

— Bine, atunci. Dacă n-ai nevoie de niciun ajutor, să știi, Nina, că nici n-o să-l primești. Dar, ascultă la mine, Morten era al dracului de speriat. Zice că poliția ți-a găsit mobilul.

Auzindu-l, Nina simți un fior rece pe șira spinării. Trânti receptorul la loc atât de brusc, încât barmanul ridică din sprâncene și le rânji intenționat celor doi clienți fideli așezați în celălalt capăt al barului. Ninei puțin îi păsă. Îl trase, nervoasă, pe băiat de lângă vechea masă de fotbal american care îi captase atenția. El protestă răspicat în timp ce-l târî la mașină, dar era prea stresată ca să-l bage în seamă. Porni Fiatul, o luă pe Halmorvet și apoi pe Stenogade, urmărind, totodată, secundarul de pe tabloul de bord: 13, 14, 15…

Se surprinse mișcând nervos din buze. Număra secundele în gând. Dumnezeule mare! O lua razna.

Înnebunea. Se țicnea. Își pierdea mințile. (Oare o făcea intenționat?)

Reuși să strecoare Fiatul într-un spațiu destul de mic pentru majoritatea mașinilor, printre un șir de vehicule parcate după curbă, în fața bisericii. Băiatul de pe bancheta din spate se uita afară pe geam, încă refuzând s-o privească în ochi pe Nina, Sentimentele de încredere și familiaritate din timpul băii de dimineață dispăruseră și era limpede că n-o iertase pentru cât de dur și de nechibzuit îl zorise spre mașină.

Lumina soarelui o făcea să vadă în ceață afișajul ceasului de pe bord. Se aplecă în spate, bâjbâind după sticla de apă și un corn. Nu-i era foame, dar, după interminabilele zile caniculare petrecute în taberele din Dadaab, știa prea bine ce înseamnă letargia. Dacă nu mânca acum, mai târziu o să fie incapabilă să gândească logic.

Luă câteva guri mici din corn, mestecând încet și înghițind anostul aliment cu gust de carbohidrați împreună cu un strop de apă călduță din sticlă. Apoi deschise portiera și călcă pe trotuarul fierbinte.

Jesu Hjerte Kirke, Sacred Heart, Sacre Coeur. Traducerile în engleză și în franceză figurau, din fericire, sub denumirea în daneză a bisericii, cu litere ușor mai mici. De-a dreptul catolic numele ăsta, își zise ea, de o frumusețe zguduitoare și fără prea mult sens. Probabil că tânăra lituaniană e catolică, altfel n-ar fi avut de unde să știe de biserica asta.

Slujba începea la ora 17:00, remarcă ea, iar momentan ușile erau închise și poarta mare de fier forjat era, neîndoielnic, încuiată.

Nina se urcă înapoi în mașină, uitându-se la biserică cu o oarecare neliniște în suflet. Arăta ca multe alte biserici metropolitane din Copenhaga. Masivă, din cărămidă roșie, cu câteva turle înalte, ascunsă printre blocuri. Părea foarte înghesuită în comparație cu catedrala din Viborg (unde-l înmormântaseră) și cu micile parohii obștești zugrăvite în alb.

(Mergeți acolo și săpați-mi groapa.)

Clipi de câteva ori, apoi se uită pe stradă, după fată. Oare o să vină? Dacă da, Nina intenționa s-o țină vreo două-trei ore. Întoarse capul, dar băiatul refuza în continuare s-o privească. Razele soarelui ricoșară dintr-o fereastră oarecare și-l făcură să se uite cruciș.

(Vai, lumea asta e rece, iar lumina ei e numai umbră.)

Nina se înfioră și apucă din instinct pătura, să învelească picioarele copilului, chit că afară era zăpușeală. Și-atunci o văzu. Fata de pe Helgolandsgade se chinuia să vadă în mașină prin lunetă, cu chipul slab conturat. Nina tresări în scaun, apoi dădu aprobator din cap și se întinse să deschidă portiera din dreapta față.

— Te plătesc, zise ea, grăbită. Spune-mi doar cât vrei și alege un loc unde să mergem.

Era 12:06.

Fata se așeză pe locul din dreapta, încovoindu-se de spate și uitându-se repede în sus și-n jos pe Stenogade, apoi închise portiera. Mirosea puternic a parfum și a ceva dulce și mai degrabă chimic, posibil a apă de gură. Scotoci prin geantă și scoase o gumă.

— Ora face cinci sute de coroane și opt ore, trei mii. Cât o să dureze? zise ea, aruncând o privire spre băiatul din spate.

Apoi îi zâmbi Ninei, un zâmbet strâmb și neașteptat de sincer.

— Ce mic e, zise ea. E-așa de drăguț!

Ținea mâna întinsă și o întinse și Nina pe-a ei, în chip de salut, fără să-și dea seama.

— Marija, se prezentă ea pe un ton clar și slab, iar Nina dădu aprobator din cap.

— Te plătesc pentru opt ore, zise ea, rugându-se în gând să aibă bani în cont.

Era extrem de aproape de limita contului fără acoperire data trecută când verificase, dar nu știa dacă o făcuse înainte sau după ce-i intrase ultimul salariu. Nu știa niciodată câți bani avea.

Nina băgă cheia în contact și apoi zăbovi o vreme, nehotărâtă, cu mâinile strânse pe volan. Unde să meargă? La McDonald's? La o cafenea?

Nu. Se hotărî într-o clipită, făcu stânga pe Vesterbrogade și o luă spre Amager. O să le prindă bine tuturor o gură de aer proaspăt.

Prin jaluzelele îngălbenite se zăreau strada, parcarea, zidurile murdare de beton ale unui depozit sau ceva similar. La fiecare douăzeci de minute trecea autobuzul. Jan știa asta, pentru că stătuse acolo, uitându-se pe fereastră, mai bine de patru ore.

Nu concepuse c-o să se poată plictisi. Era ca la un examen unde, în primele zece minute, spuneai repede tot ce știai despre subiectul care-ți picase, iar apoi te repetai la infinit. Cu toate că situația era îngrozitoare și chiar n-ar fi trebuit să se plictisească vorbind despre uciderea cu brutalitate a cuiva apropiat, începuse cu-adevărat să se sature. Simțea că i se subțiau buzele cu fiecare repetiție, că i se usca gura tot mai rău. Vorbea aproape în gol. Își pierdea concentrarea. Străduția lui de a fi natural îl părăsise de mult.

— Pe Karin Kongsted am cunoscut-o acum doi ani jumate, în Berna; lucra la clinica unde mi-am făcut operația la rinichi. Și bănuiesc că ne-am împrietenit mai bine decât ne-am fi așteptat pentru că eram amândoi danezi pe pământ străin; e firesc să se întâmple așa. După operație, aveam nevoie de controale cât se poate de dese și trebuia să fiu ținut sub supraveghere, dar, pe de altă parte, nici nu puteam să-mi las afacerea de izbeliște mai mult decât o lăsasem. Karin a acceptat să se întoarcă în Danemarca și să fie asistenta mea personală, ceea ce, pentru mine, era soluția ideală.

Acel moment relata povestea în fața unui detectiv în vârstă, un bărbat calm, aproape flegmatic, ale cărui rădăcini din Iutlanda se făceau încă simțite. Îl chema Anders Kvistgård și era de o politețe mult mai exagerată decât a celorlalți, adresându-i-se pedant lui Jan cu „domnule Marquart”. În cămașa lui albă, cu cravată neagră și cu un pulover bleumarin ușor învechit, arăta ca un funcționar de la căile ferate, se gândi Jan.

Domnul Kvistgård era al treilea detectiv care-l interoga. Primul fusese un bărbat mai tânăr ce-l abordase pe Jan cu un aer prietenesc, de parc-ar fi jucat amândoi în aceeași echipă de fotbal. Apoi urmase o femeie, care i se păruse lui Jan mult prea tânără și feminină pentru jobul ei. De fiecare dată fusese nevoit s-o ia de la capăt, „mă scuzați,

vreți, vă rog, să repetați", „ce s-a întâmplat, mai exact", „vă rog să ne spuneți...", „cum ați caracteriza..."

— O asistentă personală. Nu vi se pare puțin cam... excentric?

— Timpul e cel mai de preț bun al meu. Efectiv, nu-mi permit să pierd ore întregi într-o sală de așteptare până să-mi ia cineva o probă de sânge. Credeți-mă, salariul lui Karin a fost o cheltuială foarte valoroasă.

— Înțeleg. În rest, în ce relație erați cu doamna Kongsted?

— Ne înțelegeam excelent. Era foarte caldă și foarte prietenoasă.

— Cât de caldă?

Jan se trezi din redundanța care aproape-l adormise, întrebarea era nouă.

— Ce vreți să spuneți?

— Întrețineați relații sexuale? Vă jucați de-a doctorul și asistenta când lipsea soția de-acasă? Că, din câte am înțeles, locuiați în aceeași casă.

Jan simți cum îi pică fața. Se uita la omul de șaizeci de ani care semăna cu un controlor de tren și nu-i venea să creadă. Era ciudat. Expresia de pe chipul lui, de vagă curiozitate, nu se schimbase câtuși de puțin.

— Ăăă... nu. Ce dracu' înseamnă asta? Sunt însurat!

— Mai sunt și alți bărbați însurați pe lume. Și asta nu-i oprește, pe 70% din ei, să aibă o amantă. Dar înțeleg că nu e și cazul dumneavoastră și al doamnei Kongsted?

— Nu, credeți-mă pe cuvânt!

— Sunteți sigur?

Lui Jan începură să-i transpire mâinile și fruntea. Știau ceva? Să mărturisească, oare, adevărul, cu nonșalanță, ca să nu fie prins cu minciuna? Oare știau sau doar își încercau norocul?

Își dădu seama că ezitarea îl dăduse deja de gol.

— A fost o chestie de moment, zise el. Cred c-am fost prins pe picior greșit când... Of, nu știu. Ați trecut vreodată printr-o operație serioasă?

— Nu, zise „controlorul de bilete".

— Când îți dai seama că ești încă în viață, eliberarea te face cumva... exuberant.

— Și, în exuberanța dumneavoastră, ați început o relație cu Karin Kongsted?

— Nu, n-aș zice chiar așa. Nu o relație. Cred că știam amândoi că era o greșeală. Și niciunul nu voia s-o rănească pe Anne.

— Deci soția nu știa de *aventură?*

— Terminați odată! N-a fost o aventură. A fost cel mult... of, sună așa de mârșav să-i zic o aventură de-o noapte, mai ales că n-a fost chiar așa, dar cred că înțelegeți dumneavoastră ce vreau să zic.

— Nu știu, domnule Marquart, nu știu sigur dacă înțeleg. Cât a durat, de fapt? O noapte? O săptămână? Câteva luni? Cât v-a luat să vă dați seama că e greșit ce faceți? Și sunteți sigur că doamna Kongsted considera că simplul fapt că făcea sex cu dumneavoastră nu însemna că aveți o aventură?

Jan se străduia să-și păstreze calmul, dar bărbatul îl supunea la acupunctură verbală, înțepându-l cu o precizie incredibilă și urmărindu-l cu atenție în tot acest timp.

— Îmi răstălmăciți cuvintele, zise el. Karin... după cum v-am spus... e... era o persoană foarte caldă, foarte... feminină. Și sunt cât se poate de convins că știa cât țin la mariajul meu.

— Slavă Domnului! Soția dumneavoastră e și ea la fel de convinsă?

— Firește! Sau... mă rog, nu i-am zis lui Anne de... episodul cu Karin. Și v-aș ruga să nu-i spuneți nici dumneavoastră. Anne e foarte sensibilă.

— Atunci, nu ne rămâne decât să sperăm că n-o să fie nevoie. Puteți să-mi spuneți de ce a plecat Karin în grabă ieri de acasă?

— Nu. Vedeți... nu eram acasă. Dar, văzând că s-a dus la casa de la țară, m-am gândit că și-a luat câteva zile libere.

— Carevasăzică, n-ați văzut asta?!

Kvistgård scoase o folie de plastic și-o puse pe masă, în fața lui Jan. Înăuntru era un bilețel de la Karin, cu mențiunea scurtă, scrisă cu majuscule, care se vedea clar prin plastic: DEMISIONEZ.

— N-am luat-o în serios. Mi-am zis că e o glumă. Se plângea că avea prea multe de făcut... după cum v-am scris, cred că avea nevoie de câteva zile libere și m-a anunțat... într-un mod cât se poate de neobișnuit.

— Soția dumneavoastră ne-a zis că, atunci când a luat mașina și-a plecat, Karin părea supărată și dată peste cap.

— Așa a zis? Păi, nu știu ce să spun. V-am zis, nu eram acasă.

— Nu erați. Dar ați dat un telefon la SecuriTrack, ca să localizeze mașina cu care plecase. De ce-ați făcut asta, domnule Marquart?

Îi tiuiră urechile rău de tot. Stătea în continuare la locul lui, cu un zâmbet fals pe chip, conștient însă că se stinsese de mult până și cea mai slabă iluzie de nevinovăție în privința lui. Pe asta n-avea cum s-o mai justifice, nu putea să susțină că era un fapt insignifiant, o simplă măsură de precauție pe care o lua când lipsea o mașină de serviciu. Pur și simplu, nu fu în stare. Nenorocitul de controlor îl debusolase complet și acum era în cădere liberă, fără nicio ancoră de salvare.

— Mi se pare că trebuie să vă gândiți serios la problemă, zise Anders Kvistgård. Vreți să contactați un avocat? Vă previn că e posibil să fiți pus sub acuzație.

În ciuda căldurii sâcâitoare, plaja întinsă și cu adevărat sălbatică din Amager Strandpark era populată de câțiva oameni care făceau baie. La câte săptămâni de secetă și de zăpușeală fuseseră, se gândi Nina, orășenii se săturaseră de mers la plajă și de arsuri de gradul unu. Multora li se terminase concediul. În locul în care se așezaseră ei trei mai erau doar câțiva studenți, care citeau așezați pe niște prosoape prea mici. Se mai întâlniseră și cu un tânăr pe role, leoarcă de sudoare, care aproape că dăduse peste băiat pe aleea de ciment.

Iată-i așezați laolaltă, pe prosoapele lor noi și pufoase și privind în larg, la oglinda liniștită a mării. Nu sufla nici boare de vânt pe întinderea ei, iar valurile învăluiau efectiv nisipul cu mișcările lor blânde, monotone și fără de zgomot. Tăcerea care se lăsase între ei era evidentă, se gândi Nina. Băiatul stătea cuminte, cu capul lăsat și mișca arareori din mână, cernând nisip printre degete. Marija se odihnea pe prosop, cu ochii întredeschiși, adăpostiți la umbra pe care o făcea un magazin din zonă. Își dăduse jos blugii strâmți și-și scosese la iveală picioarele lungi și albe, la fel de slabe precum partea de sus a trupului, învești mântată în tricou. Fusese destul de tăcută în mașină. Era de acord să meargă pe plajă, spusese ea, atâta timp cât luau prosoape, loțiune, ochelari de soare și un costum nou de baie pentru ea. Nina își amintise numaidecât de negocierile pe care le purta cu îmbufnata de fie-sa și reușise, până la urmă, să ajungă la un compromis care excludea costumul de baie. Băiatului îi găsise un set mic în roșu și galben, cu găletușă, sită, greblă și lopățică, care zăcea de mult pe un raft dosit din magazin. Iar apoi cumpărase pentru toți câte o înghețată de la chioșc. Marija îl luase pe băiat de mână și-i arătase pozele decolorate cu înghețată la cornet sau pe băț, iar spre liniștea Ninei, micuțul răspunsese alegând-o pe cea mai mare dintre toate. Din păcate, după încurajatoarea reacție senină, copilul devenise iarăși tăcut, cu toate că Marija îl îmboldise cu întrebări simple și scurte. Prin urmare, băiatul stătea cu spatele la ele, făcându-și de lucru cu degetele prin nisipul încins și alb.

Nina se uită la Marija și hotărî să rupă tăcerea. Măcar ele două să discute. Dar ce puteai să întrebi pe cineva ca Marija? S-o întrebi de

munca ei pe Helgolandsgade? De viaţa pe care-o avusese înainte să vină în Copenhaga? De visurile și speranţele ei, dacă o mai fi având vreuna? Faptul că Nina o plătise pentru timpul acordat le crea un oarecare disconfort – semăna prea mult cu procesul de vânzare-cumpărare pe care-l încheia Marija cu bărbaţii care o căutau noaptea.

— De când stai în Danemarca?

Nina intenţionase, de fapt, s-o întrebe dacă-i plăcea acolo, dar se opri la timp.

Ridicând capul și uitându-se la Nina, Marija schiţă un zâmbet care era, totodată, prietenos și rece.

— De șapte săptămâni, zise ea, întorcându-se dintr-odată spre orașul ce se desfășura în spatele lor. E un oraș frumos.

Nina se uită la picioarele lungi și slabe ale Marijei, pe jumătate îngropate în nisip. Pe coapsă, deasupra genunchiului, avea două cicatrici mici și rotunde. Arsuri de ţigară, își zise Nina instinctiv, rememorând imaginea bărbatului mic și musculos, cu șarpe tatuat. Dar poate că nu fusese el. Până la urmă, Marija era în Danemarca doar de șapte săptămâni, iar cicatricelor le luase ceva timp să se vindece.

Dându-și seama la ce se uita Nina, Marija puse discret o mână de nisip pe coapsă, acoperind semnele. Apoi sări numaidecât în picioare, împrăștiind nisipul în jur.

— Mă duc să înot, zise ea arătând spre oglinda apei. Nu stau mult.

Nina zâmbi și dădu aprobator din cap, în timp ce Marija își dădu jos tricoul, rămânând într-un sutien alb de bumbac cu bretele. Nina avu iarăși o amintire neplăcută, de data asta cu Ida stând, cu o săptămână în urmă, în faţa oglinzii din camera ei înghesuită.

Își cumpărase un sutien. Un model strâmt, elastic și sport, deloc incomod și cu susţinere bună, ceea ce, desigur, era esenţial. Trebuia să se întâmple odată și-odată, iar la capitolul sâni, Ida era cu mult înaintea Ninei. Nina și Morten făceau până și glume pe tema că, la treisprezece ani ai ei, Ida avea sânii mai mari decât o să-i aibă vreodată maică-sa, chit că și-ar pune silicoane. Și totuși, se simţise ciudat s-o vadă în faţa oglinzii, așezată cu spatele la ea, cu umerii conturaţi altfel de noul sutien pe care și-l luase, mai mult ca sigur, din banii ei și fără să-i ceară părerea. Fără ca măcar să-i ceară voie Ninei.

Nina dădu de câteva ori din cap. Pentru ce să-i ceară, mai exact, voie? Că se maturiza?

Marija intră alergând în apă, îmbrăcată numai în sutien și-n chiloți, iar când apa îi ajunse la coapse, se scufundă în ea, descriind cu brațele o curbă perfectă deasupra capului. Înaintă câțiva metri în larg și înotă lent înainte și înapoi pe față, iar apoi se întoarse pe spate. Dădea din picioare și stropea.

— Hai și tu, strigă ea, râzând pentru prima dată. Ateik cia.

Băiatul se opri din cernut nisipul și se uită la ea cu o expresie nouă, de nerăbdare și dorință. Se întoarse, întrebător, spre Nina, inducându-i o senzație de căldură în stomac. Aștepta să-i dea voie.

Dădu scurt și aprobator din cap și-l apropie puțin de ea, să-i dea jos tricoul și pantalonașii. Imediat ce termină, băiatul o luă la fugă și se opri când atinse apa cu picioarele goale. Când un val mai mare îi veni peste glezne, râse cu bucurie și înaintă puțin, apoi se împiedică și căzu în șezut, vădind veselie și, totodată, teamă. Marija făcu câțiva pași mari și-l ajunse, îl ajută să se ridice și apoi Nina îi auzi vorbind. Marija îi zise ceva, iar băiatul îi răspunse scâncind, așa cum fac copiii când au nevoie de ajutor. Marija zâmbi, răvășindu-i părul scurt și blond-deschis și stropind în toate direcțiile. Apoi îi mai zise ceva, luându-l de mână și înaintând amândoi ușor prin apă. Băiatul chicotea și țipa, arătându-și dinții de un alb lăptos, iar Marija râdea și ea, strident, ca o fetișcană. Îi făcu Ninei cu mâna.

— Hai, zise ea. E tare drăguț.

Nina o salută și ea, dar dădu dezaprobator din cap. Voia să-i lase singuri pe Marija și pe băiat. Se vedea clar că îi lipsise să aibă în preajmă pe cineva care să-l înțeleagă. Ceea ce, probabil, era valabil și pentru Marija, se gândi Nina, privind-o, înaltă și slabă cum era, țopăind veselă prin apă. Probabil că nu întâlnea în fiecare zi pe cineva cu care să vorbească în limba ei sau, cel puțin, nu în circumstanțe așa de agreabile și de sigure ca atunci. Nina n-avea de ce să se bage între ei. Marija știa prea bine ce trebuia să facă: să-i câștige încrederea copilului și să afle de unde era. Orice-ar fi aflat era bine-venit, se gândi Nina. Numele lui, o denumire de oraș sau de stradă. Orice, atâta vreme cât reușea să-l scoată din vidul în care plutea și să-l ancoreze de un loc, de cineva.

Marija nu-i ceruse nicio explicaţie și Nina bănuia că faptul de a nu pune întrebări era mecanismul ei de supraviețuire. Era oarecum o minune că acceptase s-o ajute, făcând abstracţie de bărbatul cu șarpe tatuat.

Și miracol era și ceea ce vedea acum cu ochii ei.

Marija îi zise ceva băiatului, iar el se zvârcoli și-i scăpă din braţe, râzând zgomotos. O stropi, apoi îi răspunse la întrebare, fixându-și tălpile bine pe fundul apei. Nina înţelese numaidecât la ce se referea, chiar de dinainte ca el să repete răspunsul cu voce tare:

— Mikas!

Era numele lui.

Marija și băiatul pe nume Mikas stătură în apă până ce copilului i se învineţiră buzele de frig și începu să clănţăne din dinţi. Părul lung și negru îi îmbrăţișa, umed, umerii și încă zâmbea când se așeză pe prosop, lângă Nina, întinzându-se în soarele fierbinte de după-amiază.

Nina îl înveli pe Mikas în prosopul ei, ștergându-l bine pe umerii, pieptul, spatele și picioarele lui mici și albe. Apoi îl ajută să-și îmbrace tricoul și chiloţeii și scoase găletușa și lopăţica din plasa de lângă ei. Băiatul străbătu numaidecât distanţa mică până la malul mării și se apucă, dornic și vesel, să se joace. Marija și Nina se uitară blând una la alta, de parc-ar fi fost un cuplu căsătorit mândru de odrasla lor. Apoi Marija se aplecă în faţă, privind-o pe Nina ușor încruntată și îngrijorată.

— Am aflat cum îl cheamă, zise ea, într-o engleză aspră. Se numește Mikas, iar numele de familie al maică-sii e Ramoskiene. Și-a amintit când l-am întrebat cum îi zic cei de la grădiniţă maică-sii.

— E la grădiniţă? întrebă Nina, fiind luată prin surprindere de aparenta normalitate a faptului.

Știa foarte puţine despre Lituania, își dădu ea seama, și avusese în vedere mai mult ghetourile de beton din perioada sovietică, închisorile cu tuberculoși și mafioţii neîndurători. Cumva, nu se gândise niciodată la grădiniţe.

— Și ce-ai mai aflat?

Marija îi puse lui Mikas o altă întrebare. Răspunse numaidecât, fără să se oprească sau să-și ia vreo secundă ochii de la lopățica și găletușa cu care-și făcea de lucru.

— E din Vilnius. Sunt sigură, zise Marija. L-am întrebat dacă-i place să meargă cu troleibuzul și a zis că „da". Mai puțin iarna, când sunt bălți pe jos.

Marija zâmbi, mândră de ingeniozitatea ei.

— A zis că uneori are voie să apese chiar și butonul cu „STOP". Dar trebuie să aștepte până zice șoferul „Žemyos gatvė".

Nina căută în geantă și scoase un pix și un carnețel murdar cu sigla unei companii producătoare de medicamente.

— Scrie-mi, te rog, totul aici.

Marija luă binevoitoare pixul și carnețelul și notă numele mamei lui Mikas și al străzii aproape de care, probabil, locuiau. Când își luă carnețelul înapoi, Nina se simți de parcă ar fi găsit o comoară. Apoi își dădu seama că avea nevoie să știe mai mult decât numele și locul de unde era copilul.

— Întreabă-l de maică-sa, zise ea. Locuiește cu ea? Și dacă da, de ce nu sunt împreună? Vezi dacă-ți poate spune ce s-a întâmplat.

Marija se încruntă, iar Nina se prinse că încerca să găsească o formulă potrivită de adresare, suficient de agreabilă și de neamenințătoare ca să nu sperie băiatul prea rău. Un val de mânie față de viața josnică a Marijei o cuprinse. Același sentiment de furie îl avea și față de bărbații danezi, olandezi și germani care se simțeau perfect îndreptățiți să-și satisfacă lună de lună, în permanență, poftele cu o tânără, până nu mai rămâne nimic din stângăcia ludică și farmecul ei de fetișcană. Ce-și spun asemenea bărbați unii altora? Că nu fac nimic rău, pentru că e alegerea ei? Că-i oferă șansa de a face niște bani și a o lua de la capăt? Câtă mărinimie din partea lor!

La cât de mulți și de generoși erau, probabil că exista o întreagă armată de tinere est-europene și africane care făceau milioane. De ce nu-și țineau clienții Marijei șlițurile închise, organizând mai degrabă o strângere de fonduri?

Marija se apropiase de băiat și-l ajuta să întoarcă găleata plină cu nisip. Își trecu degetul pe marginea formei care semăna cu o tartă, spunând ceva cu un zâmbet blând.

Era evident că Mikas nu agrea întrebarea. Se întoarse și începu să umple iar găleata cu nisip, de data asta însă fără entuziasm, iar după ce puse câteva grămezi, aruncă lopăţica roșie și se uită în jur, de parc-ar fi căutat ceva după care să se ascundă. Iar apoi o privi în ochi pe Marija, răspunzându-i prin câteva cuvinte rostite blând.

Ea dădu aprobator din cap și-l mângâie pe obraz, ca să nu-și îndrepte atenţia spre altceva. Dar la următoarea întrebare, băiatul se încordă de parcă l-ar fi lovit un val rece. Încrâncenat și bâiguind ceva cu teamă în suflet, scăpă din îmbrăţișarea ei duioasă și o luă la fugă spre apă.

Marija o privi acuzator pe Nina, dându-i de înţeles că ea cu întrebările ei provocase asta.

Nina se ridică numaidecât, făcu câţiva pași mari și-l ajunse din urmă pe Mikas. Îl luă în braţe cu toată blândeţea de care era în stare. La început, se opuse, lovind-o cu picioarele goale în coapse. Apoi se așeză obosit pe umărul ei, nu în semn de încredere, ci de resemnare. Se ridicase și Marija și-și lua hainele pe ea cu mișcări smucite.

— Ce-i cu maică-sa?

Întrebarea rămase în aer, între ele, în timp ce Marija își încheia nasturii de la blugi, fără să ridice privirea.

— Marija!

Nina puse mâna liberă pe braţul Marijei, iar fata lăsă, în sfârșit, nasturii în pace și se uită la ea.

— Scuză-mă.

Marija trase aer adânc în piept.

— Doar că s-a supărat foarte tare. Și nu-mi place.

Nina dădu ușor din cap. Trebuia să afle.

— Ce-a zis de maică-sa?

— N-am înţeles tot. Copiii oricum spun ce vor, zise Marija, în chip de scuză. A zis că locuiește cu maică-sa, că e bună, dar că n-a putut s-o trezească.

Nina se încruntă. N-a putut s-o trezească? Se uită, neîncrezătoare, la Marija.

Oare mama lui Mikas fusese bolnavă? Sau inconștientă? Și avea, oare, asta vreo legătură cu călătoria lui involuntară în Danemarca? Din câte știa Nina, copiii de trei ani nu aveau foarte bine noţiunea timpului. Se mustră pentru slabele ei cunoștinţe lingvistice.

Trebuia să știe dacă maică-sa îl vânduse. Nu era exclus. Era perfect conștientă de asta.

— Cum de a fost luat de lângă maică-sa? Ți-a zis? Marija dădu din sprâncenele ei pensate și creionate atent.

— A zis că l-a luat doamna cu ciocolata. Nu știu la cine se referă.

— Îi e dor de maică-sa? Vrea să se-ntoarcă la ea?

Marija înlemni, iar privirea pe care i-o aruncă Ninei fu cât se poate de elocventă.

— Normal că-i e dor de maică-sa. Doar e copil!

„Sunny Beach: solar și centru de fitness”, așa scria pe ușa de sticlă ce ducea jos, la subsol, alături de inscripția: „Lămpi noi!” Înăuntru se afla un birou de primire la care stătea o doamnă brunetă. Vorbea cu cineva la telefon, însă Jucas nu-și dădu seama în ce limbă. În niciun caz nu era lituaniană, cum, de altfel, nici nu se aștepta. Purta o uniformă albă, de parc-ar fi fost infirmieră sau secretară la o clinică și, după aprecierea lui Jucas, era prea bătrână ca să fie târfă. Cine știe, poate că chiar puteai să te bronzezi în locul cu pricina.

Femeia dădu puțin receptorul de la ureche și-l întrebă ceva de neînțeles.

— Bukovski, zise el, apoi continuă în engleză. Vreau să vorbesc cu Bukovski.

— Așteptați, zise ea. Numele?

Jucas îi aruncă o simplă privire. Dintr-odată, femeia începu să gesticuleze rapid și nervos. Se ridică și se făcu nevăzută undeva în spatele biroului, revenind după câteva minute.

— Puteți intra, zise ea.

Spațiul era surprinzător de mare, se gândi Jucas. Nu era nicio fereastră, prospețimea și răcoarea aerului erau asigurate doar de un sistem de ventilație. Văzu câteva biciclete și două benzi de alergat, dar, în cea mai mare parte, dușumeaua era plină de nenumărate aparate de gimnastică destul de uzate, cuprinzând și o zonă în care te puteai cântări gratis. Nu era unul dintre centrele acelea în culori pastelate pentru femei de patruzeci de ani și bărbați de vârstă mijlocie care, de teamă să nu se îngrașe, optau pentru „un stil de viață mai sănătos”. Era un centru pentru bărbați adevărați. Mocheta gri și roasă era, practic, impregnată cu testosteron și transpirație, așa că Jucas se simți numaidecât ca acasă.

Dimitri Bukovski îl primi cu brațele deschise.

— Prietene, zise el. De când nu ne-am mai văzut!

Se îmbrățișară bărbătește, bătându-se cu palma pe spate, iar Jucas trebui să suporte cele două pupături zgomotoase pe care i le dădu Dimitri în stil rusesc, câte una pe fiecare obraz. Dimitri era un bastard est-european: avea puțin din polonezi, ruși, germani și chiar și din

lituanieni. Trecuse, probabil, de cincizeci de ani și chelise, dar îți lăsa impresia că manevra fără probleme o greutate de două sute de kilograme la sală. Pectoralii și bicepșii răzbeau prin tricoul lui negru. Cu ani în urmă, într-un spațiu subteran similar din Vilnius, Dimitri îi arătase lui Jucas ce înseamnă antrenamentul adevărat. Acum Dimitri locuia în Copenhaga și, din cei trei oameni la care putea apela, era singurul care n-avea să se ducă strigând la Klimka după plecarea lui Jucas.

— Frumos loc, zise Jucas.

— Da, merge, zise Dimitri, îngăduitor. Funcţionează în regim de club, așa că trebuie să fim atenți pe cine lăsăm înăuntru. Unii dintre oamenii noștri se ocupă cu treburi serioase. Vrei să te antrenezi?

— Și încă cum. Dar n-am timp, zise Jucas, regretând sincer.

— Nu vrei, zise Dimitri. Din câte mi-am dat seama, n-ai trecut pe la mine doar așa, ca să vezi ce fac. Încă mai lucrezi pentru Klimka?

— Și da, și nu, zise Jucas evaziv.

— Păi? Mă rog, nu e treaba mea. Hai în birou.

Biroul lui Dimitri nu era foarte mare. În spațiul îngust erau înghesuite o masă de lucru și două fotolii din piele maro, iar pe pereți atârnau fotografii, multe înfățișându-l pe Dimitri alături de diverse vedete, în principal cântăreți și actori, dar și câțiva politicieni. Mândria locului era o fotografie cu el râzând larg și dând mâna cu Arnold Schwarzenegger.

— Casă, dulce casă, zise Dimitri, arătând în treacăt spre amintirile lui.

Jucas dădu simplu din cap.

— Mi-ai făcut rost de ce te-am rugat? întrebă el.

— Mda.

Dimitri deschise un seif mic prins pe perete, sub fotografia cu Schwarzenegger.

— Alege-ți: Glock sau Desert Eagle?

Puse ambele arme pe tăblie, în fața lui Jucas.

Erau amândouă folosite, dar încă în stare bună. Glock-ul avea calibrul de 9 mm, modelul clasic și negru Glock 17. Celălalt, Desert Eagle, era un model ’44, argintiu-aprins și îngrozitor de greu, părând să fie mai nou decât Glock-ul. Jucas le luă pe rând în mână. Scoase

butoiașul și verifică să n-aibă gloanțe. Trase piedica. Ţinti spre una dintre fotografiile de pe perete și trase în gol. Tragerea era cumva mai slabă la modelul ’44 decât la Glock.

— Cât face? întrebă el. Și sunt curate?

N-avea de gând să achiziționeze o armă care putea fi identificată în cadrul crimelor comise de alții.

— Prietene, așa mă crezi tu? Crezi că ți-aș vinde o armă murdară? Glock-ul face două mii, iar Eagle-ul trei mii. De dolari, firește. Și pentru încă cinci sute, îți dau și muniție în plus.

— Tu pe care l-ai alege?

Dimitri ridică din umerii lui lați.

— Depinde. Desert Eagle e cam greu de trecut cu vederea. E perfect să amenințI pe cineva. Dar dacă vrei să împușți pe cineva, ți-aș recomanda Glock-ul.

Cumpără modelul Glock. Era și mai ieftin.

Nina o lăsă pe Marija pe Vesterbrogade la 16:47.

Observă cât era ora pentru că ora pe care o arăta ceasul ei nu coincidea cu afișajul ceasului de pe arcul din Axeltorv. Al ei era cu două minute înainte și nu reuși să-și dea seama care indica ora exactă.

Fata rămase în picioare, după curbă, aplecată de spate și nesigură pe ea, de parcă n-ar fi știut încotro s-o apuce. Părul ei umed era plin de nisip, observă Nina, dar, în afară de acest detaliu, nu mai avea nimic din cea care fusese pe plajă. Nu mai zâmbea.

Nina o privi în retrovizor până o văzu întorcându-se și luând-o spre Stenogade, cu umerii înguști tensionați și crispați, de parcă i-ar fi fost frig. Prin geamul de la mașină se strecură o adiere înțepătoare și grea de gaze de eșapament și de asfalt încins, iar pentru o clipă, Nina se luptă cu dorința arzătoare de a întoarce și de-a o băga pe fată înapoi în mașină. Dar Marija nu-i ceruse ajutorul și nici Nina nu se oferise s-o facă. Își notase numele și numărul ei de telefon pe o bucată de hârtie, iar apoi scosese banii ca s-o plătească de la un bancomat de pe Amagerbrogade. Atât putea să facă deocamdată.

Se gândi că era posibil ca poliția să-i monitorizeze conturile și să constate operațiunea de retragere, dar apoi își zise că nu contează. Nu acum.

O știuse încă de când îl auzise pe băiețel strigându-și mama în casa de la țară. Dar acum era sigură.

Mikas nu provenea din orfelinatele din Ucraina sau din Moscova. Nu era orfan, nu era singur pe lume. Avea o mamă, iar din puținele lucruri pe care le aflase Marija de la el, se părea că fusese răpit. Nu vândut, împrumutat sau dat altora, ci răpit. Și, cine știe cum, era s-ajungă pe mâinile omului care o omorâse pe Karin. Cum și de ce, numai Dumnezeu știa, dar pe Nina n-o interesa asta.

Dacă mama băiatului trăia, probabil că-l dăduse dispărut la poliția lituaniană și era ușor să fie dus înapoi la Mama Ramoskiene, la grădiniță sau în troleibuzele din Vilnius. Până și poliția daneză trebuia să poată face una ca asta, își zise ea. De regulă, erau incredibil de eficienți când venea vorba să scoată pe cineva din țară. Puteau chiar să facă un efort și să cerceteze cine plănuise răpirea. Măcar fiindcă avea

legătură cu moartea lui Karin, dacă nu și din alte motive. Nimeni nu scăpa nepedepsit după uciderea unui cetățean danez get-beget.

Deci era simplu.

Un sentiment blând și ușor de seninătate o învălui.

Putea să-l ducă pe Mikas acasă la ea, pe Fejøgade, și apoi să sune la poliție. Poate-i dădeau voie să-l țină lângă ea cât verificau informațiile aflate de Marija. Nina știa că, dacă insista, avea șanse să-i convingă, plus că nu putea afirma nimeni că i-ar fi fost mai bine la un centru de îngrijire, cu un asistent social pe care nu-l cunoștea. Voia să stea cu el, să nu-l lase pe mâinile străinilor, până o să vină maică-sa cu avionul din Vilnius și-o să-și ia, în sfârșit, copilul în brațe.

Nina și-o închipui pe maică-sa sosind toată numai un zâmbet, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, luând-o de mâini și mulțumindu-i din priviri. Pe Nina o cuprinseră, dintr-odată, lacrimile, venind dintr-un loc cald și întunecos dinăuntrul ei. Nu plângea des și, în mod sigur, nu în momente de izbândă. Lacrimile de bucurie erau pentru femeile în vârstă.

Dar nu vezi în fiecare zi un final fericit, nu-i așa? comentă o voce cinică din mintea ei. Lucrurile nu ies niciodată așa cum îți dorești cu adevărat.

— Ei bine, de data asta vor ieși, bodogăni Nina, încăpățânată.

Casele mari o făceau pe Sigita să se simtă nelalocul ei. Trăia, cumva, cu impresia că oamenii care locuiau în ele aveau autoritatea și puterea de a decide, de a denigra și de a condamna. Indiferent de cât de des își spusese că e la fel de bună ca ei, o mică parte din ea refuza să țină cont de asta.

Casa din fața ei era imensă. Atât de mare, că n-o cuprindeai dintr-o singură privire. Era total izolată, cocoțată în vârful unei coline ce dădea spre mare și încadrată de ziduri albe pe toate laturile. Sigitei i se păru că semăna cu o fortăreață și fu surprinsă să găsească poarta deschisă – putea să intre oricine. Atunci la ce bun să-ți mai ridici o fortăreață?

Taxiul plecă. Încă nu-i venea să creadă cât de mult o costase. I se părea de neconceput ca o cursă de o sută de kilometri să coste mai mult decât avionul din Lituania până-n Danemarca. Aproape că nu mai avea nicio para din banii pe care-i luase de la Jolita. Trebuia să-i fi luat pe toți, își zise ea. Însă, mulțumindu-se cu mai puțin, nu se simțise chiar ca o hoață. Plus că Jolita, până la urmă, fusese de acord să-i ia.

Și iat-o la destinație. Nu știa ce-o să facă după aceea și nu era nici măcar sigură că aici se oprea călătoria ei. Numele de pe plăcuța de alamă prinsă pe zidul alb era cel căutat: MARQUART. Aici locuia bărbatul care-i răpise copilul. Dar nu știa dacă Mikas se afla tot aici.

N-avea niciun rost să se apropie pe furiș – camerele de luat vederi poziționate discret deja îi înregistraseră sosirea. Așa că o luă la pas pe drumul ce ducea spre fortăreața albă.

Când apăsă butonul soneriei, de partea cealaltă a ușii se auzi un murmur de sunete voioase, o melodie scurtă și îndrăzneață, oarecum nepotrivită cu zidurile înalte și albe, cu peluzele fără de sfârșit și cu ușa masivă din tec. Auzi sunet de pași și ușa se deschise.

În prag apăru un băiat. Știu numaidecât cine era, întrucât semăna cu Mikas.

— Bună, zise el, continuând cu niște vorbe pe care ea nu le înțelese deloc.

Nu putu să-i răspundă. Rămase locului, privindu-l. Era îmbrăcat în blugi și tricou, iar în picioare avea o pereche de adidași cu însemnul Ferrari și o șapcă asortată pe cap, desigur cu cozorocul întors la spate.

Era slăbuț și mic pentru vârsta lui; nu, slăbuț era puțin spus; iar bronzul nu reușea să-i ascundă evidenta paloare, mai ales în dreptul ochilor. Pe braț avea un bandaj din tifon sub care întrezări forma unui ac de perfuzie înfipt în piele. Era bolnav, își zise ea. Fiul meu e foarte, foarte bolnav. Ce-o fi pățit în țara asta străină?

El îi vorbi din nou și, după intonație, își dădu seama că-i pusese o întrebare.

— Mama sau tatăl tău e acasă? întrebă ea în lituaniană, incapabilă să realizeze, pe moment, că el n-avea s-o înțeleagă. Zâmbetul și privirea îi aminteau așa de mult de Mikas și, firește, de Darius. I se părea de neconceput că nu putea să-i vorbească.

— E acasă tatăl tău? Sau mama? Încercă ea iarăși, de data asta în engleză, deși își imagina că era prea mic ca să știe vreo limbă străină.

Însă el dădu aprobator din cap.

— E mama, zise el. Așteptați puțin.

Și apoi intră în casă.

Se întoarse după puțin timp împreună cu o femeie cu constituție delicată, ce părea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani. Sigita se uită la persoana care-o înlocuise pe ea, ca mamă a copilului. Un tricou roz-deschis și o pereche de jeanși albi îi subliniau caracterul gingaș. Avea un fel nesigur de-a fi, de parcă nu și-ar fi cunoscut poziția nici măcar aici, în propria-i casă. La fel ca băiatul, avea părul blond-deschis și era bronzată; slaba lor asemănare era de așa natură, încât nu-și punea nimeni întrebări cu privire la legătura dintre ei.

— Anne Marquart, zise ea, întinzând mâna. Cu ce vă pot ajuta?

Dar în momentul în care văzu clar chipul Sigitei, înlemni. Era, desigur, la fel de șocată de asemănare cum fusese Sigita văzându-și băiatul. Codul genetic e imposibil de îndepărtat. Femeia distinse trăsăturile fiului ei pe chipul Sigitei și se îngrozi.

— Nu, zise ea. Plecați!

Și dădu să închidă ușa.

Sigita făcu un pas în față.

— Vă rog, zise ea. Vreau doar să vorbim. Vă rog...

— Să vorbim...? spuse femeia.

Și apoi deschise ușa la loc, fără nicio tragere de inimă.

— Da, poate că n-ar strica.

Fereastra se întindea, mare cât camera de zi, din pardoseală până-n tavan. Marea și cerul se revărsau în încăpere. Prea mult, își zise Sigita, mai ales acum, când vântul bătea cu putere și valurile erau năvalnice. N-auziseră și ei de draperii? Rolul caselor, până la urmă, e să te adăpostească de natură.

Spațiul era imens și cavernos. Într-un capăt se afla un șemineu neacoperit, în care Anne Marquart pornea focul din telecomandă, ca televizorul. Pardoseala era dintr-o piatră gri-albastră pe care Sigita n-o recunoscu, în mijlocul camerei, cu câțiva metri de spațiu liber de jur împrejur, se afla o canapea în formă de potcoavă cu tapiserie din piele stacojie. Sigita știa că interiorul respectiv era dintre acelea pe care revistele ar fi dat orice să-l fotografieze, dar depășea până și nevoile ei de ordine și curățenie și simți că i se face rău stând în mijlocul unei asemenea catedrale din piatră și sticlă.

— Îl cheamă Aleksander, zise Anne Marquart, cu accentul ei perfect englezesc, ce suna mai corect decât al Sigitei. Și e un băiat extraordinar – iubitor, deștept și curajos. Îl iubesc ca pe ochii din cap.

Sigita simți că se eliberează de sentimentul de vinovăție, de mult uitat. Pe buzele ei înflori, instinctiv, o rugă: Sfântă Fecioară, Maica Domnului, Îți mulțumesc pentru clipa asta. Orice s-ar fi întâmplat mai apoi, măcar știa un lucru: că primul ei copil nu rătăcea prin întuneric, singur și nefericit, precum fetusul din coșmar. Îl chema Aleksander și avea o mamă care-l iubea.

Aleksander se făcu iarăși nevăzut, plecând în cine știe ce loc. Anne Marquart îi șoptise ceva în daneză, iar chipul i se luminase tot, de încântare, și rostise un „daaaaaa!" entuziast. Sigita rămăsese cu impresia că maică-sa îi dăduse voie să facă ceva care, de obicei, îi era permis doar cu strictețe. Să joace un joc? Să stea la calculator? Era limpede că erau destul de bogați cât să-i asigure tot ce-și dorea. Sigita simți o durere ciudată. Dacă Mikas ar fi aflat ce viață avea fratele lui, oare ar fi fost invidios?

Gândul îi aduse în suflet toată teama pe care o simțea cu privire la el.

— N-am venit pentru Aleksander, zise ea. Ci pentru Mikas. Băiețelul meu și doar al meu. E aici? L-ați văzut?

Anne Marquart păru surprinsă.

— Un băiețel? Nu. Eu... Mai aveți un copil?

— Da. Pe Mikas. Are deja trei ani.

Se întâmplă ceva în sufletul lui Anne. Rămase uitându-se fix în cana de ceai, de parcă s-ar fi așteptat să descopere în ea, din clipă-n clipă, un mare adevăr. Apoi ridică dintr-odată capul.

— Același tată? întrebă ea.

— Da, zise Sigita, neînțelegând intensitatea cu care-i adresase Anne Marquart întrebarea.

— Dumnezeule mare, zise Anne Marquart cu glas domol. Dar are doar trei ani...

Uimită, Sigita o văzu pe doamna Marquart plângând în tăcere.

— Nu e drept, șopti mama lui Aleksander. Cum o să îndurăm una ca asta?

— Nu înțeleg, zise Sigita, pe un ton nedumerit.

— Ați văzut că e bolnav?

— Da.

Nici n-aveai cum să nu vezi.

— Suferă de sindrom nefrotic. Aproape că nu mai are niciun rinichi funcțional. Trebuie să facă dializă de două ori pe săptămână. Avem o clinică mică la subsol, ca să nu-l plimbăm prin toată Copenhaga pentru tratament, și totuși... se plânge foarte rar, dar îi e greu. Și, în cele din urmă, n-or să mai funcționeze deloc.

— Și nu poate face un transplant? întrebă Sigita.

— Am încercat. I-a dat soțul meu un rinichi, dar... dar nu ne înrudim biologic, normal. Iar Aleksander l-a respins, în ciuda tuturor tratamentelor, iar acum e mai rău ca oricând...

În momentul respectiv, Sigita înțelese, în sfârșit, de ce o căutase Jan Marquart. Și de ce dispăruse fiul ei.

Băiatul ținea ochii întredeschiși și nu avu nicio reacție când Nina parcă mașina pe Fejøgade. Mașina poliției nu mai era acolo, iar ferestrele de la etajul al treilea erau pustii și închise. Poate că Morten nu ajunsese acasă, se gândi Nina, confuză, sau poate că-i dusese pe copii la sora lui, în Greve. Îi plăcea să-i țină la distanță când se profila o criză. Nu voia să-i lase să-și dea seama că era ceva în neregulă, nu voia să-l vadă ieșindu-și din fire. Și, în clipa aceea, se mai stăpânea, probabil, doar pe jumătate.

Nina închise ochii și simți că o mustră conștiința. În seara aceea trebuia să îndrepte lucrurile. Să-și pună capul pe umărul lui și să-i cuprindă fața între mâini, spunându-i că nu mai are de ce să se teamă. Puteau să-i lase pe copii peste noapte la Hanne și Peter și să-i ia dimineață.

Îl luă pe Mikas din mașină și urcă scările cu el în brațe. Era treaz, dar obosit și neputincios, de parcă-și epuizase toată energia pe plajă. Nu se mișcă în timp ce ea scoase cheile din buzunar. Auzi un vâjâit surd de la un joc video pe care-l jucau copiii familiei Jensen și zăngănitul oalelor, semn că se pregăteau să mănânce de seară. Însă n-avea niciun chef să răspundă la întrebările vecinilor curioși – care erau, fără îndoială, nenumărate –, așa că deschise în liniște ușa de la apartamentul ei și se strecură înăuntru.

Casa era liniștită și rece și, pentru prima oară de când ridicase valiza, în ziua anterioară, Nina simți că-i era, cu adevărat, foame. Își azvârli sandalele din picioare în hol și se duse desculță în sufragerie. Mikas se dădu bucuros jos din brațele ei, pe canapea, și se afundă, extenuat, în ea.

Pe măsuța din fața televizorului erau încă resturi de mâncare de la micul dejun. Două boluri de lapte rânced și fulgi de porumb făcuți terci. Un ziar nedeschis, necitit. Mâncaseră în grabă, constată Nina, iar apoi duse bolurile în bucătărie, vărsă conținutul în coșul de gunoi, apoi le băgă în mașina de spălat vase. Puse alte cereale într-un bol curat, pentru Mikas, adăugând o lingură mare de zahăr. Tot timpul cât fuseseră împreună, băiatul mâncase doar înghețată la cornet, un corn și câteva felii de pâine. Probabil că era la fel de slăbit ca ea. Iar ea era

foarte conștientă, acum, de ameţeala care-o apucase, pentru că nu mâncase la timp.

Își tăie două felii de pâine neagră din secară și puse o bucată groasă de salam între ele. Cu bolul într-o mână, paharul de lapte în alta și sendvișul între dinţi, se întoarse în sufragerie. Avea un sentiment ciudat și luminos de fericire. Acasă. Se simţea incredibil. Nu-i mai lipseau decât Morten și copiii.

Dar nu era nicio grabă, așa cum n-avea de ce să dea zor să sune la poliție. Puse bolul cu cereale în faţa lui Mikas și se tolăni, cu un zgomot surd, în fotoliul de lângă canapea. Mestecă încet pâinea moale și salamul foarte picant, cu ochii închiși și fără să se gândească la nimic.

Când termină, se ridică în picioare și se duse în dormitor, își dădu jos tricoul transpirat și murdar și-și luă, în loc, o cămașă curată și răcoroasă. Din sufragerie răzbătea zgomotul pe care-l făcea Mikas cu lingura în castron.

Se auzi soneria.

Nu sunetul slab al interfonului, ci un sunet insistent, semn că cineva ţinea, ca pe vremuri, degetul pe buton. Așa făcea și Anton când voia să-și anunţe sosirea, deși înaintarea lui, de obicei zgomotoasă, pe scări făcea ca orice altă formă de semnalare să fie de prisos. Nu, probabil că era Birgit, vecina de alături, care sesizase, până la urmă, că venise acasă.

Poate că știa de ce o căuta poliția pe Nina. Birgit era destul de simpatică, dar era de o curiozitate nemaiîntâlnită și uneori Nina își dorea ca pereţii dintre apartamente să fie mai groși. Mai ales acum, când se putea bucura de câteva minute cu Mikas.

Se duse, resemnată, să descuie, dar avu o clipă de ezitare. Era prea liniște, se gândi ea. Anton ar fi ţopăit pe podea, uneori lovind chiar și-n pereţi, iar Birgit ţinea, de obicei, ușa de la apartament deschisă, strigându-le câte ceva copiilor ei. Era liniște. Niciun bâjbâit, nimeni care să-și dreagă glasul sau să-și sufle nasul. Liniștea era nefirească.

Puse, instinctiv, lanţul la ușă înainte s-o deschidă destul, cât să vadă cine era. Pe palier stătea o femeie slabă și blondă, zâmbind politicos, și totuși, cu o oarecare reticenţă.

— Vă rog, zise ea, aplecându-se ușor în față. Cred că fiul meu e la dumneavoastră. Sunt mama lui Mikas. Pot să intru?

Nina își reaminti numaidecât de visurile pe care și le făcuse mai înainte în mașină. Mama lui Mikas, luându-i mâinile și mulțumindu-i, așa cum numai mamele știau să-ți mulțumească. Final fericit. Se întâmpla, acum.

Dar imediat după ce îndepărtă lanțul, știu că era ceva în neregulă. Femeia împinse ea însăși ușa, cu un zâmbet prin care părea, în mod ciudat, să se scuze din ce în ce mai mult. De parcă n-ar fi ținut neapărat să intre, se gândi Nina. Iar apoi îl văzu pe Mikas apărând în hol, în spatele ei. Stătu locului, încă încălțat cu sandalele noi și ținând în mâini bolul cu cereale, sub picioarele lui apărând o baltă de pipi galben-închis.

Zâmbind rece, femeia își întinse brațele spre el. Copilul se smuci din tot trupul, iar bolul îi scăpă din mâini și căzu, cu un pocnet ascuțit, pe dușumeaua din lemn de pin.

În spatele femeii blonde se afla un bărbat. Probabil că stătuse rezemat de perete, pe palier, ascunzându-se. Umerii lui lați acoperiți de jacheta de piele umplură tot cadrul ușii, iar Nina îl recunoscu numaidecât. Tunsoarea de neonazist, furia din privire, pumnii imenși și strânși, într-o mână ținea un pistol negru și lucios. Nici urmă de nesiguranță în mișcările lui, remarcă Nina; era foarte calculat și precis, purtându-se ca un om care mai făcuse asta de nenumărate ori înainte. Un pas mare și puternic îl aduse înăuntrul apartamentului. Închise liniștit ușa în urma lui, iar Nina auzi, fără teamă în suflet, clicul făcut de zăvor. Făcu câțiva pași în spate și nimeri cu piciorul gol în balta de urină, lapte și fulgi.

Proasto, își zise ea, în secunda nesfârșită și dilatată care urmă. Firește că nu-i maică-sa. N-ai avut timp să suni pe nimeni. Iar apoi simți pumnul și lumea se învârti și deveni roșu-închis. Apoi neagră.

Barbara îl ținea de braț.

— Nu mai da în ea, zise. Jucas, termină!

Jucas.

Nu Andrius.

Lăsă pistolul jos. Târfa băiețoasă se făcuse ghem la picioarele lui, cu o parte a feței plină de sânge.

— Să n-o omori!

Barbara se albise de tot la față. Nu mai părea deloc tânără și el realiză pentru prima dată cât de evidentă avea să fie diferența de vârstă dintre ei peste zece sau chiar douăzeci de ani. Când ea o să aibă cincizeci, el abia va fi trecut de patruzeci. Chiar o să-și mai dorească atunci să se întoarcă acasă la o femeie de cincizeci de ani?

— Termină cu prostiile! N-o s-o omor, zise el, întrebându-se ce o să facă cu ea dacă n-o omora.

Desprinse mâna Barbarei de pe el și trecu peste silueta căzută la pământ. Unde dispăruse copilul?

Barbara îl găsi ghemuit lângă toaletă, lipit de colț de parc-ar fi vrut să treacă prin el. La fiece respirație, băiatul scotea, acum, un sunet, un fel de geamăt dureros.

— Copilaș, zise Barbara, îngenunchind lângă el. N-o să-ți facem niciun rău!

Băiatul n-o crezu. Închise ochii de tot și scânci și mai tare.

— Fă-l să tacă! zise Jucas.

Barbara se uită la el.

— E speriat, spuse ea.

— Atunci, dă-i din ciocolata aia a ta. Mai sunt picături de ochi?

— Nu, zise ea.

Iar el o bănui că minte.

— Rămâi aici, zise. Și fă-l să tacă odată!

Târfa băiețoasă nu se mișcase. Îi înșfăcă geanta, singurul lucru pe care-l mai avusese cu ea, în afară de băiat, și-i răsturnă conținutul în

chiuveta din bucătărie. Portofel, șervețele, un pachet vechi și murdar de bomboane mentolate, cheile de la mașină, alte două seturi de chei și un ziar cu colţurile îndoite. Niciun mobil. Luă cheile și coborî scările în liniște, să caute Fiatul roșu. Îl găsi parcat la jumătatea blocului, după un container mare din plastic verde, pentru colectat sticlă. Pe bancheta din spate se aflau o pătură urât mirositoare și două pungi de cumpărături, una cu hainele copilului, alta cu cotoare de mere, pâine și jucării. Atât. Nici în portbagaj nu era nimic interesant: o cutie de plastic plină cu cabluri de pornire, lichid pentru geamuri, un tub cu spumă de lipit și alte lucruri necesare atunci când ai un vehicul ce nu prezintă siguranță, un sac de gunoi care conținea numai sticle goale, o pereche de cizme de cauciuc și o lanternă.

Înșfăcă pătura și lăsă restul la loc, apoi încuie Fiatul.

N-avea bani. Când își dădu seama de asta, simţi un nod în gât. Și nici cealaltă, blonda cu sâni mari, n-avusese. Doar i-ar fi spus. Până la urmă, i-ar fi spus.

Iar asta însemna un singur lucru.

Acum știa sigur că danezul îl minţise.

Mai erau însă câteva lucruri pe care nu le înțelegea: ce căuta copilul la târfa băieţoasă, de exemplu. Și cum de ajunsese blonda să aibă de-a face cu treaba asta. Totuși știa destule. Și știa c-o să-l facă pe danez să-și achite datoria.

Parcă Mitsubishiul pe trotuar, chiar în faţa ușii de la intrare. Sus, în apartament, Barbara reușise să scoată copilul din baie. Stătea ghemuită lângă el și-l cuprinsese cu brațele, legănându-l ușor înainte și înapoi. Reușise: băiatul se potolise.

Târfa băieţoasă zăcea în continuare în locul în care căzuse. Respira, constată el.

— E bine, îi zise Barbarei. O duc jos, la mașină.

Barbara nu răspunse. Se uită pur și simplu la ei, cu ochii la fel de mari și de speriaţi ca ai băiatului.

— Pentru tine o fac, zise el.

Ea dădu supusă din cap, în semn de aprobare.

Rostogoli trupul fără vlagă al târfei pe pătura murdară și deschise ușa cu șoldul. Pe scări era liniște. Ce să zică dacă se întâlnea cu cineva: a căzut și o ducem la spital? Dar nu se întâlni cu nimeni. O așeză pe bancheta din spate a Mitsubishiului și o acoperi de tot cu pătura, apoi parcă mașina într-un loc legal și mai ferit. Toate bune și frumoase, până acum.

Când reveni în apartament, o auzi pe Barbara vorbind domol cu băiatul. În poloneză, nu în daneză.

— Termină! zise el. Nu înțelege o iotă din ce-i spui!

Nici Jucas nu înțelegea și nu-i plăcea s-o audă vorbind în limba maternă. Pentru că avea senzația că exista o latură a ei care nu-i era accesibilă.

Când or să plece în Cracovia, ea o să vorbească în poloneză cu toată lumea, își dădu el seama dintr-odată. Cu toți, mai puțin cu el. Cum de nu se gândise la asta mai înainte? Nu se gândise. Luase în calcul numai casa, pe Barbara și viața lor împreună, așa cum și-o imagina el.

De danez depindea totul. De el și de banii lui. Încă își amintea sentimentul amețitor de triumf din momentul în care realizase cât de ușor era.

Klimka era cel care-l rugase să-l supravegheze pe danez, subliniind că era o treabă sigură. Omul era un client de încredere, cu afaceri în Vilnius și în alte câteva locuri din Latvia, și-l plătea bine pe Klimka, chiar foarte bine, ca să-i țină pe ceilalți rechini la distanță. În momentul respectiv, omul se afla în Vilnius și avea nevoie de o gardă de corp care să-l însoțească peste tot. Discreția era esențială.

Așa că Jucas făcuse pe dădaca din clipa în care coborâse omul din avion, cu geamantanul lui incredibil de mic care se dovedise plin cu o sumă inexplicabilă de dolari americani. Merseseră direct la un fel de clinică privată, unde danezul ceruse informații despre o fată din Lituania sau ceva de genul ăsta, care, pare-se, născuse un băiețel. Când văzuse ce sumă îi oferise șefei de clinică, Jucas se cam enervase. Era ca și cum danezul nu-și dădea seama câți bani flutura prin fața femeii. Erau de-ajuns zece mii; de fapt, erau chiar prea mulți. Crimele erau plătite cu mai puțin.

Îl sunase pe Klimka să ceară întăriri. Klimka refuzase: danezul ceruse o singură gardă de corp. Jucas n-avea decât să încerce să se descurce

așa, iar dacă i se părea ceva suspect, putea, firește, să-l sune.

Mda, vezi să nu, se gândi Jucas. Dacă intra rău de tot în rahat, avea nevoie de întăriri, telefoanele nu-l ajutau cu nimic. Era tot timpul cu ochii-n patru și nu era mai deloc atent la ce zicea și făcea danezul. Trebuia să ia seama la ce se-ntâmpla în jur. Când asistenta le trântise oarecum ușa în față și fuseseră nevoiți să se întoarcă la hotel, Jucas oftase ușurat.

Se grăbise, după cum constatase apoi. Într-un acces de depresie, bărbatul dăduse pe gât cam tot ce găsise prin minibar, iar apoi coborâse în barul hotelului, unde, văzându-l atât de beat, barmanul refuzase să-l servească. După ce făcuse scandal, bărbatul ieșise afară, clătinându-se pe picioare și, slavă Domnului, fără geamantanul cu dolari, dar cu un teanc destul de mare de bani în portofel cât să intre în tot felul de belele. Jucas n-a avut ce să facă decât să înjure și să-l urmeze.

Și așa începuse o noapte foarte lungă. Cu cât omul băga mai multă băutură în el, cu-atât scotea mai multe pe gură, spunându-și povestea, duhnind a alcool. Iar Jucas ascultase, la început indiferent, apoi cu tot mai mult interes. Bărbatul își făcuse planuri ca un neștiutor. Iar în dimineața următoare, când vomitase zdravăn, din proprie voință, în micul lui avion privat, Jucas îi prinsese centura aproape cu milă și se asigurase că aveau multe pungi la îndemână.

Îi luase ceva timp până s-o facă pe asistentă să-i spună ce știa, dar, până la urmă, se pricepea destul de bine să-i oblige pe oameni să facă lucruri nedorite. Iar când a aflat că Sigita Ramoskiene avea, într-adevăr, și un al doilea copil, totul se potrivise nemaipomenit de bine.

Îi trimisese danezului primul colet și-i înaintase o ofertă. Suma era ușor de ținut minte și deloc negociabilă: un milion de dolari americani.

Și totuși, nu pricepea de ce nu le ieșise înțelegerea. Un lucru însă îi era foarte clar. N-avea să-i permită danezului să-l tragă pe sfoară.

— Îl iau eu, îi zise el Barbarei, apropiindu-se de copil.

Ea îl strânse și mai tare în brațe.

— Nu putem să-l luăm cu noi? zise ea. E așa de mic, am putea să-l creștem noi.

— Ești nebună?

— O să uite repede tot ce ține de trecut. Într-un an o să creadă că a fost dintotdeauna copilul nostru.

— Barbara. Dă-i drumul!

— Nu, zise ea. Andrius, ajunge! Hai să-l luăm și să plecăm în Polonia. N-o să mai trebuiască să te bați cu nimeni. Gata cu violența.

Dădu dezaprobator din cap. Femeia se țicnise de tot. N-ar fi trebuit s-o ia cu el. Dar se gândise c-o să reușească să intre în apartament fără probleme și avusese dreptate. Iar acum nu-și mai dorea decât să plece odată de-acolo.

— Banii, zise el.

— Nu ne trebuie, răspunse ea. Putem să stăm la mama, cel puțin pentru început. Apoi tu o să-ți găsești ceva de lucru și-o să ne luăm o casă.

Bărbatul respiră foarte adânc și controlat, ca să-și stăpânească furia.

— Poate că ție-ți convine să duci o viață de șobolan, zise el. Dar mie nu!

Îl înșfăcă ferm pe băiat de braț și-l desprinse din brațele Barbarei. Din fericire, copilul nu țipă. Pur și simplu, deveni moale, de parcă și-ar fi pierdut cunoștința. Barbara era singura care se smiorcăia.

— Taci dracu' din gură! îi zise el. Că te-aud vecinii.

— Andrius, îl imploră ea.

Ziceai că se descompune. Plângea, îi curgea nasul și se umflase toată la față, era deprimată și urâtă. Și totuși, încă mai avea ceva din bine-cunoscuta ei gingășie.

— Liniște, zise el. Nu mai plânge, auzi? Du-te înapoi la hotel, vin mai târziu să te iau. După ce iau banii, ne-așteaptă o mașină la Dimitri. Și-o să plecăm spre Cracovia.

Ea dădu aprobator din cap, dar lui nu-i fu clar dacă-l credea sau nu.

Când se întoarse la mașină, văzu că târfa băiețoasă se mișcase. Pătura alunecase de pe ea, dezvelindu-i o parte din față și din umăr. La dracu'! Trebuia să plece numaidecât de acolo. O să oprească mai încolo, s-o acopere la loc. Așează băiatul în scaunul pentru copii fixat între locul

șoferului și cel din dreapta. Ce bine că nu-l dăduse la o parte. Îi prinse centurile – de asta se ocupase Barbara – și, din fericire, copilul nu se opuse deloc. Întorsese capul și nu se uita la Jucas. Nu mai țipa deloc, era ca o păpușă fără vlagă, cu brațele și picioarele moi.

Barbara apăru exact când terminase cu prinsul centurilor, însă o ignoră total, făcându-se comod pe scaunul lui și pornind la drum. Nu putea s-o ia cu el.

Știa că o să trebuiască să omoare pe cineva. Sigur pe târfa băiețoasă și poate și pe danez. Și nu voia să-l vadă Barbara.

Jucas făcu de două ori ocolul casei, pentru a se orienta. Văzu zidul, dar porțile din fier lucrate cu grijă erau larg deschise, așa că putea să conducă liniștit până-n fața ușii de la intrare. Să fie așa de simplu? Greu de crezut, în Lituania, oamenii bogați își supravegheau mai bine averile.

La al treilea ocol, intră pe poartă și înaintă pe drum. Opri, temporar, motorul, ca să facă mai puțin zgomot, și nu încetini în fața ușii de la intrare, ci urmă drumul prin spatele casei, până ajunse la un garaj mare de la subsol. Ușa era larg deschisă și aici. Era loc pentru cinci-șase mașini, dar momentan nu se vedeau decât un combi marca Audi, de culoare albastru-închis, și o mașină joasă, sport, cu o husă plină de praf. Parcă lângă combi și opri motorul.

Băiatul fusese cuminte și nu se uitase nici măcar o dată la Jucas. Plânsese din când în când, dar nu scosese aproape niciun sunet. Fără țipete și suspine, un plâns domol și deznădăjduit, cu adevărat chinuitor. Jucas simți nevoia să-i dea copilului de înțeles că nu voia să-i facă nimic rău, dar știa că era inevitabil. Știa că, de acum încolo, o să joace rolul monstrului în coșmarurile țâncului. Și Barbara? În apartament îl privise ca și cum... ar fi început și ea să se teamă de el. La naiba! Nu sunt un nenorocit d-ăla care dă în femei și-n copii, își zise el.

Brusc, își aminti de cealaltă. Blonda. Ghemuită în pat, cu ochii ei mari care priveau în gol, fără să-l vadă acolo, în cameră. Glasul șovăielnic și chinuit strigând: „Ni-na. Ni-na".

Stătu o clipă nemișcat, cu mâinile pe volan. La ce bun? se întrebă el. La ce bun să te zbați pentru Klimka și lumea lui, unde teama era un fel de măciucă pe care-o foloseai să-i faci pe oameni să te asculte? La ce bun să visezi la Cracovia, la o casă cu peluză și la Barbara stând la soare pe o cuvertură? Când ai atâtea amintiri urâte.

Ieși din mașină. Își dezlănțui furia, pentru că numai așa putea să treacă peste ce urma. Deschise ușa din spate și se uită la târfa băiețoasă, tot îngrămădită, numai oase și piele, fără nicio licărire de conștiență. Era numai vina ei, își zise. A ei și a porcului nenorocit care-ncerca să-l tragă pe sfoară cu banii. Ei erau de vină. Și n-avea de gând să-i lase să scape cu una, cu două. Să nu vă puneți cu mine!

Și-l cuprinse furia. Îi cuprinse corpul ca un val de căldură, simți furnicături și un fior în mâini și-n tălpi, dar era o senzație de care avea nevoie. Era mai bine s-o facă acum, cât era ca o cârpă. Luă punga și răsturnă toate cumpărăturile făcute de Barbara – banane, o cola călduță, niște săpunuri care-i plăceau ei pentru că miroseau ca trandafirii și liliacul din vale. Chit că n-avea nicio poftă să se atingă de ea, se cocoță pe bancheta din spate, lângă târfă. O apucă de umeri și-i așeză corpul moale în poala lui. Era ușoară ca fulgul, se gândi. La fel ca un copil. Îi băgă punga pe cap și apoi își dădu seama că nu avea cu ce s-o lege. Așa că legă mânerele între ele, făcându-i un nod sub bărbie, care ar fi trebuit să fie de-ajuns. Când văzu punga lipindu-i-se tot mai mult de față cu fiecare respirație, știu că era de-ajuns. Până o să se întoarcă, s-a zis cu ea.

O dădu la o parte de pe el cu scârbă și-și șterse mâinile pe pantaloni, de parcă s-ar fi contaminat atingând-o. Târfa băiețoasă primise ce merita, își zise el, prudent, încrezându-se în puterea pe care i-o dădea furia. Iar când se duse să închidă ușa garajului, nu chipul ei îi apăru înaintea ochilor. Imediat ce se întunecă înăuntru, alte imagini îi veniră în minte: porcul, porcul de la orfelinat care-i izbea pe băieți de pereții aspri și igrasioși din pivniță, în semiîntunericul care duhnea a pipi, a petrol și a bătrân nespălat.

Porci nenorociți, își zise, toți erau niște porci nenorociți și-o să le arate el că nu accepta să fie tratat așa. Al naibii dacă accepta. Nu el. Găsi întrerupătorul și aprinse becurile fluorescente de deasupra, iar apoi se uită după sistemul automat de manevrare care controla ușa de la garaj, pe care nici nu se punea problema să nu-l aibă nenorocitul de bogătan. Smulse numaidecât firele de la locul lor, fără prea mare efort, lăsând firele de cupru zburlite și la vedere. Până acum, toate bune și frumoase.

Văzu o ușă care ducea, probabil, în casă, numai că era încuiată. Se gândi să-i dea un picior, dar apoi hotărî că era mult mai simplu să sune la ușă și să aștepte să fie poftit înăuntru. Se uită înapoi la mașină. Băiatul era încă la locul lui, prins de scaun, privindu-l țintă prin parbriz. Jucas lovi întrerupătorul cu mâna, iar băiatul și mașina se pierdură în întunericul din garaj.

Sigita tremura din toate încheieturile.

— E inadmisibil! țipă ea, luându-i câteva minute până să-și dea seama că țipase în lituaniană.

Încercă, disperată, să găsească formula potrivită în engleză, ca s-o înțeleagă femeia.

— E inadmisibil să luați un rinichi de la un copilaș de trei ani! E prea mic!

Anne Marquart o privi șocată.

— Dar, doamnă Ramoskiene, cum să facem una ca asta? Nici... nici nu ne gândim.

— Și-atunci de ce l-ați luat? De ce-au venit oamenii aceia în Vilnius și mi l-au luat și l-au adus în Danemarca?

Nu era sigură de ce spunea, dar așa trebuie să fi fost. Nu?

— Nu știu unde e băiețelul dumneavoastră și nici de ce a dispărut. Dar vă asigur că nu i-am face niciun rău...

Se opri la mijlocul frazei și se uită o vreme în gol la ocean. Apoi adăugă, pe un ton total schimbat:

— Mă scuzați puțin, trebuie să-l sun pe soțul meu.

Oamenii ăștia sunt așa de bogați, că-și permit orice, se gândi Sigita. Mi-au cumpărat primul copil. Iar acum au plătit pe cineva să mi-l răpească pe-al doilea.

— Are doar trei ani, zise ea, neajutorată.

*Di-di-da-da-di-di-diiii... mel*odia mult prea țipătoare a unei alte sonerii le făcu pe amândouă să înlemnească. Se auzi un tropot de pași ușori alergând pe hol și vocea lui Aleksander rostind ceva în daneză.

— Îi place să răspundă el mereu la ușă, zise Anne Marquart, dusă pe gânduri. Cu el prin casă, nici nu ne trebuie majordom.

Apoi, cu o bruschețe nefirească, ușa din camera de zi se izbi de perete și în mijlocul încăperii se postă un bărbat. A pus stăpânire pe tot spațiul, își zise Sigita, blocându-ne pe toți. Și nu doar pentru că era mare. Furia lui te făcea să te retragi. Îl ținea pe Aleksander cu o mână. În cealaltă ținea un pistol.

— Jos, la podea! zise el. Acum!

Sigita își dădu seama numaidecât cine era, cu toate că nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Era bărbatul care-l răpise pe Mikas.

Aleksander se zbătea și încerca să scape din prinsoarea lui. Bărbatul îl apucă cu mâna de păr și-i dădu capul pe spate, iar băiatul scoase un icnet de durere, de teamă și de furie.

— Nu-l răni, imploră Anne Marquart. Te rog.

Îi zise ceva repede în daneză copilului, iar el încetă să se mai zvârcolească. Femeia se întinse apoi, supusă, pe podea.

Sigita nu. Nu putea. Rămase în picioare, ţeapănă ca un stâlp, auzind cum îi pârâia sângele prin vene, ca o legătură telefonică slabă.

— Unde e? întrebă ea.

Bărbatul nu era încântat că nu-l asculta. Făcu un pas în față, apoi îndreptă ţeava pistolului spre pieptul lui Aleksander.

— Cine? întrebă el.

— Știi prea bine! Mikas al meu!

— Dar de ăsta nu-ţi pasă? zise el. Îţi pasă numai de ăl mic?

Nu. Nu era vorba numai de Mikas. Nu fusese niciodată, acum știa bine asta.

— Treci la pământ, nenorocito, zise el. Și-ți recomand, pentru binele nostru, al tuturor, să nu mă faci să-mi ies din fire.

N-o spuse pe un ton amenințător, ci ca fapt divers. Așa cum indicau și semnele mici de pe cuștile animalelor de pradă de la grădina zoologică din Vilnius: *Vă rugăm să nu treceți gardul!*

Sigita se lăsă jos.

— Ce spui acolo? întrebă Anne Marquart în engleză. De ce faci asta?

Bărbatul nu răspunse. Îl obligă pe Aleksander să se întindă jos, lângă ele, apoi o pipăi pe Anne, fără conotații sexuale, ci ca un profesionist ce era. Îi găsi mobilul în buzunar și dădu cu el de podeaua din piatră până se făcu ţăndări. Apoi goli geanta Sigitei, îi scoase telefonul din husă și-l trânti la fel de zgomotos de podea.

— El mi l-a răpit pe Mikas, îi explică Sigita. Pe Mikas, fiul meu. Cred că l-a plătit soţul dumneavoastră.

Bărbatul își ridică privirea.

— Nu, zise el. Nu încă. Dar o s-o facă.

Era aproape opt și jumătate când îl lăsară să plece. Jan se simțea de parc-ar fi fost învârtit într-o betonieră.

— Du-te acasă și încearcă să-ți iei gândul de la tot, îi zise avocatul în parcare când dădură mâna.

Jan dădu liniștit din cap, în semn de aprobare. Știa că n-o să-și poată lua gândul de la nimic. Nici de la Anne, nici de la Inger și Keld. Nici de la Aleksander și lada frigorifică pentru organe, care cine știe pe unde era, cu un rinichi înăuntru ce nu rezista mai mult de douăsprezece ore, după aceea fiind numai bun de aruncat la gunoi. Nici de la lituanian și de la Karin, care, fie că-i venea sau nu să creadă, murise.

Îi arătaseră fotografii. Ca să-l șocheze, știa prea bine. Reușiseră. Chiar dacă o văzuse deja la Institutul de Medicină Legală, îi fusese și mai greu s-o vadă în locul în care murise, ghemuită pe pat, cu părul plin de sânge. Fotografii de la locul faptei. Agresivitatea cu care fusese tratată părea ireală și nemaiîntâlnită. *Se vedea* forța cu care-i fuseseră aplicate loviturile, forța care-o omorâse. Se gândi la lituanian și la mâinile lui imense și la ceea ce-i spusese la telefon când încercase s-o termine cu el. Mai întâi să-mi dai banii. Simți un junghi de frică în stomac.

Poliția îl avea încă în vizor. Nu le spusese nimic despre lituanian și nici despre Aleksander și rinichiul de care avea nevoie disperată. Jan se debarasase de telefonul Nokia furat, de fotografia cu băiatul și de proba de sânge care indica potrivirea perfectă de ADN și era încă plin de speranță, în mod total nerealist.

Poate că simțiseră că-i mințise și că lăsase multe lucruri nespuse. Poate că de asta se țineau întruna de capul lui, chit că renunțase la orice urmă de respect de sine și le spusese până și de vizita lui Inger. Trimiseseră, firește, pe cineva la vila din Tårbæk, să-i verifice alibiul. Gândul la asta era aproape de nesuportat. Și-l închipui pe Keld încruntându-se și lăsând pipa jos. Ridicându-se să dea, politicos, mâna cu polițistul. Aflând de Karin și de faptul că Jan era suspect. O clipă îi trecu prin gând că poate Keld o să se urce în Mercedes și o să se ducă glonț la casa de lângă golf, s-o ia pe Anne de lângă el.

Firește, n-avea să facă una ca asta. Erau soț și soție, iar Keld ținea mult la instituția căsătoriei. Dar asta nu-l obliga să-l respecte și pe bărbatul cu care consimțise fiică-sa să se mărite, iar Jan știa că respectul omului față de el dispăruse. Asta dacă existase vreodată. În starea deplorabilă în care se afla, conștientizarea acestui lucru îl duru cum nu se putea mai rău.

— O să fii bine, îi zise avocatul, bătându-l pe umăr. În parte, ai și un alibi și nu există nicio dovadă concretă care să te lege de locul faptei. Dimpotrivă, zic eu. Cât privește treaba cealaltă... ei bine, o să le fie foarte greu s-o dovedească.

Jan dădu aprobator din cap și se urcă numaidecât în mașină.

— Pe mâine, zise el, trântind portiera înainte ca avocatul să apuce să mai zică ceva.

Cealaltă treabă...

Bărbatul cu pulover albastru o zisese. Cel care arăta ca un controlor de bilete:

— Cei ca dumneavoastră, domnule Marquart, oamenii ca dumneavoastră nu comit omoruri cu mâna lor. În definitiv, pot oricând să-i plătească pe alții s-o facă în locul lor.

Acuzația era mai greu de suportat decât dacă l-ar fi acuzat pe el direct de crimă. În special, pentru că era foarte aproape de adevăr. O urmărise pe Karin. Și-i oferise bărbatului bani să se ducă s-o caute. Nu-și dorise nicio clipă s-o omoare, dar cum să dovedești una ca asta, de vreme ce era moartă?

Drumul spre casă i se păru lung, cu toate că nu era deloc nerăbdător să ajungă la ai lui. După săptămâni întregi de cer senin și vreme frumoasă, începuseră să se adune norii dinspre vest. Un vânt puternic înclina pinii, de parc-ar fi stat să cadă pe acoperișul casei. Iarăși nu mergea sistemul automat. Era prea obosit ca să se mai enerveze, așa că lăsă, pur și simplu, mașina afară, pe prundiș. Simți mirosul mării, chit că fumase trei țigări pe drum încoace. Mirosul mării și încă ceva: umezeala din aer, anunțând ploaia care se lăsa încă așteptată.

De-abia apucă să bage cheia în yală, când ușa se izbi de perete, atât de iute, că-i zbură legătura de chei din mână. Îl lovi ceva în față și căzu pe spate, pe prundișul de la capătul scărilor.

Lituanianul rămase în prag, iar lumina din spate îl făcea să pară aproape inuman, profilându-se ca o siluetă gigantică și cuprinzând tot câmpul vizual al lui Jan. Într-o mână ţinea un pistol. Cu cealaltă îl apucase pe Aleksander de după cap, ca un buldozer înhățând un buștean. Un sunet involuntar se auzi din străfundul diafragmei lui. Te rog, nu. Nu pe Aleksander.

— Pentru numele lui Dumnezeu, șopti el, fără să-și dea seama că vorbea în daneză și că uriașul nu pricepea o iotă. Dă-i drumul!

Lituanianul se uită în jos la el.

— Acum, zise el, cu o voce care-l făcu pe Jan să se gândească la fier ruginit. Să-mi dai banii acum!

Anton era obosit și morocănos. „Energic”, după cum se exprima, în mod bizar, mama lui Morten – probabil, o combinație între „enervant” și „letargic”, cuvântul descriind, în orice caz, admirabil, starea celui care nu are chef de nimic, dar nu vrea nici să doarmă, pe care o avea și fiu-său din când în când.

Măcar de n-ar fi luat Nina mașina aia nenorocită, se gândi Morten. Azi, mai mult ca oricând, și-ar fi dorit să mai facă anevoiosul drum de la grădiniță până la apartamentul de pe Fejøgade, târându-și și copilul de șapte ani după el, care nu era deloc cooperant. Lui Anton i se părea nedemn ca taică-su să-l țină de mână ca pe un țânc, dar tot rămânea în urmă dacă nu stătea cu gura pe el, zorindu-l întruna.

Nina își sunase șeful, dar pe el nu. Magnus îi transmisese, aproape jenat, că nu pățise nimic.

— E bine, îi spusese. A zis să nu-ți faci griji.

Firește, era eliberator să știi că nu zăcea moartă printr-o pădure din Nordsjælland, dar, dincolo de asta, nu-l ajuta cu nimic. Rătăcea în continuare pe undeva, în realitatea ei alternativă la care el nu avea acces deloc, unde pericolele și agresivitatea pândeau la orice colț. Știa că era irațional, dar nu putea să scape de sentimentul că Nina reușise cumva, de una singură, să transfere lumea aceea în Danemarca, tulburând liniștea familiei, așa cum o visa el, cu picnicuri cu cafea și sendvișuri.

— Mi-e foame, se plânse Anton.

— O să-ți fac un sendviș când ajungem acasă.

— Cu pâine normală?

— Nu. De secară.

— Nu-mi place pâinea de secară, zise Anton.

— Ba da, îți place.

— Nu-mi place! Are semințe în ea!

Morten oftă. Anton când era mofturos, când nu era. Dacă era odihnit, vesel și liniștit, mânca fără probleme alimente destul de pretențioase: măsline, broccoli și ficăței de pui. Altă dată, preferințele lui se reduceau alarmant și refuza orice preparat care i se părea suspect, în afară de cereale și lapte.

— Ne descurcăm noi, zise el, nedeslușit.

— Dar mie mi-e foame acum!

Morten cedă și-i cumpără o înghețată pe băț.

În hol plutea un miros care-l puse în gardă încă de dinainte să treacă pragul casei. Se opri. Aflat cu două etaje mai jos, Anton urca scările după o metodă care presupunea să urci câte două trepte deodată și-apoi să cobori una. Se pare că era absolut necesar să execute coborârea cât mai zgomotos cu putință.

Morten aprinse lumina. Semiîntunericul din hol dispăru, iar formele dezordonate și neclare se transformară în haine, eșarfe, pantofi, cizme și un skateboard, nepotrivit cu toate celelalte. Pe podea zări o înspăimântătoare baltă de sânge închegat. Iar puțin mai departe, un bol zăcând într-un amestec de lapte cu cereale. Și încă ceva – acel ceva care mirosea: urina.

— Anton, zise el, scurt.

Anton se uită la el, de pe palierul de jos, fără să zică nimic.

— Vezi dacă e Birgit e acasă. Poate rămâi să te joci cu Mathias.

— Dar mi-e foame.

— Tu n-auzi ce zic eu?!

Anton făcu ochii mari, îngrozit. Morten și-ar fi dorit să-l liniștească, dar momentan nu era în stare. Teama ce-i pătrunsese în suflet nu mai lăsa loc de nimic altceva, închise ușa de la propriul apartament și sună la cea de lângă. Îi deschise Mathias, dar apăru și Birgit imediat.

— Bună, zise ea. Ți-au spart casa?

— De ce întrebi? zise Morten, cu teamă în glas.

— Am văzut o mașină de poliție în față de dimineață.

— Of, asta era. Ăăă, pot să-l las pe Anton la tine o oră sau două? N-am timp să-ți explic acum de ce, dar îți zic dup-aia.

Rostise fraza deliberat, ca și cum i-ar fi arătat o bucată de friptură unui câine înfometat, conștient că în viața lui Birgit nu exista nicio altă forță motrice mai puternică decât curiozitatea.

Nu era încântată că trebuia să aștepte o vreme până să audă picanteria, dar probabil că simți tensiunea din sufletul lui Morten.

— Da, zise ea. Mathias, poți să-i arăți lui Anton jocul pe care ți l-am luat.

— Daaaaa! zise Mathias și Anton se lumină și el la față.

Porniră amândoi în grabă spre camera lui Mathias.

— Mersi, zise Morten.

Birgit rămase în prag, privindu-l cum se îndepărtează și deschide ușa de la apartament; încerca să tragă cu ochiul înăuntru. Însă Morten se gândi că n-apucase să vadă prea multe înainte s-o închidă.

Ocoli balta de sânge și pe cea de lapte și urină. Aruncă o privire în bucătărie și apoi în sufragerie. Nimeni. Camera Idei era la fel de răvășită; își petrecea după-amiaza cu colega ei Anna, își aminti el. În dormitor văzu un tricou murdar azvârlit pe pat. Tricoul Ninei. Fusese acasă.

Rămase locului, încercând să-și adune gândurile haotice. Ce se întâmplase? Pata de sânge era înspăimântător de mare. N-avea cum să fie de la o rană obișnuită, precum o tăietură cu cuțitul. Și urina – asta de unde mai era? Își aminti câteva lucruri din serialele TV cu autopsii. Cum că urmele de urină și de fecale erau cauzate de faptul că în clipa morții, mușchii slăbeau.

Clipa morții. Nu!

Nu!

Își căută mobilul. Trebuia să sune la poliție.

Apoi auzi un zgomot slab. Un oftat sau un suspin. Deschise numaidecât ușa mică de la baie.

Pe capacul veceului stătea o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată în viața lui. Părea distrusă. Era limpede că plânsese mult și, cumva, capitulase. Părul ei blond, până la umeri, se desprinsese din cocul perfect de mai înainte, dar, chiar și-n condițiile date, gâtul ei suplu și picioarele lungi îi dădeau o eleganță aparte.

Morten rămase cu gura deschisă.

— Unde e Nina? întrebă el într-un târziu.

Femeia își ridică ochii spre el. Erau îndureraţi și umflați.

— *Juz po wszytkim,* zise ea.

Iar apoi zise ceva neclar în engleză:

— S-a terminat! S-a zis cu tot!

Morten își simți pulsul în urechi. *Nina!* Ce dracu' se întâmplase?

Se trezi înecându-se. Nu reușea să respire. Ceva umed, negru și lipicios îi strângea gura, nasul și ochii și, cu fiecare încercare de a respira, se afunda într-o beznă tot mai densă. Nu avea aer.

Panica îi pusese deja stăpânire pe corp înainte să-și vină de-a dreptul în simțiri. Mâinile i se năpustiră instinctiv dincolo de negura din față și dădu de ceva moale și dens. O pătură, poate. Încercă să se dezvelească, dar pătura îi bloca umerii și brațele și se zbătu ca un scafandru la ananghie încercând să iasă la suprafață.

O durea deja pieptul. Iar negura i se lipea în continuare de față. Dădu să tragă repede câteva guri de aer, iar o parte din creierul ei depistă un miros de trandafir. I se păru un semn al morții. Mirosul de trandafir și de liliac îi amintea mereu de înmormântări. Până la urmă, reuși să scoată o mână de sub pătură și o duse în dreptul feței.

O pungă de plastic.

La început, încercă s-o rupă. Apoi dădu să-și vâre degetele prin ea și s-o găurească, ca să poată respira. Aer. Totul în ea tânjea după oxigen, iar plămânii i se contractau dureros. Înșfăca iarăși punga și de data asta cedă. Punga se desfăcu destul cât să simtă o brumă de aer.

Ușor. Respiră ușor.

Gândurile îi hoinăreau aiurea și se luptă să și le adune la loc în spațiul ciudat, negru și încețoșat care era creierul ei.

Cineva îi pusese o pungă pe cap. Tot ce trebuia să facă pentru a respira iarăși era s-o scoată. Își duse mâna la ceafă și o smulse dintr-odată, reușind, în final, să respire nestingherită, trăgând adânc și tare aer în piept.

Întunericul din jur era încă profund și impenetrabil. În primele câteva secunde ameţitoare, nu-și dădu seama dacă deschisese cu adevărat ochii și, într-un impuls absurd, își duse mâna la pleoape, să le simtă.

— N-ai murit, Nina. Respiră și revino-ți.

Acest lucru o ajută.

Cuvintele păreau reale în întuneric și Nina se ridică în cot și întoarse capul puțin. O durea când se mișca. O durea mai ales o parte a feței și a capului, care i se părea apăsătoare și, totodată, firavă. Pe obraz și pe gât

simţea ceva la fel de lipicios ca învelișul de plastic. Sânge, își zise ea, și-și aminti cum intrase omul din gară ca o furtună în casa ei, cu pistolul în mână. Era oarecum surprinsă că n-o omorâse atunci, pe podeaua din hol. Din cine știe ce motiv, se hotărâse să mai aștepte.

Întoarse capul în partea cealaltă și observă, pentru prima dată, o frântură de lumină în întunericul din jur. Și auzi un scâncet slab și persistent, ca de animal prins în cursă.

Mikas.

Știu numaidecât că el era, doar că plângea atât de tăcut, încât ziceai că era de pe altă planetă. Unde era?

Nina bâjbâi cu o mână prin fața ei și dădu de o suprafață rece și netedă. Un geam de mașină. Era pe bancheta din spate a unei dube, își zise ea. Podeaua era acoperită cu un material aspru, după cum i se păru la atingere. Bâjbâi în continuare prin mașină până dădu de o împletitură de sârmă. Un grilaj pentru câini? Ochii i se obișnuiseră cât de cât cu întunericul și distinse o margine luminoasă sub ceva ce părea a fi ușa de la garaj. O parcare închisă sau un garaj, își zise, simţind miros de ulei, cauciuc și carburant. Nu știa dacă bărbatul era acolo, dar plânsetul lui Mikas venea de dincolo de împletitura de sârmă.

Îi era frică.

— Mikas!

Nina ciuli urechile. Avea o senzaţie acută de greaţă, iar când dădu să vorbească, își simţi limba umflată și diformă.

Îl strigă din nou, trăgând de grilaj, să vadă dacă se mișcă.

— Mikas, nu te teme. Sunt aici!

Își aminti că n-o înţelegea, dar speră că glasul ei o să-l liniștească, dându-i de înţeles că nu era singur. Poate c-o și recunoștea. Copilul tăcu preţ de câteva minute, de parcă ar fi ascultat. Apoi plânsetul slab continuă.

Se ridică în genunchi și bâjbâi prin spatele mașinii, pipăind și vârând degetele în orice locșor și crăpătură de care dădu. Îi atrase atenţia un inel plat. Trase de el și simţi mocheta mișcându-se de la locul ei. Sub ea era o trapă și-și dădu seama, dintr-odată, că era un model de mașină ce avea o roată de rezervă în portbagaj. Reuși să dea mocheta la o parte și deschise trapa, iar acolo, sub roată, găsi trusa de plastic la care spera. Trusa cu scule a mașinii.

Se bucură de izbândă. Dacă omul din gară își închipuia că ea, Nina, avea să zacă în mașină și să moară cu o pungă înnodată neglijent pe cap, se înșela amarnic. Și se înșela și închipuindu-și că, încuind-o în spatele dubei, o putea ține captivă mult și bine. Nina avu un spasm de bucurie care se confundă cu furia ce-i copleșea pântecul. Nu erau toți așa? Niște vulturi ce se hrăneau cu carnea celor slabi. Pedofilii, violatorii, proxeneții. Toate scursurile lumii. Așa erau cu toții. Niște oameni mici și *proști*.

Și bărbatul din gară nu făcea excepție de la regulă. N-avea să pună mâna pe Mikas. Și nici pe ea.

Scoase o cheie din trusă și o cântări în mână. Nu știa unde plecase bărbatul, dar faptul că-l lăsase pe Mikas în mașină însemna că avea de gând să se întoarcă. Doar după el venise. Pe el îl revendicase. Să lovească în fereastră putea fi prea riscant și prea zgomotos. Așa că-și croi drum înapoi către grilaj. Șuruburile care-l fixau de mașină erau ușor de depistat până și pe întuneric, iar în trusa cu scule găsi o șurubelniță relativ potrivită.

În garaj se aprinse pe neașteptate lumina și Nina se lăsă imediat jos. I se păru că aude voci. În caz că era cineva care s-o ajute, putea să izbească în lateral, în caroserie; dar, cumva, se îndoia că omul de afară avea să-i vină în ajutor.

Dacă se întorcea bărbatul, putea, oare, să facă pe inconștienta? Se întinse după punga de plastic, dar nu știu dacă să și-o pună sau nu iarăși pe cap.

Apoi lumina se stinse și se făcu întuneric la loc. Se ghemui, încă așteptând. Dar nu veni nimeni.

Îi luă ceva timp până să slăbească toate șuruburile și trebui să facă două pauze, ca să-i treacă senzația de greață. Însă, în cele din urmă, reuși să desfacă grilajul și-l dădu într-o parte.

— Mikas?

Nu se auzea nimic. Se strecură pe lângă tetiera de pe scaunul șoferului și ajunse în cabină. Îl simți pe băiat mișcându-se lângă ea, zvâcnind și tremurând, dar nu-l văzu. Deschise numaidecât portiera din stânga ei și becul din plafon se aprinse, scăldând cabina în lumină și dezvăluind chipul lui Mikas, care clipea speriat. Oare o recunoștea? Nu era sigură. Era legat cu centurile în scaunul special pentru copii, așa

cum și-ar prinde oricine fiul de trei ani pentru a merge în vizită la bunica sau în parc. Degetele scurte ale lui Mikas ciupeau catarama, pe care nu putea s-o desfacă și mișca din buze, scâncind.

Îi desfăcu ea catarama, cu un clic slab.

Apoi auzi împușcătura.

Anne și o femeie necunoscută stăteau culcate pe pardoseala din piatră din camera de zi, cu brațele ridicate ca victimele unui atac armat. Jan desfăcuse o trusă cu scule pe măsuță și pe întreaga suprafață din geam erau împrăștiați clești, bucăți de sârmă, șurubelnițe și o rolă cu bandă adezivă. Abia atunci constată, în ameţeala lui, că picioarele și mâinile lui Anne erau prinse cu bandă, ca să nu se miște din poziția ei ciudată. Nu vădea nicio expresie pe chip. Nu părea nici speriată, nici supărată, ci doar... nu știa exact cum s-o definească. „Hotărâtă" părea un cuvânt prea vag. Ochii ei aveau culoarea umbrelor pe zăpadă.

Cealaltă femeie avea cam aceeași poziție, în afară de un braţ, care era în ghips. Și ea fusese așezată pe o parte și țintuită locului cu bandă, într-un unghi diferit. Semăna puțin cu Aleksander, se gândi el. Iar apoi un șoc dur îi trecu prin diafragmă și înțelese cine era de fapt. Nu știa cum și de ce se afla acolo, dar pesemne că femeia care stătea jos era mama biologică a fiului său.

Simți o dâră de sânge între nară și buza de sus și o șterse din reflex. Trebuia să-și revină în simțiri. Trebuia să capete controlul asupra situației, să nu se lase efectiv dominat. Se întoarse spre lituanian.

— Hai să încheiem cu asta, zise el, ușor și atent în engleză, să fie sigur că se face înțeles. Ce vrei?

— Ce-mi datorezi, zise bărbatul.

— OK. Și cum rămâne cu ce trebuia să-mi dai tu?

Bărbatul stătu locului o clipă. Apoi făcu un semn brusc cu mâna în direcția ușii.

— Treci, zise el.

Cealaltă femeie, mama lituaniană a lui Aleksander, începu să strige ceva de neînțeles. Bărbatul mârâi la ea și tăcu numaidecât.

Jan avu o ezitare de moment. Dar probabil că era o idee bună ca bărbatul să iasă din camera în care se afla Anne. Măcar de i-ar fi dat drumul și lui Aleksander. Copilul simțea o spaimă vecină cu panica, se vedea clar. Ochii îi păreau imenși pe chipul slab și palid și i se uscaseră lacrimile pe obraji. Jan se strădui să zâmbească, dar știa c-o să fie împietrit.

— Stai liniștit, Sander, zise el. Bărbatul o să plece imediat.

— Taci, zise lituanianul. Vorbește în engleză. Nu vreau să spui nimic din ce nu înțeleg.

— I-am spus doar să nu-i fie teamă.

— Să n-o mai faci!

— Bine, bine.

Nu-l enerva. Sau... nu-l enerva mai mult decât e deja. Furia reținută a bărbatului se vedea în orice mișcare pe care o făcea.

Ajunseră în hol și apoi coborâră scările spre intrarea din spate; bărbatul îi zise lui Aleksander să deschidă ușa. Cu mâna în care ținea pistolul, apăsă întrerupătorul și aprinse lumina în garaj. Înăuntru era o mașină necunoscută, un fel de dubă. Iar înăuntru, pe scaunul din față, un copil.

El era – băiatul din fotografie. Jan îl recunoscu imediat. Dar ce căuta acolo? Jan nu plătise pentru el. Ci pentru unul dintre rinichii lui.

— Ce caută aici? îl întrebă pe lituanian.

Iar atunci își dădu seama de crudul adevăr, care-i străfulgera prin minte. Lituanianul nu avusese de gând nicio clipă să-i livreze un simplu organ pentru transplant. Cum să facă una ca asta? Nu cunoștea niciun doctor și nici aparatura pe care o presupunea o asemenea operație. Valiza pe care-i ceruse lui Karin s-o ridice din gară... nu conținuse o ladă pentru păstrat organe. Ci un copil în carne și oase.

Karin.

Nu-i de mirare că se speriase ca naiba.

Îl năpădi un val de durere și o imagine bizară îi acapara mintea. Ca și cum ar fi comandat o friptură de vită la un restaurant și în loc de asta i-ar fi fost aduse o vacă întreagă și un satâr.

— Ce înseamnă asta? îi zise el lituanianului, cu glas răgușit. N-ai pomenit nimic de niciun copil în carne și oase.

— E perfect, zise lituanianul. Același tată, aceeași mamă. Acum, banii!

— Desigur, zise Jan, reușind, cine știe cum, să facă în așa fel încât nu-i tremure glasul deloc. Să ne întoarcem sus. Să-ți iei banii.

Lituanianul stinse lumina. Copilul nu se mișcase deloc, iar Jan simți un junghi, din milă pentru bietul băiat.

— Dolari, zise bărbatul. Nu... ce faci tu acolo.

Îndreptă pistolul spre laptopul lui Jan.

— Dar îți transfer banii într-un cont la care ai acces numai tu, zise Jan, dându-și seama că se străduia inutil.

În lumea lituanienilor, cifrele luminoase de pe ecranul unui calculator nu însemnau *bani*.

— Nu am atâția bani la mine!

Bărbatul se apropie, încă ținându-l pe Aleksander. Neglijent, ca și cum băiatul ar fi fost o jucărie de care uitase.

— Ai zis că ai banii pregătiți.

— Și n-am mințit. Doar că i-a luat Karin.

— Karin?

— Femeia pe care ai... se opri numaidecât, fără să zică și „ai omorât-o".

Probabil că nu era indicat să aducă asta în discuție acum.

— Femeia din casa de la țară. Nu-i vina mea că n-ai găsit-o.

Cu coada ochiului, o văzu pe Anne mișcându-se. Stai locului, se gândi el, de parcă i-ar fi putut transmite mesajul telepatic. Să nu te vadă, să nu care cumva să te vadă că faci asta.

Cealaltă femeie zise ceva în lituaniană. Se încovoie, încercând să scape, presupuse el. Bărbatul îi zise ceva scurt și ea încetă să se mai foiască. Plângea, văzu el.

— Nu știa nimic de bani, zise lituanianul, uitându-se iarăși la Jan. Sigur mi-ar fi zis.

Ridică pistolul și-l îndreptă spre capul lui Aleksander.

— Ultima șansă. Nu te pune cu mine!

Jan deschise gura, dar nu reuși să zică nimic, nu scoase niciun sunet. Aleksander poate să moară pentru că tâmpitul ăsta n-a auzit de transfer bancar, își zise el, simțind că-i fuge pământul de sub picioare. Se aplecă puțin în jos, plănuind un atac subit; să-i ia arma, să-l facă să-i dea drumul lui Aleksander, ceva, orice, orice numai să nu mai simtă sufocarea pe care i-o provoca neputința.

— Știu eu unde sunt banii, zise Anne pe neașteptate, într-o engleză perfectă și cât se poate de clară.

Lituanianul își îndreptă numaidecât privirea spre ea. Se gândea, probabil, că Anne știa ea ce spune.

La naiba, Anne, își zise Jan. Nu-ți dai seama că n-ai cum să-l duci cu zăhărelul pe individul ăsta?

— Nu-i adevărat, spuse el repede. Nu știa nimic despre treaba asta.

Dar bărbatul deja luase un cutter din trusa cu scule. Tăie banda adezivă și Anne se ridică în picioare. Îi curgea sânge de la încheietură, de la o tăietură accidentală, dar ea nu păru să bage de seamă.

— Arată-mi, zise uriașul.

Anne dădu aprobator din cap.

— Mă duc să-i aduc, zise ea. Durează un minut.

După câteva clipe se întoarse cu două plicuri mari, galbene și pline doldora de bani. Lui Jan nu-i veni să creadă când le desfăcu și pe pardoseală se împrăștiară teancurile verzi cu bancnote de o mie de dolari.

Anne luase banii. Nu Karin. Descoperirea îl făcu să-și simtă sângele pulsându-i în urechi.

— Anne... ce... de ce?

Lituanianul se uita în jos, la bani, și pentru o clipă nu păru să-i pese că vorbeau în daneză.

— Acum doi ani am luat hotărârea să te părăsesc, zise Anne. Știi de ce n-am plecat? Din cauza aparaturii pentru rinichi din subsol. Dar când am văzut servieta de pe patul lui Karin, cu toți *banii* din ea, lucrurile s-au potrivit la fix. Nu știam pentru ce-ți trebuia atâta bănet, dar simțeam că n-o să suni la poliție dacă o să dispară. *Puteam* să-i iau. Ca să-l îngrijesc pe Aleksander fără să mai am nevoie de tine.

— Dar...

— Nu pricepi, nu-i așa? Probabil că acum te întrebi dacă e din cauza aventurii tale jalnice cu Karin. Da, știu. Dar nu e din cauza asta. Nu-ți dai seama? Aproape că l-ai omorât pe Aleksander. Trebuia să-i dai *tu* rinichiul de care avea nevoie. Trebuia să ai *tu* grijă de tot. Doamne ferește să afle cineva! Aproape că l-ai omorât pe Aleksander *pentru că n-ai vrut ca taică-miu să afle că nu poți să-mi faci un copil.* Căsătoria asta s-a redus mai mult la familia mea decât la mine, nu-i așa? Doar tata te interesa. Foarte bine. N-ai decât să rămâi cu el. Că eu plec.

Jan o ascultă, dar era năuc. Îl văzu pe lituanian dându-i drumul lui Aleksander. Băiatul răsuflă ușurat și se repezi spre Anne, care-l luă în brațe fără să observe că-i murdărise părul blond cu sângele ce-i curgea de la încheietură.

— Ridică-i! zise lituanianul. Pune-i la loc în plicuri.

Lui Jan îi luă puţin până să-şi dea seama că ordinul îi era adresat lui. Își simţea corpul străin, de parcă se descompunea și pe dinafară și pe dinăuntru. Făcu un pas în faţă, nu spre bani, ci spre Anne. Îl văzu pe bărbat ridicând pistolul, dar nu-l mai interesa. Nici măcar când văzu scânteia de pe ţeavă și simţi împunsătura în piept nu-l interesă.

Danezul se prăbuși peste bani. Jucas se întoarse și ridică iar pistolul, de data asta spre nevasta acestuia. Dar dispăruse. O auzea alergând pe undeva, poate pe hol. Și, desigur, îl luase și pe fiu-său cu ea.

Îi aruncă o privire fugară bărbatului doborât la pământ, neștiind dacă să-l mai împuște o dată, dar părea să fie pe moarte, iar prioritatea era să-i prindă pe nevastă și pe copil înainte să apuce să cheme ajutoare. Nu-l încânta ideea de a-l împușca pe copil, dar știa că nu se putea altfel. Trebuia să facă puţină curăţenie prin casă, să fie sigur că nu-i scapă nimeni care să-l poată identifica. Pe cel mic o să-l ia cu el, mai ales c-o încânta atât pe Barbara, dar cel mare trebuia să moară. Avea ochi, deci o să-și amintească și-o să le spună celorlalţi tot ce văzuse. Iar Jucas nu voia să se trezească într-o bună zi în Cracovia cu poliţia la ușă.

Din patru-cinci pași rapizi ajunse la ușă. Holul era pustiu, iar ușa de la intrare, încă închisă și încuiată. Unde dispăruseră? Deschise o altă ușă și dădu peste o bucătărie imensă cu dulapuri albe lucioase și tăblii din marmură neagră. Nici urmă de femeie și de copil. Se întoarse iarăși pe hol și se întrebă dacă nu cumva coborâseră scările spre garaj. Ce bine că blocase ușa; n-aveau cum să iasă repede.

Apoi auzi o bufnitură slabă venind de sus. Perfect. Acum știa unde să-i caute. Se îndreptă spre scările ce duceau la etaj.

Prima cameră era un dormitor, probabil al părinţilor. Aprinse lumina și se uită sub pat. Apoi cercetă baia. Nimic. Merse mai departe pe palier și dădu peste un fel de budoar, cu o măsuță din lemn gălbui și o canapea mică și demodată lângă fereastră. Pustiu și aici.

Mișcându-se repede, deschise pe rând alte două uși. O baie și dormitorul copilului. Dură mult până să se uite prin fiecare șifonier și să se debaraseze de o căsuță de jucărie în formă de castel medieval, dar

nu dibui nici urmă de femeie și de băiat. Apoi încercă să deschidă ultima ușă de pe palier.

Era încuiată.

Ridică pistolul și trase în zăvor. Împușcătura îi răsună în urechi, dar nu avu prea mare efect asupra ușii, așa cum preconizase. Chit că asurzi pe moment, auzi un plânset slab, dar părea să vină de sus. Oare să fi tras în ușa ce ducea în mansardă? Mai trase o dată, iar când împinse cu umărul în lemnărie, ușa dădu semne că ceda. Încă o împușcătură și gata.

Însă atunci îl lovi ceva din spate. Ceva greu, ascuțit și tare. Îl scurtcircuită pe creștet și-l făcu să se clatine. Când dădu să se întoarcă, îl lovi iarăși, dar era dezechilibrat, așa că nu reuși să ridice mâinile. Glonțul pe care apucă să-l tragă ținti aiurea, în balustradă. Apoi, nenorocita de trusă cu scule îl izbi fix în față.

Zăcea pe spate, uitându-se țintă la mama băiatului. Avea o privire cât se poate de sălbatică, iar de pe ghips încă îi atârna o bucată de bandă izolatoare. Ținea trusa cu o singură mână, dar o legăna de parc-ar fi fost o poșetă.

De data asta îi zdrobi brațul drept și nu mai simți nimic în degete, nici măcar pistolul din mână. Târfa nebună lăsă trusa și dădu să ia Glock-ul.

O să mă omoare, nenorocita dracu', se gândi el. Dacă pune mâna pe el, o să mă omoare.

O apucă zdravăn cu stânga de părul ei șaten-deschis și o trânti la podea. Nu țipa, ci se lupta ca o posedată. Îi propti genunchii în piept, iar el tot nu putea să-și miște mâna dreaptă. Apoi simți o împunsătură în picior, dar numai când auzi bufnitura își dădu seama că-l împușcase. N-avea habar cât era de rău. Știa doar că, dacă nu termină *acum* cu ea, se poate întâmpla orice. Se rostogoli și o țintui la podea cu toată greutatea lui, iar cu mâna stângă, care, din păcate, era mai neîndemânatică decât dreapta, o apucă de cap, ca să i-l miște brusc înapoi și apoi într-o parte, cu o smucitură scurtă care să-i rupă gâtul.

Nu înțelese de ce nu-i ieși. Simți doar o nouă împunsătură, de data asta într-o parte a gâtului. Îl luă cu călduri și-și dădu seama că sângera. Iar inima îi bătea nebunește, să-i sară din piept, deci sângera rău.

Ciudat. Inima îi zvâcnea exact la fel de plăcut ca atunci când se antrena.

Numai că bătăile se domoliră. Se îndepărtară. De parcă l-ar fi părăsit. Întrezări deodată, limpede, familia de vis. Mama, tatăl și cei doi copii. Stăteau în jurul mesei, la cină, și râdeau. Încercă să-i strige, să le spună ceva, dar nu-l auziră. Era afară și nu putea să intre.

Nina știu încă de dinainte să intre pe ușă că locuința era imensă. Scara rotundă ce ducea în sus era ideală pentru un sediu corporatist menit să impresioneze, și totuși, cu atâtea mărunțișuri domestice prin jur, era limpede că se afla într-o casă: o grămadă de cizme așezate aproape la linie pe etajeră, haine de iarnă și eșarfe atârnate în cuier, în locul spațios de sub scări, două mingi de fotbal într-o plasă.

Totul în jur era alb, până și scara, iar Nina rămase o clipă locului, încercând să-și obișnuiască privirea cu nenumăratele proiectoare cu halogen.

Liniștea perfectă din jur era stranie, ca și cum casa ar fi înghițit tot ce era viu în ea, iar acum își vedea de digestie. Auzi o mișcare, dar sunetul care ajunse la ea era înăbușit și difuz. Cineva alergând, o ușă deschizându-se și închizându-se, un tropăit discret de călcâie sau cineva mergând pe vârfuri. Iar apoi o împușcătură. Ascultând încordată, Nina simți adrenalina invadându-i fiecare celulă obosită din trup.

Nimic.

Sau, nu... auzi ceva. Puțin mai clar decât zgomotul de pași de dinainte. Urcă scările cât putu de încet și ascultă iar. Un geamăt moale îi ajunse la urechi prin două uși ce dădeau în hol. Era sunetul pe care-l scoate omul la durere și i se activară automat instinctele pentru situații de criză, făcând-o să uite puțin de propria durere de cap. Cineva era rănit. Trebuia să afle dacă era vorba de un om sau de mai mulți, dacă leziunile erau grave și care trebuia îngrijit primul.

Se uită la ceas.

Era 9:37, mai târziu decât credea.

Deschise ușa și intră într-o imensă cameră de zi.

Pe podea zăceau un bărbat și o femeie. Femeia era imobilizată la pământ cu fâșii late de bandă adezivă, dar, cu excepția faptului că avea o mână în ghips, părea să nu prezinte nicio leziune. Nina o ignoră și-și îndreptă atenția asupra bărbatului. Stătea oarecum pe o parte, cu membrele depărtate, ca un patinator căzut la pământ. În jurul lui, pe pardoseala de piatră, erau o grămadă de dolari americani. În dreptul

sternului, sângele îi trecuse prin cămașă, iar pata se prelungea până la subsuoară, intersectându-se cu urmele de transpirație.

Căile respiratorii, respirația și circulația, își zise ea. Îngenunche lângă el, înclinându-i capul puțin, ca să-i vadă gura. Nu-i curgea sânge, ceea ce era bine, și nici nu avea căile respiratorii obstrucționate. Bărbatul clipi și o privi ca prin ceață și șocat, dar părea destul de conștient.

— Ce-ați pățit? întrebă ea, atât pentru că-și dorea să afle ce s-a întâmplat, dar și ca să intre în vorbă cu el, să vadă dacă putea să-i răspundă.

Însă el nici măcar nu încercă să-i răspundă, ci închise pur și simplu ochii la loc, părând mai degrabă descurajat decât în pericol să intre în comă. Nu era inconștient, își zise Nina; respira repede și foarte chinuit, dar putea s-o facă și avea mâinile destul de calde. Nu părea să aibă nicio hemoragie gravă, nici în interior, nici la exterior. Îi dădu cămașa însângerată la o parte. Fusese împușcat în piept, deasupra inimii. Orificiul nu era mare, dar nu se continua până pe spate, ceea ce însemna că proiectilul era încă în corp, probabil blocat în omoplat. Ceea ce, la fel, era spre binele lui. Rănile cauzate de ieșirea glonțului erau problematice. Împinse atentă înapoi marginile rănii. Prin țesutul plin de sânge zări așchii de os. Omul avea clavicula distrusă. Fragmentele tăioase acționau ca un șrapnel în umăr, întreținându-i și hemoragia și durerea, dar se pare că glonțul nu-i atinsese niciuna dintre arterele importante, deci nu era rănit letal. Începuse să se legene înainte și-napoi, încercând, probabil, să-și atenueze durerea care trebuie să fi fost îngrozitoare.

— Nu vă mișcați, zise ea. O să vă fie mai rău.

Bărbatul o auzi. Nu se mai legănă, strângând în continuare din ochi.

Nina se uită prin jur după ceva pe care să-l folosească pe post de bandaj, dar casa în care se afla nu era dintr-acelea cu fețe de masă, pleduri călduroase și pernuțe ornamentale pe canapea. Neavând de ales, își scoase cămașa și improviză o fașă; nu găsi nimic cu care să-l acopere, pentru a-i domoli efectul de șoc, iar tot ce găsi pentru a-i sprijini capul fură teancurile de dolari murdare de sânge.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri în ceea ce-l privea. Așa că-și îndreptă atenția asupra femeii.

Se zbătea să scape din strânsoare. Părul moale și șaten i se lipise de frunte și se vedea clar că plânsese. Parcă o cunoștea de undeva, dar Nina nu-și dădu seama ce o făcea să creadă asta.

Nina îi spusese femeii tinere să termine cu țipatul în timp ce se îngrijea de bărbatul rănit și probabil că-i lăsase impresia că nu-i păsa de ea și că nu voia s-o ajute. În orice caz, nu mai țipase. Iar acum pleoapele îi luceau înlăcrimate și îi vorbi domol, în engleză.

— Vă rog. Ajutați-mă!

Nina ochi un cutter prin talmeș-balmeșul de scule, sârme și alte lucruri împrăștiate pe măsuță, lângă o trusă. Îl luă și tăie banda care-o țintuia jos. Imediat ce se văzu liberă, femeia se ridică grabnic și o tăie cu o viteză de neînchipuit, pentru corpul ei mic, pătrățos și deloc atletic. Înșfăcase trusa de scule cu mâna bună și fugise din cameră.

Atunci se auziră împușcăturile sus. Două, una după alta.

Nina nu știu ce să facă. Îi aruncă o privire omului rănit. Nu știa dacă se stabilizase sau nu, dar nu putea să mai facă mare lucru pentru el. Își trecu ambele mâini peste față. Îi tremurau, băgă ea de seamă, cu mișcări repezi pe care nu le putea controla. Se uită iarăși la ceas, încercând să se calmeze, moment în care conștientiză răspunsul fără să-și dea seama: bănuia cine era femeia.

Era 9:39. Nina îi mai aruncă o privire omului rănit, iar apoi se ridică și se duse după mama lui Mikas.

Sigita nu reușea să scape. Bărbatul se pusese peste ea, ţintuind-o locului și trăgând-o cu o mână de păr. Era greu. Un gând bizar îi veni în cap, aducându-i aminte de Darius și de partidele lor de sex, numai că de data aceasta n-avea să se lase cu râsete și eliberare. Pistolul îi scăpase din mână și n-avea nici cea mai vagă idee unde era. Corpul masiv de deasupra îi îngreuna tot mai mult respiraţia. Știa cazuri de oameni care muriseră așa în cluburi de noapte sau în tribune, la meciuri de fotbal, dar oare era posibil să fie zdrobită letal de greutatea unui singur om? Pentru că asta simțea.

Unde dispăruse forţa de mai înainte, pe care i-o dăduse teama? Îl lovise cu trusa de scule în cap de parcă ar fi vrut să i-l zboare de pe umeri. Î-l răpise pe Mikas. Și, cu toate că-l rugase și-l implorase cât stătuse pe pardoseala din încăperea aia neînchipuit de mare, el refuzase să-i spună unde era copilul ei. Nu-i zisese nici măcar după ce dispăruse cu danezul, întorcându-se repede înapoi, motiv pentru care ea înțelesese că Mikas era prin apropiere. Mârâise la ea, spunându-i să tacă dacă-și dorea să-i rămână copilul în viaţă, iar ea nu mai îndrăznise să-l întrebe nimic.

Acum îi treceau prin minte toate închipuirile sumbre pe care încercase să le ţină la distanţă zilele trecute. Dacă Mikas era ascuns într-o cutie, pe undeva, sau în portbagaj, fără să poată respira? Sau mai rău. Și-l închipui, mic cum era, în spaţiul de depozitare al unei dube frigorifice, rece, învineţit și spintecat ca un animal. De unde să știe că mai era încă în viaţă? Cum putea să se încreadă în ceea ce-i spusese bărbatul? Până la urmă, voiau doar un rinichi de-al lui, de restul nu-i interesa – ochii lui de un albastru-închis, râsul plin de viaţă, nerăbdarea de pe chipul lui când se încurca în vorbe și le confunda, de nu reușea nici măcar ea să le găsească un sens.

Bărbatul nu se mai mișca. Era pe moarte? Începu să se zbată iar, cu toate că abia mai avea aer în plămâni.

Apoi se pomeni cu cineva ajutând-o, dând la o parte trupul masiv de pe ea, ca să se poată ridica. Căscă gura și trase binecuvântatul aer în plămâni, tremurând și suspinând, cu ochii la femeia slabă și cu părul scurt care o eliberase mai devreme. O văzu îngenunchind lângă corpul

mare și înfrigurat al bărbatului. Avea pe ea doar un sutien alb, și ziceai c-o stropise cineva cu vopsea roșie. Nu, nu era vopsea. Ci sânge. Sângele ajunsese până și pe pereți, descriind un arc roșu și lung ce semăna cu un grafitti făcut cu spray-ul. Femeia ținea mâna apăsată pe gâtul bărbatului, dar Sigita văzu sângele țâșnindu-i printre degete. Bărbatul avea gâtul sfâșiat pe o parte și-și dădu seama, treptat, că ea făcuse asta. Închisese ochii și trăsese, simțind pistolul zvâcnindu-i de două ori în mână, dar nu-și închipuise nicio clipă că-l nimerise și, mai ales, în gât. Se pare însă că-l nimerise. În picior și-n gât. Iar dacă murea, ea era vinovată.

— Mikas? întrebă ea, de-abia respirând.

— E bine, îi zise femeia cu păr închis la culoare fără s-o privească, iar Sigita n-avu putere s-o mai întrebe ce înțelegea prin bine, unde era, dacă era rănit sau speriat.

Ușa se deschise puțin, iar Anne Marquart scoase capul prin deschizătură. Un moment aproape comic.

— Mai e cineva rănit? întrebă scurt femeia cu părul închis la culoare.

— Nu, zise doamna Marquart, privind țintă la petele de sânge și la trupul masiv de pe podea. Suntem... suntem bine.

Femeia cu părul închis la culoare se aplecă mai mult peste bărbatul care-l răpise pe Mikas și zise ceva ce Sigita nu înțelese. El nu răspunse. După o vreme, scoase un sunet, dar nu fu decât un șuierat. Sângele nu mai țâșnea cu atâta putere. Sigita se ridică ușor. Își dădu seama că era și ea stropită de sânge, de fapt plină de el pe păr, pe gât și în partea de jos a cămășii. *Sângele lui.* I se făcu pielea ca de găină. Era, cumva, mai rău decât dac-ar fi fost sângele ei. Se simțea mai murdară. O auzi pe Anne Marquart zicând ceva în daneză, probabil lui Aleksander, care era încă de partea cealaltă a ușii, iar Sigita speră că nu văzuse nimic din ce se întâmplase.

— Mai are vreo șansă? întrebă Sigita într-un târziu.

Femeia nu-i răspunse pe loc, ci rămase în continuare ghemuită, presând gâtul bărbatului cu mâinile. Sigita îi numără toate coastele de pe șalele aplecate și simți efortul care-i făcea umerii osoși și goi să tremure.

Apoi umerii tensionați se relaxară și femeia se îndreptă de spate.

— E mort, zise ea.

Sigita se uită țintă la corpul mare și greu.

— Eu l-am împușcat, șopti ea.

Nu înțelegea exact ce simțea. Își aminti dintr-odată de ceea ce-și promisese dacă avea să i se întâmple ceva lui Mikas. *Dac-o să-i faceți vreun rău copilului meu, vă omor cu mâna mea!* Oare trebuie, mai întâi, să ne imaginăm un lucru, ca să se întâmple? Și odată ce ni-l imaginăm, are mai multe șanse să se împlinească. Ea își imaginase. Și iată că se împlinise. Calmul de atunci era însă departe.

— Cred că te-nșeli, zise Anne Marquart cu glas domol, aplecându-se după pistol. Cred că eu l-am împușcat.

Sigita o privi nedumerită. Cum adică?

Anne era cât se poate de calmă. Ridică pistolul cu atenție.

— Ferește-te, zise ea.

Și trase dinadins în tocul ușii.

— Mai degrabă în partea cealaltă, zise femeia cu părul închis la culoare, cumpănind. Poliția o să țină sigur cont de declarația ei.

În cele din urmă, Sigita înțelese. Ea era într-o țară străină, nu inspira încredere, plus că nu avea nici bani, nici relații. Își aminti cât de greu izbutise să-l facă pe Guzas s-o ia în seamă, și vorbeau amândoi aceeași limbă.

— N-am avut alternativă, zise Anne, făcând un semn din cap spre corpul inert. Autoapărare.

Sigita înghiți în sec. Apoi dădu aprobator din cap.

— Sigur, zise ea. Trebuia să-ți aperi copilul.

Se petrecu ceva când se uitară una la alta. Un acord tacit. Nu o formă de compensație, ci, mai degrabă, o înțelegere a lor.

— Nu de la Mikas, zise Sigita. Ci de la mine. Pot să i-l dau pe-al meu. Dacă ne potrivim.

— Ar trebui să pleci, zise Anne. Sper să te întorci. Curând.

— O să mă-ntorc, zise Sigita.

Femeia cu părul închis la culoare zâmbi din senin, un zâmbet larg care-i lumină ochii negri și-i alungă expresia serioasă de pe chip.

— E jos, în garaj, zise ea. În duba gri.

Mikas stătea în pragul ușii care dădea în garajul întunecos. Se sprijinea cu o mână de toc, de parcă abia învățase să meargă. Când o zări, i se întipări pe chip o expresie ce nu vădea numai fericire sau numai teamă, ci puțin din amândouă. Nu putu să-l ia în brațe din cauza mâinii în ghips. Dar se lăsă în jos lângă el și-l strânse cu mâna bună. Trupul lui micuț era cald și mirosea a frică și a pipi, dar copilul se agăță de ea ca un pui de maimuță și-și ascunse fața lângă gâtul ei.

— Of, copilașul meu! bâigui ea. Puiul mamei!

Știa c-o să aibă coșmaruri și c-o să treacă printr-o perioadă grea. Dar, ghemuită lângă el, bucurându-se de respirația caldă a lui Mikas pe pielea ei, simți că ceva – viața, destinul, poate chiar Dumnezeu – se îndurase, în sfârșit, de ce făcuse în trecut.

Nu mai aveau mult timp la dispoziție, se gândi Nina. Nu mai era mult până să apară poliția, ambulanța și paramedicii și să facă toate cele trebuincioase după deces și nenorocirea ce avusese loc. Mai aveau exact atât timp cât le trebuia primelor mașini să ajungă din Kalunborg.

Anne Marquart fusese cea care sunase la salvare, de pe mobilul băiatului. Le împrumutase mașina ei lui Mikas și mamei lui. Era mai bine să nu-i găsească autoritățile la fața locului, le zisese ea. Jan Marquart zăcea în continuare pe pardoseala din camera de zi, dar acum stătea mai confortabil, pentru că soția lui îi adusese o pernă și o pătură și-l bandajase cum trebuie.

Anne Marquart era slabă de ziceai c-o ia vântul pe sus, dar, dincolo de evidenta ei gingășie, se dovedise neașteptat de puternică. Nu părea deloc afectată de cadavrul care zăcea într-o baltă de sânge la etaj și nu-și schimbă cu nimic decizia de a-și asuma vina pentru moartea lui. Ea și Nina acoperiseră cadavrul cu un cearșaf, mai mult de grija lui Aleksander, iar Anne îi dăduse, politicoasă, Ninei cu împrumut o cămașă crem, în locul celei pe care o folosise aceasta ca să improvizeze o fașă cu care să bandajeze leziunile suferite de bărbatul ei din cauza împușcăturii. Pe etichetă scria „Armani", constată Nina, simțindu-se oarecum stânjenită când își băgă mâinile de-abia spălate pe mânecile ei scumpe.

Anne o conduse afară din casă, pe după colț, către o intrare separată din spate.

— Aici e, zise Anne, tastând un cod. O iei pe scări în sus. Intră. Am eu grijă de Jan până vine ambulanța.

Nina dădu aprobator din cap. Ușa de la apartamentul lui Karin fusese sigilată de poliție cu o bandă galbenă, dar o deschise oricum, strecurându-se pe dedesubt. Lumina din holul mic se aprinse imediat ce trecu pragul – sigur era un senzor foto pe undeva. Găsi întrerupătorul și aprinse lumina și-n sufragerie.

Aici stătuse Karin. Pe hol îi văzu hainele și pantofii; aerul era încă impregnat cu parfumul ei. Totul vădea stilul ei caracteristic, când haotic, când ordonat. Avea teancuri întregi de ziare și cărți, pentru că nu găsea asemenea lucruri ca fiind de prisos. Dar Nina știa că, dacă s-ar

fi uitat în coșul cu rufe din baie, avea să găsească haine murdare împachetate la dungă.

Recunoscu vechiul scaun-balansoar al lui Karin, un suvenir de familie pe care-l avea încă din vremea când stătuseră împreună în cămin. În afară de el însă, se vedea clar că, odată ce-i crescuse contul bancar, își schimbase și stilul de viață. Mobilier marca Eames sau Conran, și nu Ikea. Un espresso italienesc autentic în bucătărie. Opere de artă originale pe pereți.

Pe biroul lui Karin se afla o imprimantă mică și compactă, dar nu și laptopul. Probabil că-l luase poliția, împreună cu câteva teancuri de hârtii – era limpede că lipseau lucruri de pe masă, iar un sertar era ușor întredeschis.

Nina se trânti în balansoar. Nu venise să spioneze, ci să-și ia rămas-bun, așa cum știa ea mai bine.

Frica lui Karin. Nu contenea să se gândească la asta. Înțelesese clar că-și trăise ultimele ore din viață cu spaimă în suflet, asta chiar și înainte s-o găsească lituanianul. Jan Marquart o fi înspăimântat-o, oare, așa de rău? Nina nu-l găsea prea amenințător, dar poate pentru că nu-l întâlnise înainte ca un glonț de nouă milimetri să-i facă umărul praf și omul să se prăbușească, șocat și sângerând, pe pardoseala din camera de zi.

Karin îl cunoscuse mai îndeaproape. Destul cât să se sperie cumplit că făcuse altfel decât îi ceruse el. Teancurile de bani de pe pardoseală, de lângă Jan Marquart, le luase ea. Oare ce crezuse Karin c-avea Jan de gând? De ce plecase în grabă din apartamentul ei încântător, să se ascundă într-o casă de la țară?

Se temuse de oamenii care băgau copilași în valize, înțelese Nina dintr-odată, și de cei care-i plăteau să facă una ca asta. Și-a închipuit că eu o să-l pot salva pe Mikas. Ceea ce, cred eu, am și făcut. Dar pe Karin n-avusese cine s-o salveze.

Auzi sirenele în depărtare. Nu mai avea timp. Se ridică să stingă luminile și să plece, dar, întinzând mâna spre întrerupător, văzu o grămadă de vederi, bilețele și fotografii lipite de Karin pe ușa de la frigider.

O secțiune întreagă îi era dedicată chiar ei, constată Nina. Sus, în stânga, era o fotografie cu ea și Karin, o poză ștearsă, făcută la un

concert la Casa de Cultură a Studenţilor cu multă vreme în urmă, pe când fuseseră colege la Asistenţă Medicală. Karin avea părul înfoiat, adunat în creștetul capului, cum se purtase după anii ’80; își făcuse un contur cu creionul de ochi de care ar fi fost mândră până și Cleopatra, iar cerceii aproape că-i atingeau umerii. Zâmbea, cu o privire caldă. Nina era, desigur, îmbrăcată în negru, reușind și ea o dată în viaţă să apară râzând într-o fotografie, chit că zâmbea exuberant.

A păstrat fotografia mai bine de șaptesprezece ani, se gândi Nina. Oare pe câte frigidere o mai fi lipit-o?

Dedesubt, văzu o fotografie de la cununia ei, făcută în grabă în faţa unei sculpturi înfăţișând o scroafă și niște purcei, lângă Starea Civilă. Nina nu-și mai amintea cine era omul ce dovedise un asemenea simţ artistic, dar ea și Morten păreau incredibil de tineri, privindu-se grav și intens, în semn de sumbră premoniţie. Rochia nu-i ascundea prea bine burta, fiind însărcinată cu Ida în patru luni.

Mai jos văzu pozele cu copiii, Ida și Anton. Ea și Morten i le expediaseră ca pe niște vederi cu obiective turistice. Îi înfăţișau pe cei doi după naștere sau, mai degrabă, înfăţișau niște creaturi vineţii și boţite, alături de amprentele lor micuţe și negre.

Aici e toată viaţa mea, își zise Nina, și a rămas aici, pe ușa asta, an după an, alături de fotografii cu nepoate și nepoţi, de bileţele cu programări la dentist și de vederi. Aici, unde le putea privi în fiecare zi, dacă simţea nevoia.

O năpădiră sentimente diferite, un amestec straniu de regret, durere, scârbă de sine și vinovăţie. N-avea să-și revină prea curând. Stinse luminile. Închise ușa și auzi clicul electronic, semn că se încuiase. Sirenele se auzeau deja mai clar și Nina se trânti jos, pe scări, așteptând. Ar fi trebuit să se ducă să vadă ce făcea Jan Marquart, dar nu se simţea în stare să dea ochii cu el. Nu mâinile lui o omorâseră pe Karin în bătaie, dar el îi dăduse bani bărbatului care făcuse asta. Teama lui Karin fusese cât se poate de întemeiată.

Îi plesnea capul de durere și-și dădu seama că, probabil, o să trebuiască să se interneze, cu toate că era nerăbdătoare să ajungă acasă. O să ajungă și acasă, în cele din urmă, dacă o s-o mai primească cineva. Își spălase mâinile și braţele cât putuse de bine, ţinându-le bine la

înmuiat în cadă, dar, în ciuda faptului că le curățase cu sârg, încă mai simțea sângele lipicios al lituanianului între degete și sub unghii.

Nu-i fusese teamă. Cel puțin, nu de el.

Zăcea într-o baltă de sânge ce se mărise tot mai mult în jurul capului. Nu făcuse nicio mișcare voluntar, doar trupul rece îi zvâcnise slab. Văzându-l într-o asemenea stare, nu putuse să simtă nimic în afară de milă. Bărbatul i se păruse demn de milă.

Când îl dăduse la o parte de pe femeie, văzuse numaidecât că-i țâșnea sângele în jeturi regulate. Atunci își dăduse seama că era pe moarte. Și totuși, îngenunchease instinctiv lângă el, introducând două degete în rana urâtă. Simțise asprimea ca de cauciuc a arterei sfâșiate și, cu toate că încercase s-o blocheze, sângele țâșnise, fierbinte, pe lângă degetele ei, dovedindu-se imposibil de oprit.

Bărbatul îi aruncase o privire pierdută și înceţoșată. De parcă i-ar fi tras cineva o perdea peste ochi. Cunoștea privirea. O mai văzuse și înainte. Firește. Asistentele vedeau oameni murind.

Și totuși, cu el fusese altfel.

Mirosul sângelui fierbinte și lipicios și culoarea lui roșie care-i învăluise brațele o ameţiseră.

(Să nu pierzi noțiunea timpului, Nina. Ține ochii deschiși. Să nu pierzi iar noţiunea timpului.)

Dăduse repede din cap și încercase să-l mai privească o dată în ochi. Trebuia să știe un lucru.

— Tu ai omorât-o?

Bărbatul clipise și începuse să gâfâie. Oare-i fusese atinsă și traheea? Nu-și îndreptase privirea spre ea, și nu reușise să-și dea seama dacă o auzise sau nu.

— Pe Karin. Femeia din casa de tară. Tu ai omorât-o?

Deschisese gura, încercând fie să mormăie ceva de durere, fie să vorbească. Ochii îi luceau ca pietrele negre și uscate pe o plajă. Nu-i răspunsese. Și totuși, ea nu avusese nicio îndoială.

Aș putea să-i dau drumul acum, să-l las să moară, își zisese ea, uitându-se la propriile mâini. Aș putea să-i dau drumul, să nu mă mai străduiesc deloc. A omorât-o pe Karin și-și merită soarta.

Dar nu-i dăduse drumul.

Dimpotrivă, introdusese degetele și mai adânc în rană. Cine știe, dacă nimerea mai bine, dacă apăsa mai tare... își folosea deja ambele mâini, dar sângele încă-i gâlgâia pe lângă antebrațe. Iar când îi dăduse, în sfârșit drumul, n-o făcuse pentru că reușise să oprească hemoragia. Ci pentru că nu mai avusese ce să oprească.

Sternul i se săltase deodată spre ea, iar apoi se lăsase la loc în jos, cu o ultimă suflare. Rămăsese țintuită locului o clipă, cu degetele încă presând degeaba și simțind o bine cunoscută durere în piept.

Orice-ar fi făcut, tot n-ar fi izbutit să-l salveze, își zise ea, iar în momentul în care-și conștientiză gândul, simți o altă durere, și mai profundă, și mai bine cunoscută.

(Orice-ar fi făcut, tot ar fi murit.)

Nina îi zise polițistei care o condusese acasă s-o lase în fața blocului. Era tristă, obosită și îndurerată și nu se simțea deloc în stare s-o poftească în casă. Iar de acum trebuia să se descurce singură.

Știa că Morten o aștepta. Cel puțin, așa îi zisese polițista. Îl înștiințaseră neîntârziat și el răspunsese că era „foarte bucuros și încântat să afle că e bine și că se întoarce acasă".

Nina făcu o grimasă, amintindu-și de frază în timp ce începu să urce scările. Morten era, probabil, ușurat, însă nicidecum „încântat că se întoarce acasă", iar cuvântul „fericit" nu era cel mai potrivit raportat la relația lor în momentul acela. Morten părea oricum, mai puțin fericit, confirmându-i cele mai rele temeri.

Probabil c-o văzuse pe fereastră, pentru c-o aștepta în ușă, cu brațele încrucișate la piept. Nina încetini numaidecât.

— Iată-te, așadar.

Vorbise foarte încet, mai mult în șoaptă.

Nu era supărat, nici mâhnit. Era altfel, dar nu-și dădu seama cum, iar felul în care o privi o făcu să lase capul în jos, de parc-ar fi aruncat cu ceva spre ea. Își încordă picioarele obosite și urcă ultimele trepte până pe palier.

Era atât de aproape de el, că mai aveau puțin și se atingeau, dar își controlă impulsul de a-și rezema capul pe gâtul lui, în mica adâncitură de lângă claviculă.

— Pot să intru?

Încercă să vorbească pe un ton normal și liniștit, dar avea un nod în gât, după care-i venea, de obicei, să plângă. Își reținu lacrimile. Nu era momentul să plângă, trebuia să-l aline. Ridică ochii, uitându-se la el, iar în privirea lui întrezări o tristețe uriașă. Scoase un singur oftat, iar apoi o cuprinse cu ambele mâini pe după cap și o apropie de el.

Neputință.

Asta simțise în glasul lui și întrezărise în privire. Un sentiment deplin și insuportabil de neputință care-l cuprindea de fiecare dată când o îndepărta ceva de el.

— Să nu mai faci asta niciodată, zise el, îmbrățișând-o până la durere.

Septembrie

Bucătăria era, toată, numai făină. Făină pe masă, făină pe jos, mâinile pline de aluat și chiar și pe hol erau câteva urme de făină lăsate de tălpi.

— Ce *faci?* întrebă Morten, lăsând jos geanta cu laptopul.

— Facem paste! zise Anton voios, arătându-i o fâșie gălbuie de aluat.

Dumnezeu cu mila, se gândi el. Probabil că Ninei i se năzărise iar să facă pe gospodina. Și, după cum îi era obiceiul, nici nu se punea problema să cumpere un aluat gata preparat și să-l folosească. Îl treceau și acum fiorii amintindu-și de felul de mâncare din carne de vită pe care i-l pusese odată pe masă. Apartamentul arătase ca un abator timp de douăzeci și patru de ore cât îi luase Ninei să taie carnea în fâșii și apoi în bucăți mici de tot, s-o pună în pungi și s-o bage la congelat – ori, cel puțin, ăsta fusese planul ei inițial, numai că, în cele din urmă, se văzuseră nevoiți s-o cheme pe sora lui să vină și să ia o bună parte din carne. Locuia în Greve și avea un frigider în plus în magazie.

Iat-o, așadar, roșie în obraji, cum făcea ravioli cu o mașină de paste pe care nici nu știa c-o aveau prin casă.

— Foarte bine, îi zise el lui Anton, dus pe gânduri.

— Bună, spuse Nina. Ce-au zis?

— Se duce Esben de data asta. Dar am promis că data viitoare mă duc eu. O să plec pe douăzeci și trei.

În mod normal, munca lui presupunea o perioadă de paisprezece zile de lucru pe platformă la fiecare șase săptămâni, dar acum nu voise să se ducă. Voia doar să meargă cu toții în vacanță. Reușise să-și amâne plecarea cu o săptămână. Dar Nina nu-și dorea o vacanță.

— Vreau să-mi văd de viața de zi cu zi, asta-mi trebuie mie acum, îi spusese ea.

Izbutise, în cele din urmă, s-o ducă și la clinică, s-o vadă Magnus. Îi suturase tăietura de la tâmplă, îi palpase scalpul și-i dăduse trimitere la un spital, pentru alte controale.

— Ai cel mult o comoție, zisese el, îndreptându-i fasciculul luminos spre ochi. Știi și tu, la fel de bine ca mine, că trebuie să te asiguri că nu

e nimic mai grav. Unde ți-au fost mințile?

S-a uitat la Morten.

— În caz că i se mai întâmplă vreodată una ca asta, să n-o lași să adoarmă. Că riscă să intre în comă și-și pune viața în pericol.

Cu gura uscată, Morten dăduse aprobator din cap. Cu toate că doctorii de la spital îl asiguraseră, ulterior, că n-avea nicio fisură craniană, spusele lui Magnus îi rămăseseră în minte și abia după o săptămână reușise să doarmă și el liniștit lângă ea. Se simțise ca pe vremea când copiii erau mici și trebuia să-i verifice din când în când, să fie sigur că respiră.

După mai puțin de două săptămâni de la întâmplare, Nina se și întorsese la muncă. Morten presimțea că operațiunea ravioli trebuia, de fapt, să demonstreze că Nina era capabilă să se descurce cu toate. Că putea să vadă și de job, și de familie, să fie o mamă bună, să le împace pe toate și să fie iarăși alături de ei.

Ar fi vrut să-i spună că nu trebuia să demonstreze nimic. Că o înțelegea când era nervoasă și obosită, că putea la fel de bine să gătească lucruri simple. Cu siguranță că nu era deloc necesar să demonstreze că era maestră într-ale pastelor.

O privea de mult timp. Cucerit, ca de obicei, de vitalitatea și intensitatea diafană din privirea ei. Găsise odată o bucată de dolerit care-i amintea foarte mult de griul tulburător al ochilor ei și, prin urmare, o adusese acasă, în buzunar, tocmai din Groenlanda.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic.

Îi cuprinse fața între încheieturi, ca să nu-i păteze cămașa bună, și-l sărută.

— Facem trei tipuri de ravioli, zise ea. Cu spanac și ricotta, cu prosciutto și emmentaler și cu creveți și trufe. Delicios, nu-i așa?

— Da, zise el.

Morten rămase treaz mult timp după ce adormi ea, iar Nina se trezi și-l văzu stând în genunchi pe partea lui de pat. Întinse mâinile și-l dădu jos. El se lăsă să cadă. O sărută apăsat, cu patimă, și-i strânse buzele cu degetele, apoi i le trecu pe gât în jos, peste sâni și peste brațe, până la încheieturi. Apoi și le împreună cu ale ei și o țintui pe saltea cu toată greutatea trupului său.

De-abia i se vedeau ochii pe întuneric. Nina întrezări un licăr slab, o reflexie de lumină, și simți că se interpusese ceva între ei, un fel de durere nostalgică. Ori poate că fusese acolo dintotdeauna și nu știuse ea.

Întoarse capul și se uită la afișajul electronic al radioului cu ceas.

— Nu.

Glasul răgușit al lui Morten păru vehement.

— Nu acum.

Aplecă radioul, să nu se mai vadă ora. Apoi îi cuprinse fața și o întoarse spre el, prin întuneric, și îi desfăcu ușor picioarele.

Ea i se dărui. Se lăsă învăluită de el, de plăcere, pe tărâmul unde timpul nu mai exista.

Fugi întins până acasă. Nu putea să-și stăpânească teama, își dădea seama că devenea isterică, că sigur o să-l găsească așezat, ca întotdeauna, la masa din bucătărie, cu un sendviș din ou și cu o bere fără alcool în față și cu filtrul de cafea pornit. Asta era situația și n-avea ce să facă – uneori, taică-său se întorcea acasă înainte să iasă ea de la școală. Nu se întâmpla des, maximum de trei-patru ori pe an, iar a doua zi se întorcea, de regulă, la serviciu. De regulă. Dar alteori, când era mai rău, puteau să treacă și două-trei săptămâni; atunci „nu se simțea prea bine". Așa le răspundea maică-sa mereu oamenilor, când o întrebau. „Nu, Finn nu se simte prea bine momentan." Auzind asta, oamenii care-l cunoșteau nu mai puneau nicio întrebare.

Ouă și creson, se gândi ea. Stă la masă și tocmai ce și-a tăiat o porție zdravănă din legătura ciudată de creson pe care i-a adus-o Martin din grădină. Și bea o bere fără alcool, pentru că ia medicamente.

Se uită la ceas. Unșpe și douăzeci. Dacă o să-l vadă la masă, nici nu trebuie să mai intre în casă. O să se întoarcă din drum, ca să ajungă înapoi la școală la timp pentru ora următoare.

Dar nu era la masă. Așa c-a trebuit să intre.

Haina lui îmblănită de culoare măslinie era la locul ei, în cuierul de pe hol. Pantofii erau așezați aproape la linie pe etajeră, iar servieta, alături. Deschise ușa de la dormitor, cu gândul că poate dormea, dar nu era acolo. Apoi văzu ușa ce ducea la demisol, era întredeschisă. Și auzi zgomotul.

Întârziase și la ora de daneză, și la cea de geografie, iar profesorul o luă afară, să-i ceară explicații. Inițial, nici nu știu ce să-i spună.

— Am fost acasă, să mă schimb, zise ea, în final.

Dar curând își dădură cu toții seama de adevăratul motiv și începură, firește, să-i pună tot soiul de întrebări. De ce se mai întorsese la școală?

Psihologul de la școală chiar insistase cu întrebarea asta, punându-i însă și multe altele, majoritatea începând cu: „Ce-ai simțit când...?" sau: „La ce te-ai gândit când...?" La întrebările care începeau așa nu putea să răspundă. Nu-și amintea să fi simțit și să fi gândit nimic. Și nici să fi făcut ceva. Se dusese jos, la demisol. Își amintea tot: de taică-su și de cum zăcea în cadă cu hainele pe el, chiar și de apa purpurie. Își amintea că mișcase din buze când o văzuse, dar, ca-ntr-un film mut, nu auzise ce-i spusese. Se uitase la chestia aia roșie de pe brațele lui. Atunci pierduse ea noțiunea timpului, cu toate că nu-și dădea seama cum. Își amintea că se dusese la doamna Halvorsen, vecina, și-i spusese să sune la Salvare. Ceea ce nu înțelegea ea deloc, un lucru care, efectiv, n-avea niciun sens, era că trecuse deja mai bine de-o oră. Că se făcuse, dintr-odată, douăsprezece jumate și ea purta alte haine. M-am dus imediat la vecina, își spunea întruna, ei și celorlalți. M-am dus la ea imediat.

Țârâitul o trezi din coșmar. Bâjbâi după telefon și reuși să răspundă înainte să se trezească și Morten. Ori, cel puțin, așa crezu ea.

La început, auzi doar un suflu agitat la celălalt capăt al firului. Se pregătea să-nchidă când, în cele din urmă, auzi un glas subțire și speriat:

— Vino, te rog!

— Cine e?

— Natașa. Te rog...

Nina se ridică numaidecât în capul oaselor și aprinse lumina. Pe jumătate adormit, Morten bâigui ceva de neînțeles. Singurul lucru pe care-l auzi clar fu „la dracu'", în rest habar n-avea ce zisese.

— Natașa, ce-ai pățit?

Preț de câteva secunde lungi, nu auzi decât respirația șuierătoare a fetei, întreruptă de plâns.

— S-a atins de Rina. S-a atins...

— Reclamă-l! o repezi Nina, nervoasă. Că, altfel, îl reclam eu!

— Cred că e mort, zise Natașa. Vino, te rog! Cred că l-am omorât.

Se auzi un clic și legătura se întrerupse. Nina se trânti în pat, simțind un gust de sânge în gură, din cauza coșmarului. Morten se întoarse pe partea cealaltă, ferindu-se de lumină, și se culcă la loc. Nu apucase să se trezească de-a binelea. Cearșaful de pe el se dădu la o parte și-i descoperi fesele puțin.

Sună la poliție, își zise ea. Hai. 112. Doar știi numărul. La dracu'! Rana de-abia i se vindecase, dar încă mai avea dureri de cap din când în când.

Închise ochii o clipă. Apoi se dădu ușor jos din pat, își luă tricoul pe care-l avusese și cu o zi înainte și se duse tiptil în baie, să-și dea de câteva ori cu apă pe față. Se îmbrăcă în grabă și înșfăcă cheile de la mașină din cuierul de pe hol. Vara nu se dădea dusă. Afară, noaptea de septembrie cuprindea strâns orașul cu brațele ei reci, deși era doar puțin mai răcoare decât ieri.

Era 4:32 dimineața, constată ea.

LENE KAABERBØL
AGNETE FRIIS

Nina Borg, infirmieră la Crucea Roșie, soție și mamă a doi copii își dedică viața actelor caritabile. În momentul în care prietena sa, Karin, îi dă o cheie de la un seif din gara din Copenhaga, Nina se trezește implicată în cel mai primejdios proiect de care s-a ocupat vreodată. În seif este o valiză, iar în valiză un băiețel de trei ani: dezbrăcat și sedat, însă în viață.

Este băiețelul o victimă a traficului de copii? Poate fi predat autorităților sau acestea nu vor face decât să-l înapoieze celor care l-au vândut? Când Karin este omorâtă cu brutalitate, Nina își dă seama că atât viața ei, cât și a băiețelului, sunt în pericol.
Pe parcursul unei călătorii din ce în ce mai disperate prin Danemarca, Nina încearcă să afle identitatea băiețelului, al cui este și cine îl vânează.

***New York Times* Bestseller**

Notes

[←1]

Raggedy Ann, desemnând o păpușă făcută din material textil, cu sfoară roșie în loc de păr și cu nasul în formă de triunghi, este un personaj creat de scriitorul american Johnny Gruelle (1880-1938) cu prilejul unei serii de cărți pentru copii *(N.t.)*.

[←2]

Editură care publică exclusiv cărți pentru femei, având sediul în Toronto *(N.t.)*.